

**39** КЛЮЧА

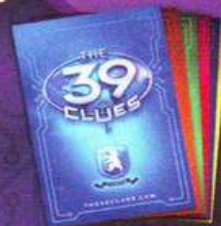
КНИГА ОСМА

# ИМПЕРАТОРСКИЯТ ШИФЪР

СЪДЪРЖА  
КОД ЗА

**6**

КАРТИ



THE  
**39**  
CLUES™

**ГОРДЪН КОРМАН**

ЧЕТИ КНИГИТЕ. СЪБЕРИ КАРТИТЕ. ВЛЕЗ В САЙТА.

# ГОРДЪН КОРМАН ИМПЕРАТОРСКИЯТ ШИФЪР

Превод: Емилия Масларова

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*Човекът винаги има избор*

Къде ли този път загадката на 39-те ключа ще отведе Дан и Ейми? Сред будистки храмове, редици от глинени войски, планински върхове...

Брат и сестра се скарват, разделят се и се изгубват. Кое ще се окаже по-важно — издирването на великата тайна на рода Кахил или запазването на топлите човешки взаимоотношения? Понякога изборът се свежда и до две основни възможности: победа и слава или спасяването на нечий чужд живот. Дали Мадригалите наистина са толкова жестоки?

*Посвещавам на мама — човека от рода Кахил зад кулисите.*

Г. К.

## ГЛАВА 1

Пътникът се разкиха още в мига, в който клетката за домашни любимци мина покрай него.

— А... пчих! А... пчих! А... пчих!

Ейми и Дан Кахил застинаха на пътеката между седалките в боинга на „Бритиш Еървейс“. Зачакаха пристъпът да отмине. Но това не се случи. Кихането дори се засили — всеки път тялото на мъжа се разтърсваше като от взрив.

— Едва ли е чак толкова страшно! — каза нетърпеливо Дан.

Притеснен от врявата, Саладин се огледа тревожно в клетката.

— Мъър?

Зад двете деца от рода Кахил застана тяхната гувернантка Нели Гомес. Беше надула айпода си до дупка — слушаше „Рамонес“. Единственото, което забелязваше, беше, че мъжът се гърчи с насълзени очи.

— Казвах ли ви аз, че мексиканските закуски от онази сергия са пълни с черен пипер! — извика тя.

Стюардесата чу боботеция й глас и дойде да види какво става. Каза на пътника, който кихаше, нещо на китайски, и се извърна към Ейми и Дан.

— Господин Лий явно е алергичен към котешки косми. Налага се домашният ви любимец да пътува в багажното отделение.

— Но на междинния полет от Мадагаскар ни разрешиха да го вземем с нас в салона — възрази Ейми.

Нели вече беше изключила айпода.

— Не може ли господин Лий да се премести на друга седалка?

— Съжалявам. Самолетът е пълен.

Саладин, котаракът порода египетска мау, не се предаде без бой. Възмутеното му „мъър“ огласяше целия салон чак докато вратата не се затвори след него.

Господин Лий избърса носа си, а Ейми и Дан се промушиха покрай него, за да стигнат до местата си. Нели се настани един ред зад

тях и отново включи айпода.

— Ама че гадост! — промърмори Дан — вече не го свърташе на едно място. А самолетът дори не се беше отдалечил от изхода! — Вторият ни безкраен полет, а Саладин дори не е с нас. Какво по-страшно от това?

Двамата с Ейми се погледнаха за миг и побързаха да извърнат очи. Въпросът беше глупав и Дан го знаеше. Какво по-страшно ли? Ами например истинската *причина* Дан да е кисел, а Ейми — припряна с него. Която нямаше нищо общо с дългите полети и котарациите.

Мадригалите!

След всички тези седмици Ейми и Дан най-после бяха разбулили загадката към кой клан от рода Кахил се числят. Те не бяха от клана Лусиан — умните, вечно кроящи нещо ненадминати стратегзи. Не бяха и от клана Джанъс с неговите гении и творци. Не бяха и от клана Томас — все потомци на воители, яки и физически силни. Не бяха и от рода Екатерина — новаторите, най-великите изобретатели, които светът е познавал.

Не. През цялото време, докато обикаляха земното кълбо в търсене на трийсет и деветте ключа към загадката, Ейми и Дан принадлежаха на Мадригалите.

Мадригалите. По-страшно и от най-страшното. Избили до крак руското царско семейство, те бяха продължили да изстребват хора от всички континенти. Не се свеняха да мамят, саботират, лъжат, убиват и най-вече да сеят ужас. Дори хората от клана Лусиан се плашеха от Мадригалите — а от Лусиан се плашеха всички.

„Все едно цял живот да не се поглеждаш в огледалото. После изведнъж да видиш отражението си и да разбереш, че си чудовище“, помисли си Ейми.

Как беше възможно да са от клана на Мадригалите, без изобщо да подозират? През целия път от Африка си задаваха отново и отново този въпрос. Въпреки всичко се надяваха, че ако си задават въпроса достатъчно често, отговорът може и да се промени, изключвайки от себе си ужасната истина.

Но Мадригалите бяха толкова потайни, че се пазеха и от самите себе си. Бабата на Ейми и Дан — Грейс, очевидно също беше от клана на Мадригалите. След смъртта на майка им и на баща им тя им беше

най-близкият човек на света. И въпреки това не беше казала и дума за Мадригалите.

„Ето че си отиде и Грейс“, помисли натъжена Ейми. Дватама с Дан бяха сами... ако не броим Нели. А също, разбира се, любимия котарак на баба им Саладин.

Още не бяха свикнали с мисълта, че са от прочутия род Кахил. Не можеха да повярват, че наистина участват в издирването на трийсет и деветте ключа — възможност двете сирачета от Бостън да се превърнат в най-могъщите хора в историята на човечеството! И ето че сега върху тях се стовари и този удар. Майка им и баща им явно също бяха Мадригали. Означаваше ли това, че са *били* от лошите?

Напоследък Ейми се измъчваше от големи душевни терзания в опит да проумее какво се крие в сърцето ѝ. В него нямаше само благост и светлина. Там се таеше и гняв, породен от неизбежните мръсни номера в тази надпревара. Изабел — дори само името на убийцата на родителите им беше достатъчно, та на Ейми да ѝ причернее пред очите.

Изабел, която я беше прегръщала като малка. Която я беше наричала „миличка“ и се беше вживяла в ролята на любещата леля.

Изабел, която беше превърнала две щастливи деца в сираци...

„Мъст!!!“ Това беше не толкова разумна мисъл, колкото взрив от емоции, тласък на двигател, който се върти на пълни обороти. Тази дума изникна в съзнанието на Ейми толкова внезапно, че можеше да бъде породена само от онова, което тя беше наследила от Мадригалите.

„Дали дълбоко в себе си усещаш, че си от лошите?“

Ейми подкани брат си:

— Опитай се да поспиш. Щом пристигнем в Китай, ще бъдем капнали от дългия полет и часовата разлика.

— Спах през целия път от Африка — промърмори Дан.

Самолетът се отдалечи от изхода и започнаха да им обясняват правилата за безопасност.

— Малко след като излетим, можете да се възползвате от видеозабавленията на екрана върху облегалката пред вас — оповестиха. — Първият ни игрален филм се казва „Терминатор. Избавлението“.

— Ура! — Дан извади от джоба на седалката слушалките. — Най-после да ни провърви и на нас.

— Идните поколения ще изучават левацината ти — уведоми го най-сериозно Ейми.

— Я стига — отвърна брат й. — Късметът е като обрив. Плъзва навсякъде. Може пък наистина да ни провърви.

Той си сложи слушалките точно когато боингът започна да се провира между другите самолети, подкара с тътен по пистата и излетя.

Под тях изникна поредният град — Лондон. При всяко разклащане и подскачане на самолета господин Лий се вкопчваше в страничната облегалка така, че чак кокалчетата на пръстите му побеляваха. Но Дан и Ейми вече бяха опитни пътешественици, които почти не обръщаха внимание на турбуленцията. Само за няколко седмици двете деца, никога не напускали Бостън, бяха посетили над десет държави на пет различни континента.

Дан смъкна стола и насочи вниманието си към екрана отпред. Но когато екранът светна, момчето видя не началото на „Терминатор. Избавлението“, от което ти спира дъхът, а пишно украсен дворец.

— Ама че... — възкликна момчето и започна да превключва каналите.

Навсякъде даваха двореца.

— Какво толкова е станало? — изсъска Ейми.

— Къде е Терминаторът?

Сестра му също включи екрана и се взря в дворцовата сцена.

— Знам го този филм... — Лицето й изведнъж омекна. — „Последният император“. Гледала съм го два-три пъти... заедно с Грейс.

На гърлото й заседна буца. Надпреварата за ключовете към загадката беше много оспорвана. Заради това човек лесно можеше да забрави, че не са минали и два месеца от смъртта на Грейс Кахил.

Грейс... Мадригал... Нямаше недоразумение. Ейми и Дан дори бяха видели мадригалското й скривалище.

„Чудо голямо. Пак си я обичах... и продължавам да я обичам...“

Дан не беше в съзливо настроение.

— Уф, пуснали са друг филм!

Пресегна се да натисне копчето и да повика стюардесата, но точно тогава зърна екрана пред алергичния си съсед. Там даваха



„Терминатор“ в целия му футуристичен блясък.

Смаян, Дан се надигна от седалката, обърна се назад и се вторачи в преобърнатия сайборг върху екрана на Нели.

— На всички, освен на нас са им пуснали „Терминатор“!

Ейми се смръщи.

— Защо само на две седалки показват друго?

— Има световен заговор да ме уморят от скука — завайка се брат  
й.

\* \* \*

Под залите за пътници на „Хийтроу“ кипеше бурна дейност. Долу по тармака на едно от най-големите световни летища като в мравуняк сновяха цяло воинство механици и носачи.

Няколко служители от поддръжката тъкмо бяха седнали да пийнат чай и да си починат, когато в съблекалнята забелязаха нов човек. Беше по-възрастен от останалите, може би някъде към седемдесетте. Той смъкна работния комбинезон и другите видяха, че отдолу е облечен много добре — в кашмирен блейзър, поло и панталон — всичките черни. Ако се бяха взрели по-внимателно, щяха да забележат, че служебната значка с името е фалшива. Мъжът не работеше тук. Не работеше никъде.

Никой от служителите не го познаваше — за разлика от Ейми и Дан. Той ги следваше по петите и беше обиколил заедно с тях половината земно кълбо.

## ГЛАВА 2

На Дан „Последният император“ му беше точно толкова скучен, колкото и десетчасовият полет до Пекин.

— Гледай по-внимателно — препоръча му Ейми. — Това ще бъде добра подготовка за посещението ни в Китай.

— Хмм — промърмори момчето с натезали клепачи. Единственото хубаво на това, че го бяха лишили от „Терминатор“, беше, че този глупав филм сигурно щеше да го приспи.

Тъкмо се беше унесъл, когато най-неочаквано Ейми впи нокти в ръката му.

— Дан!

— Какво има пак? — Той извърна сънени очи към сестра си, която сочеше екрана. — Стига, Ейми. Заспах само и само за да не гледам „Последният император“.

— Виж, виж! — настоя Ейми. — Ей на онази стена!

Дан присви очи. Показваха как тригодишният Пу Ий, император на Китай, си играе в огромния дворецов комплекс с името Забранения град. Там имаше стотици богато украсени замъци, храмове и статуи. И отстрани на една малка сграда беше нарисован...

— Гербът на Джанъс! — ахна изумен Дан.

Ейми се свъси.

— Какво търси тук в „Последният император“?

— В шоубизнеса има доста хора от клана Джанъс — предположи брат й. — Може би сред тях е и човекът, направил филма.

— Възможно е — съгласи се недоволна сестра му, — но се съмнявам. „Последният император“ е сниман през осемдесетте години. Боята по стената изглежда много по-стара.

— Но кой тогава?... — Дан се ококори. — За него ли говориш? — Той посочи момченцето в царски одежди върху екрана. — За Пи Пий?

Ейми се отврати.

— Казва се Пу Ий и е бил император на Китай, а не пискливо пиленце.

— И според теб е потомък на някой от азиатските кланове в рода Кахил, така ли?

— Не е задължително гербът да е нарисуван точно от Пу Ий — отсъди Ейми. — Забраненият град съществува от векове. И там са живели не само императори, но и много други хора. Да не забравяме велможите, придворните, монасите, евнусите...

— Какво е евнух? — прекъсна я момчето.

— Ами... — Ейми се изчерви и започна да подбира внимателно думите. — Знаеш, че Саладин го кастрираха, за да не прави малки котенца...

— Да, но хората не ги кастрират... — Дан пребледня като тебешир. — Или ги кастрират?

— В Древен Китай са го правели — потвърди сестра му.

Дан се стресна.

— Но не и сега, нали?

Тя завъртя очи.

— В много култури са правели неща, които за нас днес са странни. Включително в нашата. При всички положения, след като са напуснали Африка, мама и татко са отишли именно в Китай, Грейс също. Филмът е поредното доказателство, че сме на прав път. Само на нашите седалки в самолета са пуснали „Последният император“. Някой е искал да видим герба на Джанъс.

— Да, но ако конкурентите ни пращат за зелен хайвер? — попита Дан. — Или Мадригалите се опитват да...

Той сви устни в гримаса.

— Трябва да рискуваме — отсеке Ейми. — Ако не друго, поне знаем къде трябва да отидем най-напред, след като пристигнем в Пекин: в Забранения град, където китайските владетели са живели половин век преди да се роди Гидиън Кахил.

Не биваше да забравят целта. Беше логично.

Точно както би разсъждавал един Мадригал.

\* \* \*

Новото летище на Пекин беше сред най-съвременните в света. Ултрамодерно, но и подчертано китайско: в извивките на високия стъклен таван бяха вплетени древнокитайски цветове и рисунки.

— В пътеводителя пише, че цялата сграда е с формата на китайския дракон — съобщи Ейми на своите спътници.

Дан беше вперил очи в табелите, водещи към залата за получаване на багажа.

— Дано авиокомпанията не е пратила Саладин на Антарктика.

Клетката за домашни любимци започна да се върти заедно с лентата за багажа — беше отчасти скрита зад много по-големи куфари, сакове и кашони. Чак до средата на залата за пристигащи с международните полети се чуваше възмутено мяукане.

Дан издърпа клетката изпод сак със стикове за голф. Надзърна вътре да види котарака.

— Я по-спокойно, приятелче.

В отговор чу изпълнено с укор „мъър“.

След като излязоха от залата за багажа, котаракът се развилня още повече. Задраска отвътре по телената мрежа на клетката.

Ейми се притесни.

— Какво му е на Саладин, Дан? Да не е болен?

— Сигурно е замаян от клатенето — отвърна брат й. — Ще го пусна да се поразтърпче.

— Не може — спря го Нели. — Намираме се на оживено летище.

Но Дан вече беше отворил клетката.

Саладин изскочи отвътре така, сякаш са го изстреляли с топ, и задраска с лапи по плочките на пода. Огледа се — да се ориентира. После пред ужасените погледи на тримата се стрелна към висок, слаб, по-възрастен мъж, който седеше наблизко и четеше вестник.

— Саладин! — ахна Ейми. — Не!

Жертвата изпищя стъписано и скочи на крака, при което бомбето й изхвърча на пода.

Дан грабна котарака. Ейми вдигна падналата шапка и я подаде на собственика й.

— Извинявайте, господине...

Погледът й падна върху украсената с диаманти ръкохватка на бастуна.

Мъжът взе бомбето със смутена усмивка. Пред тях стоеше Алистър Ох, техният братовчед от рода Кахил и съперник в издирването на трийсет и деветте ключа.

— О, здравейте, деца. Изглеждате добре.

От ръцете на Дан котаракът, порода египетска мау, изсъска срещу мъжа.

— Шпионираш ни, а? — обвини го Ейми.

— Да ви шпионирам ли? — повтори чичо Алистър. — Няма такова нещо. Тук съм просто за да ви посрещна отново в Азия и да ви предложи помощта си. Езиковата бариера пречи доста в Китай, но моят китайски е отличен.

Нели присви очи — както винаги, когато подозираше, че някой иска да се възползва от поверените ѝ деца.

— И предлагаш помощ просто защото си добър по душа?

— Естествено! Макар че... — Милата усмивка на Алистър вече изглеждаше малко изкуствена. — Макар че това е прекрасна възможност да си разкажем кой докъде е стигнал с издирването на ключовете.

— Да бе, да — избухна Дан. — Искаш да ни помагаш само за да ни откраднеш ключовете, защото знаеш, че губиш!

Усмивката изчезна и Ейми и Дан забелязаха, че очите на далечния им братовчед са зачервени и уморени.

— Опасявам се, деца, че може би всички губим — призна той. — Иън и Натали Кабра са в Китай вече от няколко дни. Още по-притеснителното е, че семейство Холт е изчезнало от радара.

— Виж дали не са на конкурса за „Мистър Вселена“ — препоръча му Дан.

Алистър го погледна тъжно.

— Всички подценихме семейство Холт. В клана Екатерина се говори, че те са направили голям пробив. Още не е късно да ги настигнем... *стига* да работим заедно.

Ейми не сваляше очи от брат си. От всичките им съперници в надпреварата те чувстваха само чичо Алистър като роднина. Е, да, той ги беше предавал... и то неведнъж. Но от всичките им братовчеди в рода Кахил единствен Алистър като че ли се интересуваше какво става с тях.

Образът на чичо Алистър беше изместен в съзнанието на Ейми от много по-мрачна картина — ужасната вечер преди много години и пожара, в който бяха загинали майка им и баща им. Алистър също беше там.

Ейми се просълзи. „Стига си мислила за това!“

Алистър не беше убиец. В най-лошия случай беше неволен съучастник на Изабел. Но въпреки това Ейми щеше да му се довери много трудно. Колкото до Дан...

— Толкова ли не можеш просто да лъжеш и да мамиш като другите? — тросна се момчето. — Толкова ли не виждаш, че това е за предпочитане, вместо ту да бъдеш добър, ту да ни обръщаш гръб и да ни предаваш? Може да е съвсем в стила на рода Кахил, но е *гадно*! Грейс все повтаряше: „Ако веднъж ме излъжеш, жалко за теб, направиш ли го втори път, ще те фрасна по главата ей с тази клетка за домашни любимци!“.

— Помислете хубаво — подкани припряно Алистър.

В разговора се намеси и Нели:

— Децата ти казаха вече — без тия!

— Да, но...

Дан пусна Саладин, който се хвърли върху глезените на Алистър. Чу се звук като от раздран плат: котаракът смъкна с нокти почти целия ляв маншет на шития по поръчка официален панталон на Алистър. Старецът се втурна към изхода... С разкъсан крачол, плющящ като знаме.

— Ако решите друго, аз съм в хотел „Империал“ — подвижна той през рамо и се скри от поглед.

Нели прегърна поверените й деца.

— Дано, умници такива, имате някакъв план, след като прогонихте Алистър.

Ейми се насили да се усмихне притеснено.

— Следваща спирка: Портата на небесния мир.

## ГЛАВА 3

По време на издирването на трийсет и деветте ключа участниците търсеха ценни съкровища, а наградата беше световно господство. Ала рано или късно човек се озоваваше в някакъв си скучен музей.

„Тъжно, но истина“, помисли Дан, докато усмихнатият екскурзовод ги развеждаше из огромните зали, запълнени от пода до тавана с витрини. Само в Дворцовия музей в Забранения град имаше над триста хиляди керамични и порцеланови експоната.

— Човек може хиляда години да си яде всеки ден супата в различна купичка — пошушна Дан на сестра си.

— Това е най-голямата сбирка от произведения на изкуството, която някога съм виждала — отвърна тя възхитена, без да обръща внимание на шегата му. — Тук е по-хубаво и от бастиона на Джанъс във Венеция!

— Императорите със сигурност са били Кахил — отсъди момчето. — И те като всички в рода, без нас, не са си знаели парите.

Ейми сбърчи чело.

— Императорите са живели тук шест века. Как да разберем кое точно поколение е участвало в издирването на ключовете към загадката?

— Майка и татко сигурно са знаели — вметна Дан. — Защо иначе ще идват от Африка тук?

Тя кимна.

— Прав си. Хайде да послушаме екскурзовода. Можем да научим нещо важно.

Дан простена. Само това оставаше — някой от ключовете да е пеперуда върху старо нощно гърне. Вече знаеха какво търсят: герба от „Последният император“. Той беше някъде тук, избелял, но все още различим върху стената на някоя от сградите.

Дан си погледна часовника. Оставаха цели три часа, че и повече, до срещата с Нели, която беше взела Саладин и беше отишла да търси

хотел. Едва ли щяха да приключат по-бързо. Никой от новите им телефони нямаше обхват в Китай. Дватамата с Ейми бяха хванати тук като в капан с триста хиляди чинии.

— Най-напред династията Мин започва да събира колекцията, но тя е обогатена значително по време на династията Цин — обясни екскурзоводът. — Императорите от династията Цин са прочути с интереса си към изкуството, били са като обсебени от него...

— Чу ли? — изсъска Ейми.

— Какво дали съм чул?

— Били са като обсебени от изкуството. Не ти ли звучи познато?

Дан веднага се досети.

— Ония типове от клана Джанъс! Ще се откажат и от родната си майка заради една картина!

Очите на Ейми светеха от вълнение.

— Всичко си идва на мястото, Дан. Каквото и да е довело майка и татко в Китай... то е свързано по някакъв начин с рода Джанъс. С нещо голямо в него.

Брат й кимна.

— Но как ще открием герба на Джанъс, ако си губим времето с тези съдове?

Ейми се взря в подвижната радиостанция върху колана на екскурзовода.

— Ако този тук ни види, че оглеждаме и се промъкваме, ще повика охраната. Пък и не знаем къде да търсим. Забраненият град е най-големият дворцов комплекс в света. В него има над деветстотин сгради!

Дан отвори брошурата на страницата с плана на Забранения град, разпрострял се върху 485 декара.

— Мисля, че помня някои неща от филма. Стига да разбере накъде да обърна картата... — Той отвори на друга страница и се зае да я проучва съсредоточено. Имаше много силна памет, но не беше никак лесно да намери съответствията между сцените от филма и скицата, отпечатана в брошурата. — Чакай сега да видим, не-знам-какво-си на върховното не-знам-кое-си се пада ето там...

— Залата на върховната хармония — поправи го Ейми.

— Сигурен съм, че гербът на Джанъс е някъде в *тази* част, след не-знам-какво-си на ведрото не-знам-кое-си.



— Дворецът на ведрото дълголетие — притече се на помощ сестра му.

— Ще го намеря — реши Дан. — И така, ти само отклони вниманието...

Сестра му се притесни.

— Как да го отклоня? Нали не очакваш да правя тук цигански колела? Може да счупя нещо.

— Да — съгласи се момчето, — няма да е хубаво да оставяме тези типове тук без чинии. Не е нужно да си атомен физик, за да го направиш. Просто отиди от другата страна на групата и започни да задаваш скучни въпроси. А докато екскурзоводът ти дава скучни отговори, аз ще се измъкна.

— Добре — съгласи се тя — не се засегна особено от думите, които Дан беше употребил. Вдигна ръка. — Из... из... — „Престани!“, нареди си наум. В напрегнати мигове започваше да заеква, но сега беше важно да запази самообладание. — Извинете, откога са онези експонати... не, тези там...

Беше избрала подходящ момент. Цяла редица високи стъклени витрини дяляха Дан от групата. Той с лекота се измъкна от залата. Сестра му беше много досадна, но той нямаше как да не признае, че двамата бяха доста добър екип.

„Като за Мадригали не се справяме зле“, помисли си момчето и веднага съжали.

Това не беше шега. В Африка бяха научили, че във фалшивите паспорти на родителите им всъщност стоят имената на двама прочути убийци и крадци — господин и госпожа Нудълман. Майка им и баща им — Бони и Клайд на Южното полукуълбо? Не може да бъде. Съвпадение. И все пак...

Съпруг и съпруга... безпощадни убийци... Мадригали...

Само при тази мисъл раменете на Дан се смъкнаха.

Докато се измъкваше от сградата, той на няколко пъти се изгуби из лабиринта от богато украсени зали. Накрая намери една врата и излезе навън, в Забранения град. Комплексът беше много голям, с пет грамадни дворца и с още седемнайсет, които можеха да се опишат просто като огромни, да не говорим пък за близо хилядата по-малки постройки с различна форма и размери. Храмовете, паметниците и градините сякаш нямаха край. Това тук наистина беше град — все едно

половината от центъра на Бостън е била построена само за един човек, който да си живее в нея. Тук обаче беше много по-пъстро, отколкото в който и да е бостънски квартал — истински калейдоскоп от императорско жълто, наситеночервено и проблясващ варак. Всичко носеше печата на невъобразимото богатство и разкош. Но въпреки размерите на града, Дан пак имаше чувството, че е като зазидан между четирите тежки порти, високите стени, наблюдателниците по ъглите. Опита се да си представи Пу Ий, невръстния император от филма, за когото всичко това е било като детска площадка. Както им беше обяснил екскурзоводът, Пу Ий се отказал от престола едва на шест години, но управниците в Китай му разрешили да остане тук, докато порасне.

Дан се ориентира по Портата на небесния мир и се отправи към мястото, което помнеше от „Последният император“. За миг се подвоуми. Нима наистина търсеше в Китай герб, който всъщност беше върху холивудски декор на десет хиляди километра оттук?

„Сега вече е много късно да мисля за това...“

Не след дълго се озова на място с по-малки и по-ниски сгради. В Забранения град бяха живели много царедворци, монаси и... ау... евнуси — въпреки че там се намираше и дворецът на императора. Може би това тук беше тъкмо техният квартал. Докато вървеше между редиците от постройки и търсеше по стените им герба на клана Джанъс, Дан се запита каква е вероятността да бъде заловен. Наоколо нямаше туристи, но не се виждаше и охрана. Явно всички се бяха струпали при чиниите — или ги разглеждаха, или ги пазеха.

Дан продължи нататък. Беше заобиколен от рисунки, произведения на изкуството и йероглифи по колони, табели и стени. Наистина място точно в стила на клана Джанъс. Къде все пак беше гербът?

Дан беше толкова уплашен, че усети как го присвива под лъжичката. Това беше единствената им следа. Ако не откриеха нищо, щяха да се лутат из огромната държава с население над един милиард души, без ни най-малка представа какво всъщност търсят.

Тревогата измести притеснението му. Явно не беше преценил точно нещата. И зрителната му памет всъщност не беше чак толкова добра, колкото си мислеше. Завъртя се отчаян. Нищо! Освен...

Погледът му падна върху стената на малък храм зад ъгъла: на нея беше нарисувано нещо, което не се вписваше сред останалите надписи. Буквата „S“.

„Всичко друго е на китайски. Какво търси тук това «S»?“

Боята беше стара и излиняла, почти не личеше. Дан се взря в стената... и изведнъж разбра какво е това върху нея.

Не беше никакво „S“! Беше навитата опашка на звяр... рисунка, която през годините беше изгубила цветовете си, беше избеляла от слънцето и стихииите. Вълк, който беше застанал в бойна поза на задни крака и гледаше през рамо.

Символът на клана Джанъс!

## ГЛАВА 4

Дан едвам се сдържа да не издаде шумно „уууф“, с което да натроши на парчета всички чинии в музея.

„Успокой се. Това, че си намерил герба, беше лесната част.“

Много по-сложно беше да разбере какво означава той.

Преди години в храма се е влизало през свод, сега обаче бяха сложили метална преграда, за да не проникват чужди хора. Дан се приближи предпазливо до телената мрежа и надзърна. Отвътре сградата приличаше на къща, чиито обитатели са се изнесли заедно с цялата покъщнина. Беше празно, ако не броим прахта и няколкото щуреца.

Дан огледа хубаво преградата. Сигурно можеше да проникне вътре, но защо да си прави този труд? Тук явно нямаше нищо. Пък и сестра му щеше да полудее, ако той осквернеше четиривековен храм. Дан се усмихна неволно. Лесно ѝ беше на Ейми.

Той слезе от дървената веранда и се загледа в щурците по наклонения покрив.

„Прилича на капан за хлебарки“, помисли си.

Дали съществуваха капани за щурци?

Точно тогава едно от насекомите изчезна.

Виж ти! Дан се взря по-внимателно. Между керемидите по покрива сигурно имаше пролука, през която щурците изпълзяваха навън или се промушваха вътре.

Дан се върна при преградата на входа и пак надзърна през нея. Храмът беше нисък, почти клаустрофобичен. А покривът беше висок и стръмен...

Таван! Таен таван!

Момчето се огледа крадешком, за да се увери, че е само, сетне се покатери на перилата на верандата, а оттам тръгна да се качва по стълба в ъгъла към стряхата. За миг се поколеба — това, че не го виждаше никой, означаваше и че няма да има кой да повика линейка, ако Дан паднеше от покрива. Той впрегна всичките си сили, издърпа се

нагоре и се закрепил върху стръмния покрив: вкопчил се като Спайдърмен в старовремските жълти керемиди.

Постоя малко така, за да си поеме дъх и сърцето му да се поуспокои. Не, я чакай... това „бум, бум, бум“ не беше сърцето му. Бяха стъпките на маршируващи крака. Дан се залепи за стръмния наклонен покрив и се опита да се слее с него.

На пътеката долу изникна отряд от шестима войници, които маршируваха под строй. Дали бяха от охраната? Не, бяха облечени в туники от червена коприна и на главите имаха шапки от същия плат — като дворцовата стража от времето на императорите. Това беше парад. Войниците бяха обучени да гледат право напред и изобщо не забелязаха момчето на покрива.

След като изчезнаха в лабиринта от алени стени, Дан се поотпусна. А това е нещо, което не бива да правите никога върху стръмен наклон.

Още преди да усети, Дан се заплъзга надолу. Опита трескаво да се хване за нещо — безуспешно. Смъкваше се бавно, но неотклонно към края на покрива, откъдето щеше да падне долу на земята.

Отчаян се помъчи да впие пръсти в края на една счупена керемиди, само и само да се закрепил. Със скърцане като от ръждиви панти една част от керемидите се вдигнаха от покрива и се отвориха като пощенска кутия.

Дан най-после спря да се плъзга и увисна — изумлението му беше изместено от тържество. Капак! Ето как се влизаше на тавана.

От това откритие момчето усети нов прилив на сили. Изтегли се за края на отвора и скочи долу на прашния дъсчен под.

Всичко наоколо се огласяше от цвъркане като църковни камбани — толкова силен, че Дан го усети с цялото си същество. Щурци. Хиляди щурци. Пъплека навсякъде по пода и стените.

Той посегна инстинктивно към инхалатора в джоба си. „Не — каза си. — Как така ще получавам астматичен пристъп само защото те е гнус!“

Преглътна с усилие отвращението и огледа тайното помещение.

Таванът беше тесен, човек можеше да застане прав само в средата. Край ъглите трябваше да се наведе. В помещението нямаше нищо друго, освен щурци. Дали те не бяха ключът към загадката?

Пълна безсмислица. Невъзможно беше тези щурци тук да са от времето на някой китайски император.

Точно тогава Дан забеляза, че на тавана все пак има нещо. На пода в дъното беше оставено парче плат колкото кърпа за ръце. Момчето се наведе и след като го вдигна, го изтръска: от него паднаха няколко щуреца и облаче прах. Беше копринено, с цвят на потъмняло злато, по него имаше китайски йероглифи и голям червен печат.

Дан се взря и видя в мъждивата светлина, че това всъщност не са никакви китайски йероглифи. Все по-развълнуван, разпозна символите на четирите клана в прославения си род, а също герба на Кахил.

Сбърчи чело. Символите бяха наредени като уравнение:



Изобщо не се съмняваше. Именно това парче плат ги беше довело в Забранения град. Дан трябваше да се върне при Ейми, така че двамата да разгадаят какво означава то.

— Не сега, приятелчета — каза той задъхан на църкащите щурци.

Сгъна парчето коприна и го пхна в тениската си. После се пресегна нагоре към отвора и отново се издърпа на покрива.

Докато слизаше, внимаваше още повече — долепен до керемидите, отвори капака на тавана. Спусна се бързо по стълбата и стигна безопасно долу. Може би нямаше да бъде зле първо да огледа точно толкова внимателно и района наоколо. Веднага щом стъпи на земята, се озова в хватката на униформен мъж от охраната. И той не беше облечен в церемониални одежди отпреди векове. Върху куртката му се аленееше звездата на Китайската армия.

Мъжът ревна нещо на своя си език, после забеляза, че Дан е с европейски черти, и премина на английски.

— Тук е забранено да се влиза!

— Изгубих туристическата група... — подхвана момчето.

Войникът се зае да го претърсва и напипа меката издатина под тениската му.

— Какво е това тук?

Той извади сгънатото парче коприна. Мозъкът на Дан работеше със скоростта на светлината. „Ако види надписа отвътре, веднага ще ми го вземе.“

Пое си бързо въздух, а заедно с него и цялата прах, проникнала на тавана в ноздрите му. След това грабна от ръката на мъжа парчето коприна и кихна силно в него. Войникът направи гримаса.

— Къде са майка ти и баща ти?

— Мъртви са — отвърна Дан, като напъха коприната обратно под тениската си. — Тук съм със сестра си и се изгубих.

— Лъжеш. Видях те да слизаш от покрива на сградата.

— Искях да огледам по-добре. Опитвах се да намеря музея, за да се върна там.

Мъжът изсумтя и посочи огромния покрив на централния дворец, извисил се над Забранения град.

— Трудно ще пропуснеш музея.

— Не се ориентирам много добре — заоправдава се Дан.

— Груб си, малкият. Освен това... как ли се казваше на вашия език? А, да... освен това си спипан на местопрестъплението.

## ГЛАВА 5

Ейми тръгна заедно с туристическата група към Портата на небесния мир — питаше се дали Дан е открил тайнствения герб на Джанъс, който бяха видели във филма.

Дребните обрати на съдбата, от които зависеше това дали ще намериш някой от трийсет и деветте ключа, или ще си останеш с празни ръце, понякога бяха съвсем неуловими. И щеше да бъде забавно, ако от тях не зависеше и бъдещето на света.

Колкото до мисълта, че единайсетгодишният ѝ брат се лута някъде сам из Забранения град... е, Ейми се притесняваше от нея, но вече беше започнала да свиква. През последните няколко седмици двамата се бяха разминавали неколkokратно на косъм от смъртта и сега това тук ѝ приличаше на игра в детската градина. При всички положения щеше да види брат си на срещата с Нели, която беше след — Ейми си погледна часовника — след половин час. Дано гувернантката беше намерила приличен хотел.

При тази мисъл Ейми се навъси. Напоследък имаше неща, които я караха да смята, че Нели съвсем не е такава, каквато изглежда.

„Или може би изпадам в мания за преследване...“

Не ѝ беше сложно да повярва, че тази мания е присъща на Мадригалите. Навремето майка ѝ и баща ѝ също бяха страдали от нея — и то с основание... всички са се опитвали да ги обезвредят.

И един човек беше успял.

Дори с невръстните си деца майка ѝ и баща ѝ бяха странно потайни. Сега, като се замислеше, Ейми се сецаше, че у тях винаги е имало правила: „Не ходете в мазето“, „Не се доближавайте до този и този гардероб“, „Не отваряйте еди-кой си кашон и сак“. Чак сега ѝ хрумна да се запита какво са криели: купени на черно гранати, отсечена глава, уран-235, вирус Ебола, изчезналите тленни останки на Волфганг Амадеус Моцарт? Нали все пак бяха „Нудълман“. Ейми трепна, сякаш бе видяла нещо ужасно. Почти не помнеше родителите си и сега малкото, което беше останало в паметта ѝ за тях, трябваше да



бъде прекарано през детектора на Мадригалите: всяка дума, всяко движение трябваше да се проверят дали не съдържат в себе си зло. Ама че работа!

Един от туристите в групата прекъсна измъчения ѝ унес.

— Извинявай, скъпа, но това там не е ли малкият ти брат? Защо войникът му е сложил белезници?

Точно зад оградата стоеше сърдит на вид мъж във военна униформа, който явно беше задържал под стража Дан.

Ейми се завтече към тях.

— Какво правите с брат ми?

Мъжът от охраната отвърна:

— Вие ли отговаряте за момчето? Самата вие сте дете.

— Имаме среща с гувернантката на площад „Тянанмън“ — обясни Ейми. — Какво се е случило, Дан?

Той ѝ намигна и сви рамене.

— Изгубих се, затова се качих на един храм, за да виждам по-добре. А този тук го направи на голям въпрос.

Пазачът почервения и разкопча белезниците.

— Махайте се оттук и повече да не се връщате.

— Хубаво го каза — промърмори Дан, докато ги превеждаха през Портата на небесния мир и по моста над рова. — Забранено ми е да влизам в Забранения град. Ами да, ако искаш да ти забранят нещо, най-доброто място вероятно е тук.

— Много смешно, няма що — изсъска Ейми, докато прекосяваха булеварда на път за „Тянанмън“. Тя потрепери. Площадът беше огромен и въпреки това беше пълно с хора. Ейми не обичаше тълпи... — а това тук беше мястото с най-много тълпи в държавата с най-голямо население на земята. — Сега вече не можем да се върнем и да потърсим...

— Вече го взех — оповести Дан и извади изпод тениската си сгънатото парче коприна. — Ето, дръж го по краищата. Наложил се да се изсекна с него, та господин Щастливков да си помисли, че е носна кърпа.

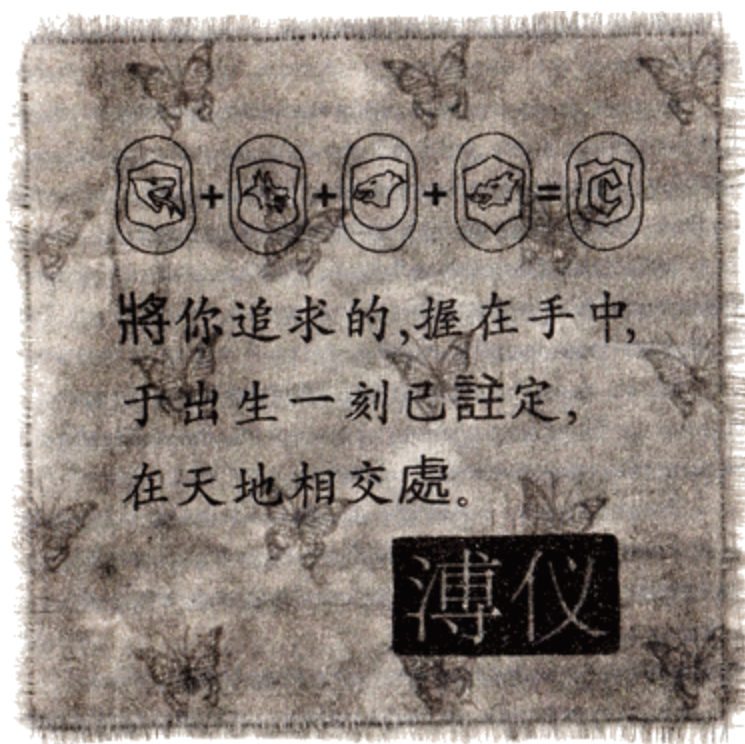
Той ѝ подаде плата. Ейми за малко да го изпусне.

— Какво, какво, изсекнал си се в ключа от загадката?

Дан се подразни.

— Искаш ли да го видиш, или не искаш?

Сестра му разгъна мръсната намачкана коприна, като внимаваше да не я забележи някой от любопитните минавачи на оживения площад. Двата вида на яркото слънце, че върху бледозлатистата коприна има рисунка на пеперуди:



— Лусиан плюс Джанъс плюс Томас плюс Екатерина равно на Кахил — прочете тя на глас. — Какво ли означава това? Че ако събереш всички кланове, получаваш целия род ли?

— Ако това е важното съобщение, не си заслужаваше да ме задържат заради него под стража — заключи Дан. — Все едно да кажеш, че купите, спатиите, каретата и пиките правят колода карти.

— Какво е това тук? — попита Ейми и прокара пръст по кръгчето около герба на Лусиан. — Има го около всеки символ, включително около герба на Кахил.

Дан се свъси.

— Жалко, че не можем да преведем поне малко от надписа.

— Чичо Алистър знае китайски — напомни замислена Ейми.

— И дума да не става — беше непреклонен Дан. — Никога повече няма да му се доверя! Все пак знаем, че е бил заедно с мама и татко, когато Изабел е подпалила пожара!

Ейми се постара да подбере внимателно думите.

— Знаеш ли, Дан, от известно време си мисля за нещо, което няма как да изчезне.

Той се притесни.

— Не ми харесва лицето ти. Обикновено гледаш така, когато ще бъда принуден да проучвам Моцарт, Хауард Картър или някой друг скучен мъртвец.

— Я по-сериозно — скастри го леко сестра му. — Налага се да помислим върху нещо важно. — Тя си пое дълбоко въздух. — Мама и татко са били Мадригали. Не ти ли е хрумвало, че пожарът е свързан с това?

Дан я погледна изумен.

— Нали не смяташ, че са помогнали на Изабел да подпали собствената им къща?

— Разбира се, че не. Но знае ли човек какво са могли да намислят двама Мадригали? Смятаме, че другите отбори са от лошите. Ами ако преди време всички в рода са възприемали мама и татко като лоши? Като двама безразсъдни и безотговорни души, които на всяка цена трябва да бъдат спрени?

Дан се ужаси.

— Нима твърдиш, че са загинали, защото са си го изпросили?

— Не точно, но...

— Да, да, твърдиш го! Именно това ми казваш! — Дан пламна. — От надпреварата за ключовете мозъкът ти съвсем се е размекнал! Говориш не за друг, а за родителите ни! Как изобщо ти мина през ума?

— Ти какво си мислиш, че ми е лесно ли? — не му остана дължна сестра му. — Когато те загинаха, ти беше само на четири години. Едва ли помниш нещо.

— Спомените за тях не са само твои — тросна се момчето. — Дори едно четиригодишно дете не забравя, когато шефът на пожарникарите му съобщава, че родителите му няма да се върнат никога. Достатъчно е да затворя очи и си го представям! Беше мустакат, с голям пръстен и показваше на Грейс какво е останало от медната скулптура — онази с бръмбара отгоре!

— Бръмбар ли?

— Точно това каза мъжът! — настоя Дан. — Знаеш, че помня много! Готов съм да се обзаложа на живота си!

— И помниш, че си видял бръмбар? — попита Ейми.

— Не. Само чух думите. Бръмбарът сигурно е изгорял в пожара.

— Тогава шефът от пожарната откъде знае за медената скулптура?

Дан се вгледа в сестра си.

— Питай него!

— Толкова ли не разбираш? — възкликна Ейми. — Онзи човек не е говорел за *насекомо*. Явно е говорел за подслушвателно устройство. Къщата ни е била подслушвана... вероятно от Изабел.

— И какво от това? — продължи да упорства момчето. — Изпепелила е дом с двама души вътре! Тя е болна! За нея е шега работа да сложи бръмбар.

— Важното в случая е, че спомените за родителите ни са избледнели и не можем да разчитаме на тях — задави се момчето. — Щом се оказва, че бръмбарът всъщност е подслушвателно устройство, е трудно да се каже дали не сме се объркали. *Наистина* ли сме познавали мама и татко? Те са издирвали под дърво и камък трийсет и деветте ключа, а ние дори не сме и подозирали. Били са Мадригали, а днес ние не сме наясно дали това изобщо е лошо. Приеми го, Дан. *Изобщо* не сме ги познавали.

Той беше толкова ядосан, че лицето му излъчваше топлина.

— Говори само за себе си! Аз ги познавам! Знам, че са били невероятни хора. Знам, че не са заслужавали да умрат млади. Знам със *сигурност* и че не са заслужавали да имат дъщеря като теб, която плюе на паметта им.

— В Африка ги помнят като серийни убийци! Хората там изпитват *облекчение*, че те са мъртви, и... и...

Тя не успя да се доизкаже. Дан издаде брадичка и подкани предизвикателно:

— И какво?

— И ние може би също трябва да се радваме — изпелтечи сестра му.

В този миг Дан Кахил разбра какво е да си ракета и да те изстрелват, какво е нажеженото до бяло гориво, което те изтласква и те задвижва, праща те напред. Той се нахвърли със стиснати юмруци на сестра си, готов да се сбие с нея. Но точно тогава осъзна, че няма сили

да я удари, че не може дори да ѝ се разкрещи. Единственото, което беше в състояние да стори, беше да избяга.

— Върни се! — извика разтревожена Ейми.

Накрая той намери думите, единствените две думи, които събра сили да каже на сестра си — просто не можеше да я познае.

— *Мразя те!*

Блъсна се в един турист, който си настройваше фотоапарата, и след като се дръпна встрани, продължи нататък. Само и само да е далеч от Ейми.

Сега вече гласът ѝ почти не се чуваше:

— Да не се изгубиш! След двацет минути ще дойде Нели.

„Да съм внимавал да не се изгубя!“, повтори Дан вбесен. Не той, а Ейми се беше залутала. Ако прекараш известно време с хора от рода Кахил, накрая ставаш като тях. Ама че нещастници, да се карат кой да управлява света и взаимно да си забиват нож в гърба. А ето че Ейми беше станала като най-ужасните от тях.

Как изобщо беше възможно да говори такива работи? От майка им и баща им беше останало толкова малко, само няколко спомена, които избледняваха все повече: целувка, допир, смях. Ейми слагаше кръст на всичко това. И защо? Заради някакви си ключове към загадката!

„Трябва да се махна от тоя ужас, докато той не ме е направил предател! Край, без мен!“

Решението беше толкова сериозно, че Дан спря като закован. Заради надпреварата те със сестра му за малко да се разделят с живота. За да се включат в нея, се бяха отказали от два милиона долара. Имаха възможност да предопределят историята на човечеството... да се превърнат в най-могъщите хора от рода Кахил на всички времена!

„Кахил, Дръндахил! До гуша ми дойде от тях, стигат ми и за хиляда години напред. Жалко, че не се казвам Финкелстийн. Край, махам се!“

В състояние ли беше да го направи? Беше ли възможно просто да се махне от рода Кахил? Нямаше да го затрудни да се откаже от издирването на ключовете. Беше достатъчно просто да спре да ги търси. Но докато беше жив, щеше да си остане Кахил и това е! И в рода го знаеха. Изабел Кабра го знаеше... Дан никога нямаше да се

освободи от тези безумци, своите роднини, и те постоянно щяха да го застрашават.

Той продължи да върви с несигурна крачка по площада, да заобикаля децата от класовете, изведени на разходка, хората в обедна почивка, старците, които правеха калистеника и тай чичуан, туристите и малките патрули, полицейски и военни. Всичко наоколо се огласяше от разговори — главно по мобилни телефони, каквито очевидно имаше всеки. За пръв път, откакто бяха пристигнали в Китай, Дан наистина изпита чувството, че е в центъра на най-оживената държава с най-многобройно население на земята.

Точно така, план. Дан трябваше да разработи план какво да прави, след като се откаже от надпреварата за трийсет и деветте ключа. От обичайния си живот той беше отишъл на погребението на Грейс и оттам веднага се беше включил в издирването. Какво щеше да прави от тук нататък? Да се върне при леля Биатрис? И дума да не става. Да отиде в американското посолство? И това не ставаше, пак щеше да се озове при леля Биатрис. Ейми?

„Никога няма да ѝ простя за онова, което каза!“

Дан се извърна да я погледне, но пред очите му изникнаха сватбари, които прекосяваха площада. Вместо в лимузина под наем булката и младоженецът се бяха настанили в старовремски покрити носилки с отворени плъзгащи се врати.

„Какво едно дете от Бостън прави на това странно чуждо място, на шестнайсет хиляди километра от бейзболния стадион «Фенуей»?“

Както беше загубил ориентация, Дан не можеше да не признае, че най-добрият начин да се придвижваш из Пекин беше именно този: да те носят хора, които те крепят и внимават да не те блъскат из навалищата по площад „Тянанмън“. Първата носилка мина съвсем наблизо и Дан видя дори линиите по боядисаното дърво. Втората спря точно пред него. Той загледа изумен как вратата се плъзга рязко встрани.

Всичко се разигра толкова бързо, че Дан нямаше време дори да се разтревожи. Към него се пресегнаха две силни ръце, които го натикаха вътре. После мъжът скочи от покритата носилка на площада, затвори рязко вратата и се присъедини към носачите. Още преди Дан да е успял да възрази, го вдигнаха и го понесоха бързо нанякъде.

— Ей! — отчаян, той задърпа вратата, но тя беше заключена. Дан заблъска по дървената преграда. — Пуснете ме да слеза!

Никой не му обърна внимание. Всъщност носачите дори забързаха и се затичаха, от което носилката се разклати. Чуха се клаксон, улично движение. От площада мъжете бяха тръгнали по улиците на града.

Дан се облегна отстрани на кабинката и изрита с все сила затворената плъзгаща се врата. Носилката се разтресе, но вратата не помръдна. Дан стана от седалката и приклепна, после стовари рамо върху стената. От кръста нагоре го прониза болка. Той се опита да не ѝ обръща внимание и заблъска още по-силно. Носачите се развикаха притеснени, но това не ги забави.

За пръв път решимостта на Дан да избяга отстъпи място на страха.

„Отвлякоха ме!“

## ГЛАВА 6

Допреди минута беше толкова ядосан на Ейми, че не можеше да мисли за друго, освен за кавгата им. А ето че само след миг целият свят се преобрази.

Дан възобнови битката: пак започна да блъска и да крещи. Не можеше да излезе, но риташе толкова силно, че все щеше да привлече вниманието на някого... може би дори на някое ченге.

След десет минути вече беше плувнал в пот и беше изтощен дотолкова, че не забеляза кога покритата носилка е спряла и е била оставена на земята. В ума на Дан се роди нов план. Още в мига, щом вратата се отвореше, някой щеше да получи по главата такъв ритник, че щеше да го помни цял живот. И докато онзи си събираше зъбите, Дан щеше да бъде далеч оттук.

Чу се щракване и вратата се отключи. Дан се стегна, готов за действия. Вече стоварваше крак, когато езичето на ключалката се отмести.

Но нямаше кого да изрита. Вместо човек, видя пред себе си пикап. Най-неочаквано покритата носилка се наклони и момчето беше натикано в багажното отделение. Вратата на пикапа се затвори и той отпраши така, че гумите изскърцаха — още малко и да се запалят.

Вбесен, Дан успя да застане на колене и да зърне за пръв път похитителите си.

— Ти ли смърдиш така или въздухът в Пекин наистина е толкова мръсен, както твърдят? — изсумтя Натали Кабра.

Дан ахна стъписан. Натали беше по-мургава от майка си, но и тя като нея беше с изваяни черти: класическа красота, прикриваща безпощадни пронизващи очи. В случая с Изабел — очите на убийца.

Натали и по-големият ѝ брат Иън изгледаха презрително Дан над преградата. Той започна да се озърта притеснен: Изабел я нямаше, поне в пикапа. Единственият друг пътник седеше отзад при Дан на съгваема седалка: беше огромен и явно беше главорез, нает от семейство Кабра.



Дан нямаше намерение да доставя на братовчедите си от клана Лусиан удоволствието да го видят уплашен.

— Как така днес сте без лимузина? — ухили се той. — Какво, да не би в Африка да сте похарчили всичко в кредитните си карти?

Иън се извърна към шофьора.

— Спри веднага.

Мъжът натисна спирачките и пикапът закова рязко, запращайки Дан върху преградата на товарното отделение. Той се изправи зашеметен, с издута устна.

— Значи Алистър се оказа прав — простена. — Вие, приятелчета, наистина сте в Китай.

— Ние сме навсякъде — измърка Натали. — И можеш да бъдеш сигурен, че каквито сте смотани със сестра ти, винаги сме няколко крачки пред вас и пред онази грозотия, бавачката.

— Гувернантката — поправи я по инерция Дан.

— Така, ние сме в Китай — вие също. А сега ми обясни какво правеше в онзи храм в Забранения град.

— Нямам представа за какво ми говориш — изпелтечи вироглаво другото момче, което, естествено, излъга.

Иън кимна.

— Знаех си аз, че ще ми отговориш така. На това място господин Чен ще ти помогне да си спомниш.

С усмивката на човек, който си обича работата, главорезът се пресегна, сграбчи Дан за яката и го вдигна във въздуха.

— Добре де, добре! — предаде се момчето. Какъв смисъл имаше да го бият? Парчето коприна беше у Ейми и тези лешояди не можеха да се доберат до него. Освен това Дан беше напуснал надпреварата. Беше му все едно дали някога през живота си ще види отново ключ към загадката. — Да, проникнах в храма, защото отвън на стената видях герба на Джанъс.

— И какво намери в храма? — подкани Натали с меден глас и с безпощадно изражение на лицето.

— Щурци — отвърна Дан. — Някъде към четирийсет милиарда. Гадни такива... като вас двамата.

— Друго? — попита Иън и даде знак на господин Чен.

Главорезът стисна като с менгеме Дан за ръката. Никога дотогава момчето не беше усещало такава болка. Тя заличи всички мисли, освен

една: „Спри“. Но Дан не се предаде. „Ако разберат за коприната, това ще ги насочи към Ейми...“ Колкото и да беше сърдит на сестра си, той не можеше да ѝ причини такова нещо.

— Кажи ни истината! — заповяда Иън, леко разколебан.

— Я по-спокойно — подкани Натали. — Никой не може да устои на вградения детектор на лъжата на господин Чен.

— Какво знаеш за семейство Холт? — продължи да настоява Иън.

Дан реши, че и да отговори, това няма да им навреди.

— Чичо Алистър е изпаднал в голяма паника. Твърди, че те са намерили следа, на която не е попаднал никой от нас.

— Каква следа? — попита Иън, почти на път да избухне.

Сестра му беше търпелива.

— Очевидно е, че ако той знаеше, това нямаше да е следа, за която никой друг не подозира.

— Много смешно, няма що! — промърмори Иън. — Но ще те видя аз, когато загубим заради тези горили. Представяш ли си свят, управляван от тях?

Натали въздъхна — беше съгласна с него.

— Май не е зле да претърсим хлапето — за всеки случай. А аз не си нося прахчето против бълхи...

Но не намериха друго, освен инхалатор, няколко банкноти от три различни континента и един умрял щурец.

Господин Чен сложи върху носа и устата на Дан носна кърпа, напоена с хлороформ. Дан се опита да не диша и да окаже съпротива, но се предаде, усетил острата миризма на химикал, на нещо средно между болничен дезинфектант и спирт за разтриване. Зрителното му поле се стесни и вътрешността на пикапа се отдалечи.

— Не можете да...

Опита се да махне кърпата — безполезно. Сякаш хлътваше някъде.

— Лека нощ — прошепна Натали.

Последната мисъл на Дан, преди той да потъне в мрак: „Никога досега не съм забелязвал, че тя говори като майка си“.

\* \* \*

Саладин дъвчеше доволно бухта със скариди, докато Нели го носеше през площад „Тянанмън“ към мястото на срещата пред Портата на небесния мир.

Зърна Ейми и тръгна право към нея.

— Намерих доста хубав хотел малко встрани от главния път, не мога да му произнеса името. Не е особено луксозен, но готвачът в ресторанта е голям симпатяга. Прави страхотна супа от пилешки гнезда — да си оближеш пръстите. — Нели се огледа. — Къде е Дан?

Ейми беше с трагично изражение върху лицето.

— Няма го.

— Как така го „няма“? Къде е?

Ейми сви натъжена рамене.

— Скарахме се лошо и той тръгна нанякъде.

Нели въздъхна, но не избухна.

— Спасете ме от тия Кахил! Не стига, че целият ви род е в постоянна война, ами сега и ти си се изпокарала с брат си.

— Извинявай — промърмори Ейми.

Едвам се сдържа да не разкаже всичко от начало до край за кавгата си с Дан. Не че това щеше да промени нещо, но ако споделеше с някого, сигурно нямаше да се чувства толкова самотна.

И все пак... как да опише всичко? Онова, което изпитваше към майка си и баща си, беше твърде лично и болезнено. Освен няколкото покрити с прах спомени единственото, което им беше останало от техните родители Хоуп и Артър, беше надеждата, че те са били добри. Изгубеха ли и нея...

Нищо чудно, че Дан не беше успял да го преглътне.

Думите, които Ейми му беше казала, се завърнаха мъчително в съзнанието ѝ. Тя беше подметнала, че двамата трябвало да се радват, задето майка им и баща им са мъртви.

Грубо. Дори и да беше истина, беше жестоко да го казва. Жестоко, както жестоки могат да бъдат само *Мадригалите*.

„Аз съм виновна. Накарах го да си тръгне.“

Тя преглътна.

— Дан едва ли е стигнал далеч, нали?

— Хайде да го потърсим на площада! — реши Нели.

И те го търсиха — цели два часа. Момчето го нямаше никъде.

— Ще го убия — закани се сестра му. — Прави го нарочно, за да полудея.

Нели пребледняваше все повече, докато се взираше в множеството.

— Къде ли може да е отишъл?

— Мъър — включи се и Саладин.

Гувернантката погледна раздражено котарака.

— Как изобщо можеш да мислиш за ядене точно сега? Дан го няма никъде.

— Никога не подценявай способността на брат ми да изчезне, колкото за да ни направи напук — вметна Ейми.

Нели беше по-притеснена от нея.

— Не мисля, че ни прави напук. Няма китайски пари, няма дрехи, с които да се преоблече, няма къде да спи... дори лаптопът не е у него, а ти знаеш колко го обича. Длъжна съм да призная, че съм разтревожена.

— Животните имат силно обоняние — спомни си другото момиче. — Може би Саладин ще изпълни ролята на хрътка. — Тя свали колана на дънките си и го сложи около врата на котарака за нещо като каишка. После извади парчето коприна, което брат й беше държал под тениската си, и го пхна под носа на котарака. — Хайде, Саладин. Намери Дан.

Нели пусна котарака, порода египетска мау, на земята и той хукна през площада. Движеше се толкова бързо, че се наложи момичетата да подтичват след него, за да не изостанат.

— Браво на теб! — похвали го Ейми. — Надушил си диря!

Докато тичаха — две момичета от Запада — зад котарака на каишка, привличаха погледите на любопитните. Тримата излязоха от площад „Тянанмън“ и поеха на изток по „Дон Чанган Джай“. Чак тогава разбраха накъде се е запътил Саладин. Той ги заведе право при една улична сергия за закуски. Там застана на опашката и зачака да му дойде редът.

Нели се засмя неодобрително.

— За котарак си голяма свиня.

— Мъър.

Най-после Ейми успя да се отърси от краткото си раздражение и да види цялостната картина.

„С Дан се е случило нещо.“

## ГЛАВА 7

Първо се появи главоболието и то беше ужасно — туптене зад дясното му око, което не искаше и не искаше да спре. Цялото помещение сякаш туптеше заедно с болката — или не! Може би болката туптеше с помещението. Какъв беше този шум?

И защо леглото му се *движеше*?

Той седна рязко и за малко да падне от конвейера на фабричния под дванайсет метра надолу.

„Ама че...“

Сега вече си спомни всичко: как Кабра са го отвлекли, как са го разпитвали и упоили с хлороформ. Явно го бяха зарязали тук, в една от фабриките, благодарение на които Китай се беше превърнал в промишлено сърце на света!

Дан се огледа. Зад и пред него на конвейера имаше големи плоскости шарена пластмаса. На около десет метра плоскостите падаха върху хопер, който хранваше с тях грамадна машина за щанцуване. Колкото повече се приближаваше Дан, толкова по-силен ставаше шумът, докато накрая имаше опасност от него да му изпаднат кътниците.

Цялата му замаяност се стопи за миг.

„Ей сега ще ме превърнат в играчка, която ще продават скъпо и прескъпо в «Уол март»!“

Единственият начин да се махне от лентата беше да скочи от конвейера, висок колкото четириетажна сграда. И да извикаше за помощ, в този шум нямаше да го чуе никой. Трябваше да намери начин да спре конвейера!

Дан се изправи бързо и хукна в посока, обратна на движението на лентата. Срещнеше ли по пътя си пластмасова плоскост, я пхаше под конвейера с надеждата да го спре. В началото не се получаваше, но Дан нямаше намерение да изпада в отчаяние. Огромната машина нямаше да остане никога без пластмаса. А Дан нямаше да остане никога без сили, които да използва, за да спира конвейера.

„Освен ако не искам да се озова в търбуха на машината!“

Щом усети първото разклащане, беше толкова насърчен, че ускори усилията си. После се появи миризмата на изгоряла гума и не след дълго Дан трябваше да внимава къде стъпва върху наклонената лента. Всичко наоколо потъна в дим и се включи автоматичната противопожарна система, която запръска вода. След миг конвейерът изскърца и спря, а машината за щанцуване заглъхна.

Дан тъкмо да извика „ура“, когато десетки фабрични работници тръгнаха да се катерят по скелето отстрани на конвейера към него.

Сега, след като лентата беше спряла, Дан видя, че може да слезе само по машината за щанцуване. Отстрани на металното съоръжение имаше система от стъпала и ръкохватки за работниците по поддръжката. Дан се втурна към края на конвейера и се спусна при един метален обръч. Сега вече имаше чувството, че стои пред каменната стена за катерене в общинския център у дома в Масачузетс: просто трябваше да намери къде да стъпи и за какво да се хване.

След като скочи на пода, беше на път да се спъне в палетата, върху която на купчина беше наслагана готовата продукция на фабриката: механизирани дръжка на близалка с фигурка в основата. Цялото това оборудване, всички тези работници, целият грамаден производствен комплекс били за някакви си близалки. Ужас!

Дан взе една и за малко да си глътне езика, фигурката беше не на друг, а на братовчед му Джона Уизард от рода Кахил, звезда от телевизионно риалити, хип-хоп магнат и съперник в надпреварата за трийсет и деветте ключа. Беше нещо обичайно ухиленото лице на Джона да се появява по плакати, списания, кукли, кутийки за бонбони „Пец“ и за закуска, а сега по механизирани дръжки на близалки. Този тип те преследваше навсякъде.

Дан натисна копченцето в основата. Близалката се завъртя, а пискливият глас на Джона оповести:

— *Какво става тук, а?*

Оказа се, че точно заради тези записани думи Дан си е намерил белята. За ръката го сграбчи ядосаният началник на цеха. След няколко секунди момчето беше заобиколено от малко воинство раздразнени фабрични работници, които му се разкрещяха на китайски.

Дан си близна от близалката и се опита да изглежда така, сякаш е турист, който просто минава оттук.

— Мммм... грозде. Любимата ми близалка.

Началникът на цеха заговори със силен акцент на английски:

— Какво момче прави? Чупи всичко!

— Проверете конвейера в горния му край — посъветва го Дан.  
— Лентата е заседнала леко. Случва се често, нали?

— Не се случва *никога*! — кресна началникът. — Разваляш чудесната работа в деня на много важно посещение!

— Какво става тук, а? — чу се отново гласът на Джона Уизард.

Дан погледна вторачено дръжката на близалката в ръката си. Не беше натискал копчето...

Разяреното множество се отдръпна и отиде да наобиколи новодошлия.

Дан зяпна смаян. Истинският Джона Уизард от кръв и плът беше дошъл да разгледа фабриката, където се произвеждаха неговите близалки. Нищо чудно, че Иън и Натали Кабра бяха оставили Дан точно тук. Така предупреждаваха не само него, но и Джона. Той си припомни думите на Натали: „Ние сме навсякъде...“.

Хип-хоп звездата се ококори от изумление, щом зърна Дан. Баща му, който не се отделяше нито за миг от сина си и стоеше на половин крачка зад него, се зае да пише на „Блекбъри“-то имейл.

— Господин Уизард! — възкликна началникът на цеха. — Хиляди извинения. Този малък негодник счупил машина...

— Споко, мой човек. — Джона успяваше да съчетае уличния жаргон с непукистка, почти приятелска непринуденост. Най-прочутата хип-хоп звезда на света. — Това момче ми е братовчед. Казах му да ме чака тук. Аз съм виновен.

Дан въздъхна от облекчение, но и присви очи. Последния път, когато двамата с Ейми бяха видели този калтак Джона, той ги беше изоставил на остров наскре Нил, където гъмжеше от крокодили.

— Къде са сестра ти и бавачката? — попита Джона.

— Гувернантката — поправи го другото момче. — Ние... ние се поделихме.

Джона сви рамене.

— Не се притеснявай. От Китайската телевизия ни дадоха лимузина да се придвижваме с нея, докато сме в града. Ще кажа на шофьора да те върне в хотела. — Той забеляза, че от притеснение Дан е порумениял. — Ясно. Изгубил си се и не знаеш къде да ги намериш.



— Мога да се грижа сам за себе си — заяви Дан.

— Не се и съмнявам — съгласи се Джона. — Но защо да го правиш? Роднини сме. Ще ти помогна.

— Както ми помогна в Египет ли? — отвърна Дан.

Звездата се смути.

— Кофти ми е, че постъпих така. Не беше хубаво, но наистина не съм искал да ви убивам. Искях само да ви позабавя.

— И да ни превърнеш в храна за крокодили.

— Няма такава нещo. Знаех, че вие със сестра ти все ще се справите с няколко крокодила. — Джона се взря с лицето на Дан, който очевидно беше нащрек, после се обърна към баща си. — Татко, помоли нашите хора да проверят по всички хотели къде са отседнали Ейми Кахил и... и...

— Нели Гомес — помогна му Дан.

— Няма страшно, братовчеде — започна да го успокоява Джона. — Ще ги намерим. А дотогава, хайде с нас!

Дан се замисли. Съмняваше се Ейми и Нели да са още на площад „Тянанмън“, а нямаше представа къде са отседнали. „Точно сега е вероятно да ги открие господин Уизард, отколкото аз...“

Пръскалките на противопожарната система вече бяха изключени, а работниците поправяха конвейера. Дан реши да разгледа заедно с Джона фабриката — и двамата си близваха от близалките с механизирани дръжки.

След обиколката се качиха на огромния „Хамър“ на Джона и отидоха в мамутския търговски център „Луфтханза“.

Щом продавачите видяха световната звезда от телевизионната риалити програма, магазинът затвори и всички в него: и клиенти, и служители, се наредиха на опашка, за да вземат автограф, да се възползват от привилегията да се ръкуват с Джона и да се снимат заедно със своя кумир. Някои дори се опитаха да изтананикат хитовете му.

Накрая Джона дръпна щепсела на срещата.

— Благодаря. Признателен съм ви за любовта. Но точно сега съм дошъл да търся най-готините дънки в Китай. И тениски. Покажете ми най-щурите от последните модели. — Той се извърна към Дан. — Кой номер носиш, братовчеде?

Момчето се изненада.

— Не мога да си позволя да купя нищо от такъв магазин.

— Няма да плащаш ти — увери го Джона. — Щом си със семейство Уизард, трябва да изглеждаш както приляга на човек, който се движи със семейство Уизард.

Дан се поколеба. Дали това не беше подкуп?

— Не знам кога ще мога да ти върна парите — подхвана той предпазливо.

— Няма страшно. Подарък е, задето ти причиних онова с крокодилите. А щом намерим и сестра ти, вече ще бъдем квит.

Когато излязоха от търговския център, Дан се беше издокарал с дизайнерски дънки, които струваха повече и от плазмен телевизор, с маратонки с автограф на Яо Мин и с тениска с коприна отпред, каквито били пуснати в ограничено количество — продавачката се кълнеше, че отпред на китайски пишело „Надуй до дупка“.

Докато се качваха отново на лимузината, едно малко момиче помоли на улицата Дан за автограф. Той се позасрами, задето му е станало толкова приятно.

Джона се ухили като горд родител.

— Ето, видя ли — одобри той, щом потеглиха. — Не след дълго и ти ще се кефиш като истинска звезда.

Дан се извърна към бащата на Джона.

— Успяхте ли да откриете Ейми и Нели?

— Не са в големите хотели — отвърна Бродерик Уизард. — Но ти не се притеснявай. Из Пекин има стотици малки хотелчета. Все ще ги намерим.

Дан погледна през прозореца на „Хамъра“. Свечеряваше се. Той се запита какво ли прави сега Ейми. Дали се притеснява за него? Или смята, че си е негов проблем да се върне при нея, щом сам е решил да се разделят.

„Сигурно и досега ми се сърди. Още малко, и да ѝ откъсна главата направо на площад «Тянанмън»... май трябваше да го направя.“

Ами Нели? Тя едва ли си умираше от щастие, че едно от поверените ѝ деца се разхожда сам-само в пренаселения огромен китайски град.

\* \* \*

На никой не му се излизаше за вечеря, затова хората, придружаващи Уизард, наеха главния готвач от ресторанта в хотела да дойде в огромния апартамент и да им сготви.

След това седнаха да гледат филми в частния киносалон, а през това време Джона се зае да слага автографи върху купчинка рекламни фотографии.

Дан си представи как запалени хлапета от цял свят получават писма от своя кумир.

— Наистина е страхотно, че отговаряш на всеки фен, който ти е писал.

Джона беше самото въплъщение на скромността.

— Имаше време, когато билетите за концертите ми не се разграбваха за осем минути и програмата ми се излъчваше само по кабелната телевизия. Папараците са най-гадни, но все пак са за предпочитане пред това никой да не иска да те снима. Правиш го за... за феновете. Те ти дават всичко, което имаш, пак те ти го взимат. — Той метна в ръцете на Дан един джойстик. — Играеш ли на видеоигри, братовчеде?

— И още питаш! — извика предизвикателно Дан.

Не беше играл още от погребението на Грейс.

След цяла камара ранени войници, съсечени дракони, превърнати в пара космически кораби и унищожени полицейски коли Дан и Джона седяха над джойстиките — бяха омаломощени от единоборствата в игрите от среднощния маратон.

„Странна работа“, каза си Дан — Джона Уизард всъщност беше негова пълна противоположност. Беше богат, а Дан — без пукната пара в джоба. Беше известен, а Дан беше никой. Имаше могъщи родители, а Дан беше сирак. Джона беше подкрепян от телевизионните канали и звукозаписните компании, а също — от разстояние — от целия клан Джанъс. А Дан? Той не се беше чувствал никога толкова сам.

И въпреки това, да играе на видеоигри с Джона беше най-нормалното нещо, което беше правил от началото на надпреварата.

— Както личи, днес ще спиш при нас — каза Джона и изключи джойстиките. — Ще намерим сестра ти утре.

Тези думи върнаха Дан на земята.

— Баща ти не я ли е намерил?

— Засега не — призна другото момче. — Тук всички компютри са с китайски йероглифи. Трудно ще разбереш как администраторите по хотелите са написали имена като Кахил и Гомес. А и мобилните телефони не вършат работа, мой човек.

— Пак можем да оставим съобщение — предложи обнадяден Дан. — Те сигурно ще успеят да ни звъннат от уличен телефон.

— Вече е направено — увери го Джона. — Ако сестра ти те търси, ще разбере къде да те намери.

Дан вдигна изненадан очи.

— А според теб не ме ли търси?

— Разбира се, че те търси, братовчедо! Изобщо не се съмнявай. Сам го знаеш. — Прочутите очи се впиха в Дан. — Ей, татко! — провикна се Джона. — Уреди на братовчедата стая. И се погрижи да не е евтина. Искам да се чувства гот, чу ли?

След малко Дан вече лежеше на копринените чаршафи в собствен хотелски апартамент и се наслаждаваше на ментовия бонбон, който беше намерил върху възглавницата. Наистина тук си беше „гот“: петзвезден хотел, дизайнерско обзавеждане, шейсетинчов плазмен телевизор. Сигурно струваше цяло състояние, но пък и Джона не си знаеше парите.

Единственото, което липсваше на Дан, беше дишането на сестра му. Вечно учестено заради кошмарите, които тя сънуваше — едва ли имаше друг човек по земята, който да се притеснява повече от нея. Тихо, едвам доловимо. Но брат й не можеше да го сбърка с друго, сякаш то беше полицейска сирена.

Ейми... дали беше добре?

„Щом отвлякоха мен, може би и сестра ми е в опасност...“

А Дан беше похитен от Иън и Натали. Малките Кабра бяха страшна напаст. Ами ако при Ейми беше отишла майка им? Изабел... убийцата...

„Я не се дръж като пеленаче. Всичко е наред. Чу какво ти каза Джона... утре ще намерят Ейми.“

Хрумна му, че точно както Кабра са използвали наемен бияч, за да го отвлекат, Уизард може би използват сладкия живот, за да направят съвсем същото.

„Но ако наистина е така, защо ще ме слагат в отделна стая, откъдето мога да духна всеки момент?“

Той стана от леглото, отвори вратата и надзърна в дългия коридор — първо в едната, после и в другата посока. Бродерик Уизард не държеше под око апартамента, докато пишеше на смартфона поредното писмо. Нямаше ги и лакеите от звукозаписната компания. Дан можеше да си тръгне когато поиска — стига да имаше къде да отиде.

Наистина ли беше толкова трудно да повярва, че Джона искрено съжалява за номера с крокодилите и се опитва да се извини?

— Не се доверявайте на никого — им беше казал в началото на надпреварата адвокатът на Грейс — Уилям Макинтайър.

Днес обаче Джона не беше проявил към Дан нищо друго, освен доброта. И преди Дан да се раздели със сестра си, тя го беше заляла с изпълнени с омраза обвинения към родителите им. Ако имаше човек, който да не заслужаваше да му се доверяваш, то това беше именно тя.

Поне според Дан Ейми сигурно беше страшно доволна, че се е отървала от него. Едва ли изобщо се беше сетила за него след площад „Тянанмън“, където той се беше обърнал и беше напуснал живота ѝ.

## ГЛАВА 8

Ейми почти не мигна до сутринта.

В главата ѝ притесненията се смесваха с умората от дългия полет със самолета и образуваха отровна смес, заради която тя цяла нощ непрекъснато поглеждаше светещия циферблат на часовника до леглото. Проверяваше на всеки десет минути колко е часът.

Нели също спеше неспокойно на другото легло, сънуваше тревожни сънища и бълнуваше. Дори Саладин беше притеснен и на сутринта изплю три топки козина.

Вече минаваше пет, когато Ейми най-последно съвсем капна и потъна в сън. Измъчваха я кошмари, в които брат ѝ обикаляше в предизгревния здрач безлюдния площад „Тянанмън“. Не знаеше къде другаде да търси сестра си. А къде беше Ейми? Спеше си на сигурно в леглото.

Тя беше виновна. Защо беше стоварила върху брат си бремето на най-ужасните си страхове за майка им и баща им? Никое единайсетгодишно дете не беше готово да се изправи лице в лице с таква нещo. Ейми не беше убедена, че то е и по нейните сили.

В тревожните ѝ сънища проникна припреният шепот на Нели.

— В Русия те избягаха нарочно. Сега е различно. Дан знаеше, че сме на площада и го чакаме, а не се върна...

Ейми седна в леглото.

— С кого говориш?

Нели се сепна и затвори рязко хотелския телефон.

— С чичо ти Алистър — побърза да каже тя. — Прекъснаха ни.

Другото момиче се навъси.

— Не се сърди, но не ти е работа да разговаряш с Алистър по телефона. Не искаме да имаме нищо общо с него. Той беше у нас вечерта, когато убиха майка и татко.

Нели беше упорита.

— Било, каквото било, мисли за сега. Наели сте се да издирвате ключовете. Но когато някое от вас, деца, изчезне, настъпва моето

време. Ти знаеш ли китайски? Аз също не. Трябва ни човек, който да разбира китайски, ако в града се заговори, че се е изгубило момче от Америка.

Вразумена, Ейми кимна.

— Звънни му тогава, Нели. Благодаря ти.

След половин час двете отидоха в хотел „Империял“, за да се срещнат с чичо Алистър. Докато излизаха от хотелската стая, оставяйки Саладин да спи върху възглавницата, в съзнанието на Ейми се прокраднаха леки съмнения. Дали Нели наистина беше разговаряла по телефона с Алистър?

\* \* \*

— Ейми! Нели!

Алистър Ох се изправи, когато те се приближиха към масата, и любезно ги покани да седнат. Може и да беше подлец като всички останали в рода Кахил, но обноските му бяха безупречни.

— Позволих си да поръчам закуска. Заповядайте, хапнете.

Прегладнели, Ейми и Нели се нахвърлиха на храната. В суматохата след изчезването на Дан бяха пропуснали вечерята.

— Сигурно се притесняваш много, Ейми — каза Алистър състрадателно и разтревожено. — Дан се е изгубил в Пекин. Всички, които те обичаме, знаем, че си ужасно разстроена.

Момичето стисна устни.

— Колко ни обичаше, когато се престори на умрял в Корея?

Чичо Алистър не се извини.

— Там беше друго. Ставаше въпрос за ключ към загадката. Ние от рода Кахил сме предопределени да служим на двама господари — на човечеството и на трийсет и деветте ключа.

— Ами и ако този път всичко опре до някой от ключовете? — натърти Нели.

— Притеснявам се за Дан не по-малко от вас — увери ги той с натъжено лице. — Къде го видяхте за последно?

— На площад „Тянанмън“ — отвърна Ейми, като едвам изрече с пълна уста името. — Недалеч от Портата на небесния мир. Скарахме се, той избяга и после не се върна.

По-възрастният мъж беше изумен.

— Но вие с брат ти сте много близки. Защо се скарахте?

Ейми издаде брадичка.

— Заради нощта, когато загинаха родителите ни. Заради пожара, подпален от Изабел. И заради другите, които вероятно са били там... *ти* например.

Чичо Алистър затвори очи и седя така толкова дълго, че двете момичета го помислиха за заспал. Когато ги погледна отново, лицето му сякаш се беше смъкнало надолу от голяма тежест.

— Ако можех да се върна назад и да променя един-единствен час, щях да избира точно този — заяви той с глас, прегракнал от чувствата. — Животът на двама прекрасни човека прекъснат, две красиви деца осиротели. Каква ужасна злополука.

— Злополука ли! — седна напред на стола Ейми. — Говориш така, сякаш е станало случайно. Къщата ни е била подпалена от Изабел.

Алистър трепна, сякаш го е заболяло от усилието да си спомни.

— Искаш ли да чуеш истината?

— Знам истината, която ми трябва — разфуча се момичето. — Пак тя подпали и твоята къща на Ява и сега вече Ирина я няма! Направила е същото и преди седем години!

Алистър кимна трагично.

— Всички знаехме колко безпощадна е Изабел. Трябваше да предвидя, че е способна на убийство. Може би именно заради това открай време имам чувството, че нося огромна отговорност за теб и брат ти... и сега съм толкова притеснен, че той е изчезнал.

Не че Ейми нямаше какво да каже. Но изпитваше чувството, че каже ли нещо, просто ще се разпадне, сякаш цяла я крепеше само мълчанието.

Нели я прегърна през раменете.

— Знам, че това е страшно важно за теб, Ейми. Но сега трябва да мислим най-вече за Дан.

— Какво искате от мен? — попита Алистър.

Нели извади от големия платнен сак купчина пекински вестници и ги сложи шумно на масата пред него.

— Прегледай ги. Може би ще откриеш нещо подозрително: изгубило се американче, малък турист в беда, момче, което спи в



метрото — ей такива неща. Провери и новините по радиото и телевизията.

— А посолството? — предложи Алистър.

— Без посолството — намеси се рязко Ейми. — Поне засега. Ние с Дан сме издирвани от Социални грижи. Ако проверят имената ни в компютъра, отпадаме от надпреварата.

— Надпреварата — повтори предпазливо той. — Скъпо дете, далеч съм от мисълта да се възползвам от ужасното положение, за да те притискам да разкриваш тайни. Но ако знаех какво сте правели двамата...

— Вие от рода Кахил никога ли не се отказвате от гадните си номера? — избухна ядосана Нели. — За толкова глупави ли ни мислиш? Детето е изчезнало, а ти се възползваш, за да ни притискаш за информация.

— Всичко е наред — реши Ейми. — Нищо чудно Дан да продължава да издирва ключовете, с надеждата да ни намери.

Тя извади от раницата си парчето коприна от Забранения град и го разгъна върху масата. Алистър се наведе напред, беше се вцепенил от изумление.

— Откъде се сдобихте с това? В императорския дворец ли го намерихте?

Нели отговори:

— Пак бъди благодарен, че изобщо го виждаш. Какво знаеш за него?

По-възрастният мъж беше направо смаян. Посочи червения печат в долния ъгъл.

— Това безспорно е личният печат на Пу Ий, последния император на Китай.

— Значи е истина! — ахна Ейми. — Династията Цин е от рода Кахил.

Алистър кимна.

— Това е добре известно сред азиатските кланове в рода. Родоначалник на династията е император Цянлун, който се качва на престола през 1736 година. Майка му произхожда от клана Джанъс в Манджурия.

— Но Пу Ий е бил император само докато е навършил шест години — напомни замислена Ейми. — Изключено е това тук да е дело

на шестгодишно дете.

— Вече не е бил император — съгласи се Алистър, — но му е било разрешено да продължи да живее като владетел, докато навърши осемнайсет години. И той като предците си от династията Цин е обичал изкуството. И както сега вече знаем, е търсел трийсет и деветте ключа.

Ейми посочи уравнението със символите на рода Кахил.

— А това как го разбираш?

— Мисля, че е ясно. Нашият род се състои от клановете Лусиан, Джанъс, Томас и Екатерина.

— Но щом е толкова очевидно, защо е поднесено така, сякаш е голяма тайна? — продължи да упорства Ейми.

Алистър избягваше очите ѝ — вместо това се взря в написаното на китайски върху коприната.

— Тази част тук, изглежда, е стихотворение. В него се казва:

*Каквото търсиш, държиш го в ръце,  
скрепено навеки от рождение,  
където Земята среща небето.*

— Е, това обяснява всичко — подметна ехидно Нели, след като записа набързо превода върху хартиена салфетка.

— Страхотно стихотворение, няма що — изсумтя презрително и Ейми. — Дори не се римува.

По-възрастният мъж я погледна озадачено.

— Със сигурност знаеш, Ейми, че има и бели стихове.

— *Знам, знам!* — потвърди с треперлив глас момичето. — Просто си помислих, че ако беше тук, Дан вероятно щеше да каже точно това.

Тези думи отрезви всички.

Чичо Алистър наруши тъжното мълчание.

— В такъв случай да се залавяме за работа.

Той прегледа уводните заглавия в „Бейджин Дейли“, после отвори вестника на втората страница. Оттам им се ухили много известно лице.

— Джона Уизард! — възкликна Ейми. — Защо пишат толкова много за този тъпанар?

Алистър прегледа набързо статията.

— Както личи, нашият съперник от клана Джанъс също е в Пекин. Довечера изнася рап концерт на стадион „Птичето гнездо“.

— Помня го от Олимпиадата — намеси се Нели. — Как този бездарник ще напълни такова огромно съоръжение? Май е за осемдесет хиляди души.

— И ние двете ще бъдем сред тях — оповести Ейми.

Нели направи физиономия.

— Защо едно безследно изчезнало дете ще ходи на хип-хоп концерт?

— Помисли малко, Нели. Дан не знае китайски, няма пари, не може да отиде в посолството, не може да ни намери. За него Джона е познато лице.

Алистър се смръщи.

— Всички искаме да открием Дан, но не прекаляваш ли? Не виждам особен смисъл да ходиш там.

— Сигурно — отвърна Ейми. — Но е още по-безсмислено да не отида.

## ГЛАВА 9

Издад кулисите звукът на „Птичето гнездо“ беше направо оглушителен. Барабаните приличаха на артилерийски обстрел. Многолюдната тълпа поглъщаше този насрещен огън и ревеше за още: осемдесет и една хиляди души, изпаднали в трескава превъзбуда и крещящи така, че се тресяха дори металните козирки на най-известния стадион в света.

Дан никога не беше харесвал особено Джона като човек и знаменитост. Но той определено знаеше как да възпламени публиката, макар и тя да беше многобройна и да не знаеше английски. Сипеше върху нея парчетата си така, както Зевс сипе мълнии. Въпреки това, когато се обръщаше по своя си непринуден начин към множеството, всеки от тези хора тук, общо осемдесет и една хиляди на брой, изпитваше чувството, че е на лична среща с мегазвездата. Джона направо възпламеняваше всички.

Стиснал служебния пропуск, Дан стоеше зад кулисите с бащата на Джона и с неколцина мъже от поддържащия персонал, бодигардове и музикални журналисти. Не проумяваше защо Джона се занимава изобщо с трийсет и деветте ключа. За какво ти е да ставаш най-могъщият човек на земята, при положение, че е предостатъчно да си известен? Джона си имаше всичко: пари, слава, пищящи момичета. В сравнение с това дори родът Кахил нямаше какво да предложи.

„Блекбъри“-то на господин Уизард, който стоеше само на няколко метра, засвятка като бенгалски огън и той заговори припряно.

Дан го погледна с очакване.

— За сестра ми ли е? Разбрахте ли в кой хотел е отседнала?

Наложи се да свие на фуния дланите си, за да изкрещи въпросите право в ухото на мъжа.

— Не, засега нищо за сестра ти — извика в отговор бащата на Джона. — Обадиха ми се по спешност — да ме предупредят. Феновете са проникнали в тунела пред гримьорната. От охраната казаха, че били стотици. Няма да е лесно да изведем оттук Джона. Идвайте с мен.

Той преведе Дан и бодигардовете през тежката врата с табела „Служебен вход“ на десетина езика. Сега вече наистина бяха в търбуха на „Птичето гнездо“, в проходите, които по време на Олимпийските игри никой не е успял да види по телевизията. Присвили очи срещу ослепителната светлина на флуоресцентните лампи, тръгнаха из плетеницата подземни бетонни тунели. След няколко завоя излязоха в централния коридор, където беше истинска лудница.

Там като сардини се бяха наблъскали петстотин фенове на Джона Уизард, които крещяха колкото им глас държи, с надеждата да зърнат своя идол. Носеха плакати на китайски и на английски, на които пишеше неща от рода на ОЖЕНИ СЕ ЗА МЕН, ДЖОНА или ПЪК ИСКАМ ДА СЪМ ТВОЯТА ГАНГСТА, както и ГОДИНАТА НА УИЗАРД МАГЪОСНИКА. Не спираха да скандират „Джо-на, Джо-на, Джо-на!“ толкова силно, че заглушаваха дори мощните уредби на стадиона.

Бродерик и мъжете от охраната образуваха жива стена, за да спрат феновете, и Дан също застана до тях.

Едно момиче, явно по-малко и от него, му метна в лицето шепа китайски монети.

— Трябва да се срещна с Джона! Една целувчица! — изписка то.

Лицето на момичето беше с цвят на презрял домати, толкова развълнувано беше то.

Някъде от средата на навалицата хвъркна хартиено самолетче, което отскочи от главата на Дан. Той го разгъна и се засмя изумен. Върху страницата имаше розов отпечатък на устни и телефонен номер в Пекин.

Точно в този миг Ейми, Нели и издирването на ключовете сякаш бяха на милион километри от него.

\* \* \*

Всъщност обаче Ейми и Нели бяха само на стотина метра, в края на напирещата тълпа.

— Знаеш ли, покрай това тук се събудиха разни спомени — изкрещя Нели, докато се опитваше да се промуши през морето от хора. — „Грийн Дей“ на „Фенуей Парк“, лятото на 2005 година. Изблъсках

един тъпанар и успях да се вредя Били Джо Армстронг да ми сложи автограф на челото. Цял месец не си мих лицето.

— Но как ще се доберем до Джона, за да го попитаме дали е виждал Дан? — извика отчаяна Ейми. — Не виждам начин да изблъскаме всички тези хора.

Най-неочаквано подземните тунели на „Птичето гнездо“ се огласиха от възгласа на Джона:

— Лека нощ, Пекин! Вие сте върхът. Наистина!

Стадионът се разтресе от ръкопляскания. В коридора вече разгорещената обстановка направо се възпламени. Скандирането заглъхна, заглъгнаха и ръкоплясканията, плакатите се скриха. Петстотинте обезумели фенове посветиха всичките си сили на това да се блъскат.

Дан, Бродерик Уизард и мъжете от охраната отпред се мъчеха как ли не да сдържат напредващия човешки вал. Дори Джона, който където и да отидеше, се натъкваше на изпаднали в истерия поклонници, се притесни — толкова яростен беше поривът.

— Да се махаме оттук! Тези са луди!

Още преди да е стигнал до гримьорната, той се завъртя и хукна към аварийния изход.

Точно тогава Дан допусна първата си грешка. Премести поглед от навалицата към Джона. Момичето с монетите се метна на гърба на Дан и се вкопчи за главата му. Заслепен, той се олюля назад и тълпата се запромушва през отвора, зейнал в редицата мъже.

Щом множеството се раздвижи и се запровира като огромна амeba напред, Нели бутна Ейми зад себе си и също се устреми напред през блъсканицата.

Ейми тръгна след нея, като се препъваше в повалени фенове — разчиташе изцяло на гувернантката. Ако си беше направила труда да погледне надолу, вместо да търси с очи Джона, щеше да види, че за малко да настъпи брат си, когото толкова искаше да намери.

Двете с Нели прекрачиха Дан и тръгнаха след устремената напред тълпа.

— По-бързо! — изкрещя Ейми.

Нели спря като закована. Множеството се носеше с тътен по коридора към гримьорната на Джона. Но острият поглед на Нели беше вперен в аварийния изход.

— Мислиш, че е излязъл от стадиона ли? — попита задъхана Ейми.

— Човек няма как да получи автограф от Били Джо Армстронг върху челото, ако не следва инстинктите си — изстреля тя в отговор. — Идвай!

Те изхвърчаха през вратата и забелязаха, че при тротоара чака лимузина „Хамър“. Прозорецът беше смъкнат и през него вътре се виждаше не друг, а самият Джона Уизард, който пиеше вода от бутилка.

От предната седалка на автомобила изскочи бодигард, който се устреми към двете момичета, за да им прегради пътя. Но Джона го спря:

— Всичко е наред, Бруно. Малката ми е братовчедка.

Ейми не виждаше причини да разменя с него любезности.

— Случайно да ти се е обаждал Дан, Джона?

Той се престори на изненадан.

— Кой Дан, брат ти ли? Защо да ми се обажда?

Тези непринудени думи удариха като топовни изстрели Ейми в гърдите. Ако Нели не беше там да я хване, тя сигурно щеше да се свлече на мига.

— Да не се е случило нещо? — попита загрижен Джона.

Ейми се опита да отговори, но между мозъка и устата ѝ сякаш беше станало късо съединение. Тя се беше надявала Дан да е открил някак Джона. Това си беше чиста лудост — като комарджия, който залага всичките си спестявания на едно-единствено число върху рулетката. И сега се беше разбрало, че Ейми не печели нищо...

„Няма го...“

Не се беше отделил, за да се върне след малко. Беше се загубил. Преди повече от двайсет и четири часа. Наистина беше безследно изчезнал. И Ейми нямаше никакво понятие къде да го търси.

— Разделихме се за малко с Дан — обясни Нели на Джона. — Тук мобилните ни нямат обхват и той няма как да се свърже с нас. Решихме, че е дошъл при теб, защото биеш най-много на очи.

— Логично е — кимна Джона. — Ще се оглеждам. Нищо чудно да се появи.

— Благодаря ти — успя да изрече Ейми, като се мъчеше да не се разплаче. — Знам, че не сме от един лагер, но Дан е само на единайсет

години. Страната е грамадна, срещат се и лоши хора. — Тя си представи Изабел Кабра. — Някои неща са по-важни от победата.

— Така е... спор няма. — Мегазвездата плъзна поглед към изхода. — Не желаете ли, мили дами, да ви закарам? Не искам да си имам разпавии, ако ченгетата повикат отряда за бързо реагиране.

Джона ги вкара в лимузината и тя потегли. Ейми и Нели тъкмо минаваха през входа за ВИП посетители в „Птичето гнездо“, когато издирваният от тях обект излезе заедно с бащата на Джона през аварийния изход.

Разминаха се с Дан за някакви си петнайсет секунди.

\* \* \*

От китайския телевизионен канал повикаха хирург, който да зашие ужасната цепнатина, останала над веждата на Дан, след като момичето с монетите беше използвала лицето му за стартово блокче, преди да хукне презглава към гримьорната.

Джона започна да се разкайва:

— Извинявай, братовчеде. Не съм искал да се озовеш насред това развихрило се безумие. Аз съм виновен.

Дан се почука с пръст по лепенката върху челото. Обикновените простосмъртни чакаха с часове в спешното отделение да ги прегледат. Но когато си със свитата на Уизард, в два след полунощ частният лекар ти идва на крака в хотела. И да ти слагат шевове на челото се превръща едва ли не в приказно преживяване.

— Не се притеснявай — отговори Дан. — Благодаря за лекаря.

— Най-малкото, което мога да направя за теб. Виж какво, още не сме открили сестра ти, а това е последната ни нощ в Пекин.

— Заминавате ли?

Какво щеше да прави Дан без Ейми и без Джона? Дали щеше да се справи сам в този огромен чужд град?

Джона кимна.

— Имаме да ходим на разни места и да се виждаме с разни хора. Слушай сега... знам, че ще се справиш и сам. Но като твой братовчед не мога да те зарежа току-тъй в Пекин. Не е хубаво.

— Трябва да намеря Ейми.



— Така си е — съгласи се Джона. — Само че... и двамата знаем истинската причина да сме в Китай и тя няма нищо общо с разните му там телевизионни програми и турнета. Следващият ключ към загадката е някъде тук.

Ако имаше нещо, за което на Дан изобщо не му се говореше, то това бяха трийсет и деветте ключа.

— Е, и?

— Може и да не сме в един отбор, но сестра ти търси същия ключ. Ще я намериш, ако тръгнеш да го издирваш.

На Дан не му беше трудно да види истината. Той може и да се беше отказал от надпреварата, но Ейми още търсеше под дърво и камък ключовете.

— Ела с нас, братовчеде — продължи Джона. — Ще намерим заедно сестра ти. А как иначе!

Дан се вледени от подозрения. „Аз съм се отказал, но Джона не го знае. Смята, че още съм в надпреварата.“

Ами ако това беше капан, план внуците на Грейс Кахил да бъдат разделени на океани един от друг? В сравнение с ужаса да загуби сестра си крокодилите изглеждаха дребно неудобство. Просто чудесно! Ами сега?

Отново думите на Макинтайър: „Не се доверявайте на никого“.

„Да, много полезен съвет... сега съм без Ейми и без пари. Ако не се доверявам на никого, ще си остана да спя по улиците.“

Той каза на глас:

— Доста опасно е. Ако вие с Ейми подходите от различни ъгли, нищо чудно да стане така, че накрая да ни делят хиляди километри.

— Вярно е — съгласи се сериозно Джона. — Няма да те лъжа и да те убеждавам, че такова нещо не може да се случи. Но все пак има по-голяма вероятност да намериш сестра си, докато търсиш ключовете към загадката, отколкото ако се надяваш да я срещнеш случайно в град с население седемнайсет милиона души.

— Ами ако тя ме търси тук?

Звездата поклати глава.

— Ако те търсеше тук, все щяхме да я открием досега. Впрегнах не само татко, а цялата машина за пиар на Уизард. Изключено е сестра ти да е тук.

Беше логично. Защо Ейми да си губи времето и да чака Дан?

„Тя сигурно ме мрази след онова, което се случи на площад «Тянанмън».“

— Прав си, Джона. Ще остана с вас. Къде отиваме сега?

— Промяна в плана — отвърна звездата. — Предвиждаше се да разгледам Великата китайка стена, но тя може да почака. Извинявай, но не мога да ти кажа подробности, това е строго поверителна информация на клана Джанъс. Някой ден, щом и вие разберете към кой клан се числите, сами ще видите какъв строг кодекс на мълчанието трябва да спазвате.

— Ясно — рече Дан и навъсен си спомни за тайната, че всъщност са Мадригали. — И аз не съм ти казал всичко.

— И така, отиваме в провинция Хънан, на място, което се нарича храма Шаолин. Чувал ли си за него?

Дан се ококори.

— Мястото, където са въвели кунгфуто ли? Най-жестоките бойни умения, измисляни някога?

— В клана Джанъс са много запалени по това — продължи Джона. — Ами да, наричат ги бойни изкуства. Не се ограничаваме само с пастели и клавесини.

— Върхът! — ахна Дан. — Далече ли е? Как ще стигнем дотам?

— Китайската телевизия има частен самолет, който можем да използваме. Щом си се хванал с мен, всичко е първа класа.

## ГЛАВА 10

Алистър Ох драскаше разсеяно по хартиената покривка в китайския ресторант, когато Ейми и Нели дойдоха при него.

— Красиви йероглифи — отбеляза Нели.

Възрастният мъж се сепна и скочи на крака, при което събори бастуна и той падна с трясък на пода.

— Добро утро!

Покани ги да седнат галантно, по старовремски.

— Какво пише? — попита безжизнено Ейми.

— Моля?

Тя посоли китайския йероглиф, изрисуван красиво върху покривката, макар и с химикалка, а не с обичайната четчица.



— Тази дума тук. Какво означава?

— А, тази ли. Означава „очарование“ — отвърна леко смутен Алистър. — Остави го това, Ейми. Къде е брат ти?

— Не го намерихме. — Тя правеше всичко възможно да се държи, но тъмните кръгове под очите ѝ издаваха колко е разтревожена. — Наистина се притеснявам много. Ами ако го е отвлякла Изабел Кабра?

Изабел — най-ужасният сценарий.

— Успокой се — каза Нели и я прегърна през раменете. — Няма да помогнем на Дан, ако изпадаме в паника.

— Мен Изабел не ме притеснява. — Алистър вдигна брой на „Бейджин Дейли“ със снимка на Джона на „Птичето гнездо“. — Повиках ви ето заради това тук.

Нели поклати тъжно глава.

— Това не е никаква новина, чичо Алистър. Слаба музика. Страшна тарапана. Нито следа от Дан.

— Джона обеща да се оглежда, в случай че Дан се появи отнякъде — допълни Ейми. — Знам, че ни е противник, но ми се струва, че и той се тревожи.

Това не направи впечатление на Алистър.

— Разрешете да ви превода. — Той зачете от средата на статията: — „Полицията разпръсна тълпата, няма сериозно пострадали. Но на един от членовете в екипа на Уизард, господин Даниъл К. Хил, е оказана медицинска помощ, тъй като той е получил леко нараняване над лявото око. Господин Хил, малък братовчед на суперзвездата, описва случилото се като «Среднощен дамски побой»...“

— Жив е! — избухна Ейми. — На кой друг ще му хрумне точно сега да се бие?

Нели въздъхна от облекчение толкова силно, че хартиените салфетки се разлетяха.

— Слава богу! Пак не знаем къде е, но поне е добре. Нали е с Джона... — Тя се навъси. — Ах, този надут негодник с неговото измислено хип-хоп шоу. Трябваше да се досетя, че лъже.

Алистър се засмя уморено.

— Колко малко са се променили с времето нашите братовчеди от клана Джанъс. В годините непосредствено преди Втората световна война Пу Йй става играчка в ръцете на японците в замяна на възможността отново да е император... точно както Джона е погълнат от целите си дотолкова, та не вижда, че причинява болка на другите.

— Или пък вижда, но му е все тая — допълни мрачно гувернантката.

Ейми правеше всичко по силите си да не се поддава на чувствата.

— Но защо Джона ще отвлича Дан? И още по-важно — защо онзи глупак, моят брат, му се е хванал на номерата?

— Сама си отговори на втория въпрос — отвърна Алистър. — Брат ти няма къде другаде да отиде. Вероятно смята, че са го поканили да погостува. Колкото до подбудите на Джона... не са ли очевидни? Издирването на трийсет и деветте ключа.

Нели се смръщи.

— Не си знае парите и има връзки навсякъде. За какво му е притрябвал Дан?

— Нима не знаеш? — изненадан, Алистър се извърна от гувернантката към Ейми. — Вие, деца, създадохте доста неприятности на участниците в надпреварата.

— Защо? — попита Ейми. — Надхитрихме няколко души, но не мисля, че сме победители. — Известно време тя мълча. — Нали?

— Може и да не сте победители, но вие сте по-млади от нас останалите, с по-малки възможности и средства, без подкрепата на някой от клановете, почти не познавате историята на рода. Мнозина предричаха, че ще отпаднете още на първата седмица. А ето че и досега сте в епицентъра на събитията. Може би сте наследили някои от способностите на Грейс или понеже ви смятат за аутсайдери, виждате цялостната картина. Каквото и да е обяснението, Джона явно е на мнение, че ще му помогнете.

— Пет пари не давам за надпреварата — отсече нетърпеливо Ейми. — Поне докато не се върне Дан. Знае ли човек какво ще направи Джона, след като реши, че Дан вече не му трябва? Тук също има крокодили.

— Сега поне знаем къде да търсим — напомни й Нели. — Намерим ли Джона, ще намерим и Дан. Едно му е хубавото на това да си известен в цял свят негодник — не можеш да се скриеш. Където и да отиде Джона, го отразяват в новините.

Алистър плъзна поглед по статията.

— Тук пише, че следващата му спирка е Великата китайска стена.

— Значи и нашата е там — реши Ейми.

— Скъпа, Великата китайска стена е дълга над шест хиляди и четиристотин километра — обясни чичо й. — Тъй като Джона ще потегли от Пекин, не е трудно да предположим, че ще посети участъка Бадалин, който е най-близо. Но пак територията е огромна.

— Джона е знаменитост — изтъкна момичето. — Ако отиде там, ще го намерим. — Тя се навъси. — Нямаме друг избор, ако искаме да спасим Дан.

\* \* \*

Бродерик Уизард погледна смръщен през прозореца на самолета „Гълфстрийм Г-5“. Полегатите хълмове далеч долу бяха изместени от разпрострели се, докъдето поглед стига, къщи и ниски жилищни блокове.

— Мислех, че Дънфън е малко селце. Там долу живеят много хора.

— Вие сте в Китай — усмихна се стюардесата. — Дори малките градчета са големи.

— Когато имаш население от един милиард и триста милиона, трябва да приемеш, че те са навсякъде — предположи Дан, който седеше сред гора от безалкохолни напитки, млечни шейкове и всевъзможни закуски.

Пак добре че той се възползва от разточителството в самолета, защото, след като се приземиха, всички удобства и глезотии се изпариха. Летището се свеждаше едва ли не до една писта, а „лимузината“ се оказа микробус фолксваген от 1969 година.

Шофьорът не знаеше английски, но затова пък по време на едночасовото пътуване не млъкна — все разказваше нещо на китайски. Първото, което Дан забеляза в Шаолин, бяха няколкото наредени един до друг магазини за сувенири и ресторанти. Дори това отдалечено кътче на Азия не се беше спасило от туризма. След това Дан забеляза, че по полето от двете страни на главния път е пълно с хора, усвояващи кунгфу: десетки учители и ученици в оранжевите роби на шаолинските монаси.

Момчето долепи лице до изцапаното от мухите стъкло на прозореца в микробуса и загледа навън.

— Жестоко, нали?

— Върхът — съгласи се разсеяно Джона.

Дан разбра за какво си мисли братовчед му. Звездата беше насочила всичките си усилия към следващия ключ и почти не

забелязваше какво става наоколо. Дан се запита неволно дали и Ейми не се държи сега по същия начин: дали не е погълната от надпреварата дотолкова, че почти не се сеща за брат си.

Шофьорът ги остави с подробни указания, които никой не разбра, и те продължиха нататък пеш.

Първото впечатление от храма Шаолин беше, че той е реецо се в небето вълшебно царство. Сгушен в полите на планината Суншан, огромният комплекс с остри покриви сякаш се носеше из облаците.

Това беше люлката на бойните изкуства. Дан веднага разбра защо Ейми се вълнува толкова, когато надпреварата я извежда по стъпките на любимата ѝ история. Застанал между статуите на зли кучета, охраняващи входа, Дан направо почувства как прекрасните бойни умения са били усъвършенствани на същото това място в продължение на хилядолетие и половина.

Ако беше тук, Ейми щеше да му отмъсти за заяждането му по музеите и библиотеките: „О, колко е скучно в този храм Шаолин, колко е скучно това кунгфу, направо ще си умра от скука...“.

Сестра му, разбира се, нямаше да каже никога такова нещо. Не тя, а Дан лепваше на всичко, което не му се струваше достатъчно забавно печата на неодобрението — негова запазена марка. А нямаше как да не признае — той го правеше доста често.

„От друга страна, защо да се притеснявам толкова за Ейми! Аз съм Мадригал! Ние сме коравосърдечни убийци! Какво изобщо ни интересуват някакви си роднини... сигурно си изяждаме децата...“

В съзнанието му изникна образът на неговите родители и той застина. Не помнеше много за тях, но те изобщо не бяха коравосърдечни. При тази мисъл го прониза копнеж.

Пред Бродерик изникна млад монах с бръсната глава и с оранжева роба, изпод която се показваше голото му рамо, и посочи смартфона в ръката му.

— Снимането е забранено — обясни той със силен акцент.

— Няма да снимам — обясни нехайно бащата на Джона.

Монахът изтръгна светкавично устройството от ръката му.

— По-късно връщам фотоапарат.

Дан не беше виждал никога човек да се движи толкова бързо.

Бащата на Джона се възмути.

— Това е връзката ми със света.

— Всичко е наред, татко — успокои го синът му. — Тъкмо пръстите ти да си починат.

Докато минаваха през портата, монахът огледа от глава до пети всички в групата на Уизард, особено Джона.

„В провинция Хънан явно нямат много деца, поклонници на хипхопа“, отсъди Дан.

Не след дълго се озоваха в двора на Чандзу, където бяха заобиколени от скулптури и стенописи. Дан беше очарован. На повечето рисунки бяха изобразени бойци във всевъзможни кунгфу пози.

Оттам влязоха в Залата с хилядите Буда със светилище от бронз и бял нефрит в средата.

— Обърнете внимание, че подът не е равен — обясни напевно монахът, който развеждаше група британски туристи. — Тези вдлъбнатини са останали от учителите със силни кунгфу способности в Шаолин, които са скачали през вековете по пода.

Дан нарочно стъпи в една от вдлъбнатините. Стори му се, че усеща енергията.

Стъпала нямаше, а те сякаш се изкачваха все по-нависоко, докато минаваха от зала в зала. Храмът беше построен направо върху планинския склон и се издигаше заедно със склона.

Бащата на Джона огледа дебелите каменни стени с рисунки на бойни сцени по тях.

— При всички положения няма да ме приемат никога тук.

Най-много посетители се бяха стълпили пред експонат, защитен от плексигласова витрина.

— Това е камъкът със сянката — най-свещеният предмет в храма — той е онези, които са проправили пътя напред — обясни друг екскурзовод от Шаолин на туристическата група. — През пети век монахът Бодхидхарма е седял с лице към камъка и в продължение на девет години е медитирал, без да каже и дума. Когато от изтощение очите му са започнали да се затварят, той си отскубнал клепачите. Седял е в поза лотос толкова дълго, че краката му са изсъхнали. И слънцето е било толкова силно, че сянката му се е запечатала до най-малките подробности върху камъка — вижда се дори шарката на дрехата му.



„Нищо чудно, че всички в Шаолин са толкова издръжливи“, помисли си Дан. Той не беше голям поклонник на медитацията, не му харесваше и частта с клепачите. Но каква силна воля! Този Бодхидхарма сигурно е бил невероятен боец... преди да му изсъхнат краката, разбира се.

Джона се изхили.

— След това този тип едва ли е можел да намига, сигурно не е бил и от най-добрите танцьори.

Екскурзоводът го изгледа презрително.

— Тук не се допускат груби шеги. Бодхидхарма е монахът, донесъл в Китай дзенбудизма и въвел в храма Шаолин изкуството на кунгфуто.

— Супер — вдигна ръце Джона, за да покаже, че е невинен. — Какво толкова се впрягаш от някакъв рапър?

— От рапър ли?

Най-неочаквано очите на монаха се разшириха от изумление и развълнуван, той извика нещо на китайски.

От целия храм започнаха да прииждат монаси, които тичаха към Камъка със сянката.

Наглата усмивка на Джона изчезна.

— Ау, само си играех! Не исках да проявявам неуважение!

Баща му се пресегна да вземе от чантичката върху колана си смартфона, но устройството не беше там и той нямаше как да се свърже и да поиска помощ.

Дори Дан се притесни, докато гледаше как оранжевите роби се скупчват около тях: цяло войнство бойци, владеещи до съвършенство кунгфу и способни да отрицат невъобразимата сила на бойните изкуства.

— Честно ви казвам — запелтечи Джона. — Не проявявам неуважение! Много почитам... хм... великите традиции... и оранжевите дрехи...

Монасите продължаваха да прииждат, всички впили пронизващи погледи в Джона. Накрая един по-възрастен мъж, който очевидно ги оглавяваше, попита:

— Значи е истина? Ти си Джона Уизард, американският телевизионен и музикален изпълнител?

## ГЛАВА 11

Никога дотогава прочутият Джона Уизард не се беше чувствал толкова объркан. Благодарение на очарованието си обикновено намираще изход от всяко положение. Но хип-хоп обаянието му — негова запазена марка — явно не действаше на монасите в Шаолин.

Дан затърси с очи най-близкия изход в храма. Добре обучените воители, майстори на бойните изкуства, имаха огромно числено преимущество. Ако играта загрубееше, те с Джона можеха да се спасят само с бягство.

Главният монах продължи:

— Ти, Джона Уизард, имаш много почитатели в монашеския ни орден. Според нас съществуват сходства между обредните ни песнопения и твоите хип-хоп парчета... нали не бъркам думата? Така да се каже, те смятаме за „върха“.

Джона се засмя от облекчение.

— Благодаря, брато. Радвам се, че намерихме общ език.

— Аз съм Ли Вучен, главен монах в шаолинския орден — представи се мъжът. — Окажи ни тази чест, ела с нас.

Монасите ги поведоха на шествие навътре в храма. Джона крачеше заедно с главния монах, а Бродерик и Дан ги следваха отзад. Вървяха през зали със съкровища на китайското изкуство, които съперничеха на Дворцовия музей в Забранения град. По-нататък в библиотеката имаше безброй лавици с дребни ръкописи. Накрая минаха през богато украсен с резба свод. Дан усети, че е станало постудено, и разбра, че вече се намират не в сградата на склона, а вътре в самата планина. Тук нямаше туристи, щандове със сувенири, табели на десетина езика. Това беше сърцето на храма Шаолин, тайно място, до което достъп имаха само малцина избрани посетители.

Дан надзърна в огромно помещение, където неколцина монаси — явно най-добрите бойци — водеха зрелищна битка. Движеха се много бързо, но и съвсем плавно и естествено — на пръв поглед светкавичната схватка приличаше по-скоро на танц. Но това тук не

беше балет. Юмручните удари и ритниците разсичаха със свистене въздуха — като куршуми. Телата се извисяваха, сякаш не съществувахе земно притегляне. Докато ги наблюдаваше, Дан си даде сметка, че в сравнение с това тук бойните изкуства, които е видял в полето пред Шаолин, са си детска игра.

Трябваше да минат няколко секунди, докато той си върне дар словото. Момчето прошепна тихо:

— Това е най-страхотното кунгфу, което съм виждал!

Ли Вучен се усмихна великодушно.

— Ние тук предпочитаме да го наричаме *вушу*. Думата *кунгфу* означават всяко умение, усвоено с дълги упражнения. *Вушу* се използва само за бойни изкуства. Младежът иска ли да получи урок?

Сърцето на Дан беше на път да изскочи от гръдния му кош и да изхвъркне от гърдите му.

— Аз ли? С тези хора тук? Сигурно се шегувате!

— Монасите в Шаолин не се шегуват никога — отсеке невъзмутимо мъжът. — Но ако искаш, ще ти покажем някои от тънкостите.

— О, искам, как да не искам! — възкликна момчето.

\* \* \*

По разписание автобусът за Великата китайска стена трябваше да пристигне след час и десет минути, но това явно не включваше уличното движение в Пекин. След час и десет минути Ейми и Нели още бяха на задръстената магистрала и едвам удържаха Саладин. Котаракът, порода египетска мау, проявяваше по-голям от средния интерес към угоената кокошка в ръцете на селянина върху седалката отзад.

— Жал ми е за кокошчицата — отбеляза Нели. — Няма голям избор: или нежната прегръдка на Саладин, или тенджерата на семейството. При всички положения денят ѝ няма да приключи добре.

Ейми се беше зачела в „Пу Йй. Последният небесен син“, дебела книга с мека подвързия, която тя беше купила от книжарницата на автогарата. Но мислите ѝ постоянно се връщаха към брат ѝ.

— Някой не носи ли тениска с Джона Уизард отпред? — попита тя, като огледа пътеката между седалките. — Ако открием негови фенове, ще ги проследим и може би ще намерим Джона... и Дан.

— Според мен това не е автобусът с феновете — отбеляза мрачно Нели. — Прилича ми повече на автобуса с кокошките.

Всъщност още от автогарата в Пекин Нели се оглеждаше с надеждата да зърне тениски... и шапки, токи на колани, кутийки с бонбони „Пец“ и други дрънкулки на „Уизард Ентърпрайсис“. Дори от време на време се приближаваше до момичета и момчета в хип-хоп дрехи с надеждата да чуе по айпода им някое от парчетата на Джона. Засега удряше на камък.

Ама че работа — да изгубят Дан! Ейми би дала всичко да намери брат си, желанието на Нели обаче беше още по-голямо. Външно беше спокойна — нямаше смисъл да притеснява още повече Ейми. Но това бяха нейните деца, те бяха поверени на нея и едното беше изчезнало!

Е, не точно изчезнало. Дан беше с Джона, което беше за предпочитане пред това да пропадне безследно или да се озове в лапите на Изабел Кабра. Джона не беше от най-гадните усойници в рода Кахил, макар че подобно твърдение беше равнозначно на това да кажеш, че е за предпочитане да те нападне не бяла, а тигрова акула. Особено при положение, че Джона беше намислил нещо. Защо иначе да ги лъже за Дан?

Указанията, които Нели бе получила, бяха съвсем ясни:

— Важно е да намериш Дан — беше й казал гласът в другия край на пукащата линия. — Но нищо не е по-важно от издирването на ключовете към загадката.

— Говориш за единайсетгодишно дете! — беше изкрещяла тя в слушалката на уличния телефон.

— Който по една случайност е и внук на Грейс Кахил — беше допълнил гласът. — Младежът доказва, че е доста изобретателен. Имаме всички основания да смятаме, че е в състояние да се грижи сам за себе си.

Лесно му беше на него — седеше си в кабинета с ламперия по стените на хиляди километри оттук.

Изведнъж на Нели й се стори, че да държи в тайна истинската задача, с която е натоварена, е почти точно толкова изтощително, както

да издирва ключовете към загадката. Тя се отпусна на седалката и притисна до гърдите си Саладин.

Чувството за вина не я оставяше на мира. Клетите деца бяха мамени още от самото си раждане: първо от родителите си, които бяха скрили към кой точно клан в рода Кахил се числят, сетне от Грейс, която не им беше казала истината за пожара. После това издирване на ключове, измислено от измамници. Какво ли лъжеше сега Джона Дан?

„И на всичкото отгоре аз — човек, на когото те се доверяват. И който би трябвало да ги пази...“

Ако трябваше да избира между възложената ѝ задача и Ейми и Дан...

„Не изпреварвай събитията. Мисли за днешните трудности, а не какво може да се случи утре. Намери Дан. Погрижи се Ейми да не рухне съвсем...“

В края на краищата, каквато и да беше тайната роля на Нели, тя пак си оставаше гувернантка на децата. Носеше отговорност за тях. Включително за безопасността на Дан и за душевното здраве на Ейми.

„Разсейвай я с нещо.“

Тя се извърна към Ейми.

— Как е книгата? Нещо, което да ни насочи?

Момичето сви рамене.

— Пу Ий е бил от клана Джанъс, съмнение няма. Знам го този тип: разглезен, луд по изкуството, пълен егоист. Ако се вярва на това тук, след като са го изритали от престола, животът му се е свеждал до един непрекъснат пристъп на кисело настроение. Общо взето се е държал, докато са му позволявали да живее в императорския дворец. Пак е имал евнуси, които да му се кланят, и прислуга, която да изпълнява всяко негово желание. Когато е поискал да получи образование като на Запад, са повикали чак от Лондон частен учител. Той е обичал Запада... дори е взел английско име: Хенри.

— Император Хенри — каза замислена Нели. — Звучи добре. Като „Крал Ралф“<sup>[1]</sup>.

— След като са го изхвърлили от Забранения град, той го е ударил през просото. Превърнал се е в истински плейбой, в богат безделник. Да ти прилича на някой наш познат?

— Ако не друго, Джона си вади хляба, като пее — напомни Нели. — Може и да е най-големият глупак на земята, но все пак работи

нещо.

Автобусът затътна и набра скорост. Отново се движеха.

— През Втората световна война — продължи Ейми — японците провъзгласяват Пу Ий за император на Манчу-Коу, някогашната Манджурия, откъдето произлиза династията Цин. Пу Ий знае, че не е нищо повече от марионетка на Япония, но иска пак да се чувства цар. И си плаща за това: след края на войната десет години лежи в затвора. Щом го пускат на свобода, до края на живота си е обикновен гражданин и работи в библиотека. Умира през 1967 година.

— Ужас — съгласи се Нели. — Голямо падение след украсените със скъпоценни камъни златни одежди. Клетият той, да падне от власт едва шестгодишен.

— Съвсем в стила на Кахил — натърти горчиво Ейми. — Стоварват ти на раменете всичко още докато си дете. В нашия род не съществува такова нещо като детство. Погълнати сме от опитите си да властваме над света.

„И аз участвам в това — помисли си Нели точно когато автобусът издрънча и пропадна в една дупка на пътя. — Тласкам децата към смъртоносна игра.“

Изведнъж ѝ се прииска да притисне до себе си Ейми, да я увери, че всичко ще бъде наред и че някой ден и тя ще бъде момиче като всички други. „Но и това ще е лъжа.“

На глас каза:

— Значи Пу Ий е направил рисунката върху парчето коприна и я е скрил на тайния таван още преди да го изхвърлят от Забранения град. После не са го пускали да се върне и да застане начело на двореца.

Ейми провери хронологията отпред в книгата.

— Това е станало през 1924 година, когато Пу Ий е бил на осемнайсет. Той може би е усещал, че дните му в императорския дворец са преброени, и затова е написал стихотворението.

Тя го издекламира по памет:

*Каквото търсиш, държиш го в ръце,  
скрепено навеки от рождение,  
където Земята среща небето.*

Момичето сбърчи чело.

— Но какво е *имал предвид*?

Нели завъртя очи.

— Какво можете да имате предвид вие от рода Кахил? Поредните безсмислици за трийсет и деветте ключа.

Ейми се смръщи.

— „Държиш го в ръце“ не може да бъде друго, освен самата страница. И щом тя не е нещото, което търсим, значи ключът към загадката е другаде. „Скрепено навеки от рождение“... е, нищо не остава същото — каквото е било в мига, когато се ражда. И „където Земята среща небето“...

— Имам новина за теб — каза кисело гувернантката. — Земята среща небето навсякъде. Така стоят нещата. Където свършва Земята, започва небето. Не се заблуждавай, не сме намерили нищо.

Ейми вдигна вежда.

— Не знаем какво е искал да каже Пу Ий. Затова пък знаем кога го е казал: през 1924 година.

— Е, и?

Ейми извади от раницата на Дан лаптопа и го включи.

— Ще проверим кои са най-важните световни събития от началото на двайсетте години на XX век и може би ще разберем какво е имал предвид Пу Ий. Едно е сигурно за рода Кахил: ние създаваме новините.

На Нели не ѝ се вярваше особено.

— Този човек се е превърнал от невръстен император в богат безделник, в марионетка на японците, във военнопръстърник и библиотекар. Нима очакваш да откриеш нещо, което го няма в учебниците по история?

— Искам да открия връзката с Кахил — обясни момичето. — Помисли сама — в книгите и учебниците пише, че Амилия Търхарт е искала да направи със самолета си околосветско пътешествие. Ние обаче знаем, че всъщност е издирвала ключовете към загадката. Обзалагам се, че и при Пу Ий има нещо подобно.

— Какво например?

Ейми написа в търсачката на енциклопедията в лаптопа „1924 година“.

— И така, няколко месеца след като Пу Йй е прогонен, е основан „Ай Би Ем“, на власт в Русия идва Йосиф Сталин...

Не за пръв път Нели се изуми колко блестяща е логиката на момичето. Надзърна през рамото му към екрана.

— Гърция е станала република... о, иска ми се да отида там. При островите, баклавата...

Тя замълча: автобусът беше изкачил билото. През последния половин час местността наоколо ставаше все по-хълмиста, а наклоните — по-стръмни. Най-неочаквано пред тях изникна Великата китайска стена.

Ейми ахна. Древното съоръжение се простираше и в двете посоки през склонове и долини, докдето поглед стига. „Шест хиляди и четиристотин километра — помисли си Нели. — Все едно да тръгне от Бостън, да стигне до Сан Диего и после, след завой наляво, до Мексико Сити.“

— Виждала съм я на снимки — каза изумена Ейми, — но на живо...

Дори Саладин откъсна поглед от кокошката на задната седалка и се извърна към прозореца и огромното съоръжение, което надвисна над тях, след като автобусът се приближи.

Нели взе от коленете на Ейми компютъра и пусна в търсачката „Великата китайска стена“ — от време на време местеше поглед от изображенията върху екрана към истинската стена, от която спираше дъхът. Единственото сътворено от човек съоръжение, което се виждаше от Космоса. Навремето са го охранявали над един милион души.

По време на строежа му, ако някой е умирал, са вграждали тялото му направо в самата Стена. Никой не знаел колко трупа има между камъните и хоросана, но според някои в нея били зазидани три милиона души.

Стената представляваше гледка като никоя друга по света: уникална заради възрастта си, заради историческото си значение и най-вече заради невъобразимата си дължина.

Сърцето на Нели се сви. Да намериш на такова място някого — пък бил той и знаменитост като Джона Уизард — беше все едно да търсиш във Вселената песъчинка.



[1] Американска кинокомедия (1991). — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 12

Оранжевата роба беше съвсем по мярка на Дан — сякаш правена за него.

— Може ли някой да ме снима?

Искаше фотографията за колекцията си. Тя щеше да бъде най-ценното в нея. Дан щеше да даде да я увеличат, така че да е широка шест метра. И да я сложи върху цялата стена в стаята с трофеите.

— Забранено е да се снима.

Дан беше смазан. Понечи да възрази, но после се отказа. Не се спори с човек, който може да ти изтръгне ръката и после с кървавия край да те пребие до смърт.

— Мога ли поне да взема дрехата?

Спаринг-партньорите му се усмигнаха великодушно.

Урокът започна. Дан си беше представял, че ще политне със страшна лекота във въздуха. Но не се изненада, че не става. Като начинаещ започна от началото: най-обикновени удари и ритници, а също как да пада.

„Не виждам никакъв напредък — помисли си той, докато се свличаше върху постелката. — Да усвоявам кунгфу... по-точно вушу... в тайни помещения на храма Шаолин в самото сърце на планината Суншан!“

Не след дълго преминаха към основните хватки. Дан грейна, когато монасите го похвалиха за доброто равновесие. Благодарение на изключителната си памет той схващаше бързо и запомняше до най-малките подробности какво са му обяснили.

Най-въълнуващо в обиколката беше спаринг двубоят: Дан срещу четирима от най-опасните бойци в света. О, да, той знаеше, че го пускат да победи. Но чувството, че хвърля във въздуха майстор на кунгфу, беше невероятно, нищо че монахът всъщност сам си се изтласкваше.

Изведнъж момчето видя откилатата се възможност. Монахът пред него беше приклепнал, за да отбие една от хватките, която Дан беше

усвоил току-що. Едва ли друг път един новак можеше да блесне в истинска шаолинска надпревара!

Точно когато Дан се хвърли в нападение, се пресегнаха две мощни ръце и го сграбчиха отпред за робата. Противникът опря изневиделица ходило в корема на Дан — не го изрита, само го метна нагоре с изумителна сила. Дан полетя във въздуха, а в съзнанието му блесна тържествуващата мисъл. „Обучава ме шаолински майстор!“ И през ум не му мина, че всичките кости в тялото му могат да се натрошат.

Другите трима монаси го хванаха и го положиха внимателно на постелката. Той провери набързо дали всичко по тялото му си е на мястото: две ръце, два крака.

Върху лицето му грейна огромна усмивка.

— Беше *потресаващо* страхотно! Как го правите?

Неговите учители изглеждаха доволни.

— Това е основата на всяка защита във вушу — обясни мъжът, който го беше запратил във въздуха. — Твой най-голям съюзник е силата на противника.

При тях влезе друг монах, който носеше чай и чиния с храна, и урокът беше прекъснат. Дан си взе от пържената закуска и докато я дъвчеше замислено, се опита да разбере какъв е този непознат вкус. Реши, че не е лош. Закуската беше хрупкава, възсолена, приличаше малко на свински кожички, но не беше месо.

— Какво е това тук? — попита той, като лапна още едно парче.

— Деликатес от личинките на копринената буба — дойде и отговорът.

Дан за малко да изпълне парчето така, че да го запрати в другия край на помещението.

— Червеи ли ядете?

— Не. Копринената буба е гъсеница на *Bombyx mori* — копринената пеперуда.

Сякаш гъсеницата беше за предпочитане пред червея. Дан впрегна цялата си воля, за да преглътне. Знаеше, че само така му се струва, но си представи как в стомаха му има цяло помещение с насекоми, които се гърчат и жужат.

Изправи се, макар че едвам се държеше на крака.

— Имам нужда от малко чист въздух.

Един от монасите тръгна с него и го изведе по множеството завои и чупки в двора Чандзу. Дан благодари набързо и тръгна с несигурна крачка из парка.

„Изключено е да се справя, не ставам за монах в Шаолин. Бойните изкуства са страхотни... но хранителният режим!“

Туристите и посетителите го оглеждаха озадачени — момче от Запада в шаолинска роба. На Дан му се гадеше и не му беше до забележителности, но от това, че се движеше, му олекваше на стомаха. Джона не се виждаше никъде. Звездата сигурно още беше вътре в храма и раздаваше автографи на феновете си в Шаолин.

Дан се огледа. Какво ли беше това? Отдалеч приличаше на мъничък град. Момчето тръгна бавно натам и установи, че не са сгради, а надгробни паметници от тухла и камък с вид на китайски пагоди — някои с височина десетина-дванайсет метра. Имаше табела, на която пишеше, че гробищата се казват Гората от пагоди, където се намират тленните останки на кремираните през вековете шаолински монаси.

„Страхотно е... стига да не се опитваш да смелиш две-три *Bombux mori*.“

Дан забеляза точно до парка на храма, отстрани на пътя, редица телескопи с монети — съоръженията бяха насочени към планината Суншан.

Той излезе от Гората на пагодите и тръгна бавно по пътеката, като затърси из джоба си дребни пари. Още едно предимство на това да си част от свитата на Джона Уизард — той му беше дал малко китайски пари.

Дан излезе през една портичка отзад и отиде при редицата телескопи. Присви око и се взря в обвития с мъгла връх на Суншан. Различни в далечината смътните очертания на бял паметник, открил се на фона на сивото небе.

— Какъв ли е?

Един служител наблизко му отговори:

— Статуята на Бодхидхарма.

— Онзи с клепачите ли? — изпелтечи момчето.

Мъжът посочи процепа за монети.

— Един юан.

Дан пхна една монета и телескопът се включи заедно с брояча на времето. Момчето се взря през окуляра.

Статуята беше изсечена от бял камък и представляваше брадат монах, седнал с кръстосани крака върху тухлен пиедестал. Доколкото Дан можеше да види, клепачите му си бяха на място, а от кръста надолу фигурата — изсъхнала или не — беше скрита от робата.

Но Дан ахна от друго.

„Познат ми е!“

Къде едно сираче от Бостън би могло да види статуя на седнал мъж на върха на далечна китайска планина? По телевизията? В интернет? В някой учебник?

Дан си спомни, че е виждал бялата скулптура, заобиколена от гъста сива козина...

*Котешка козина...*

Саладин?

Ами да! Грейс беше сложила на стълбищната площадка малко копие на статуята! Там беше едно от любимите места на Саладин — котаракът, порода египетска мау, все се увиваше около порцелана и се чешеше в него.

Ейми и Дан бяха наричали фигурката Брататия Буда.

„Как изобщо е възможно да забравя? Страхувах се до смърт от него!“

А сега гледаше истинската скулптура.

Свъси се. Те изобщо не бяха и подозирали, че навремето Грейс Кахил е била запалена толкова по трийсет и деветте ключа към загадката. Именно Грейс беше замислила цялата надпревара и с помощта на Уилям Макинтайър я беше включила в завещанието си. Много от споменаваните от Грейс съвсем нехайно през годините неща се бяха оказали жизненоважни при издирването на ключовете. Тя сякаш продължаваше да ги търси и от отвъдното.

За миг Дан се подразни от баба си. Грейс беше вкарала в главата му толкова много неща като това тук и още повече в главата на Ейми, тъй като те двете бяха страшно близки. Понякога Дан не можеше да се отърси от усещането, че мозъкът му е компютърен хард диск, заразен с десетки вируси, чакащи само нещо отвътре да им даде тласък, за да се включат.

Единственото, което Грейс не беше предвиждала, бе, че Дан може да се откаже от надпреварата и да си остане с всички тези бомби със закъснител в главата, които направо го влудяваха. Защото и с надпреварата, и без нея той нямаше как да не мисли по някои въпроси.

1) Заради връзката на Джона с клана Джанъс Дан се беше озовал в храма Шаолин.

2) Това там горе беше истинският брадат Буда.

Съвпадение?

„Ами да!“

Бялата статуя се мерзелееше високо горе, сякаш на километри в небето. Точно пред Дан имаше безброй древни изронени каменни стъпала, които водеха към планината.

Милион стъпала — поне така изглеждаше на пръв поглед.

„Пак добре, че днес си изядох копринените буби...“

Трябваха му сили.

## ГЛАВА 13

— Жестоко! Вие сте ми фенове — каза Джона на Ли Вучен. Главният монах го изглежда неодобрително.

— Чакахме толкова дълго, а кланът ни праща някакъв малък глупак.

— Кланът ли? — повтори Джона. После зашепна. — Говориш ми за... *Джанъс* ли?

— Ние не сме фенове на противния ти шум. Да, от клана Джанъс сме — истинските наследници на рода Кахил в Азия. Посрещнахме те като сина на Кора Уизард. — Ли Вучен премести поглед към бащата на Джона. — И на нейния съпруг, който не е от клана Джанъс.

Сякаш някой вдигна завеса. Нямаше нищо чудно в това, че водачът на клана във Венеция е изпратил тук Джона! Като представители на Джанъс монасите от Шаолин вероятно щяха да помогнат с намирането на някой от ключовете към загадката в тази част на света.

— Тя, жена ми де, наистина има чувство за хумор — промърмори малко обиден Бродерик. Палците му потрепваха — без смартфона той усещаше ръцете си празни. — Можеше да ни каже, че туземците са приятели на клана Джанъс.

— Споко, татко — отвърна синът му. — Пратила ни е където трябва, какво толкова.

Съвсем в стила на Кора Уизард. Ръководеше клана така, както организираше пърформансите си: даваше на актьорите ограничена информация и после се отдръпваше да погледа как хвърчат искри. Така постъпваша всички в клана Джанъс, макар че Джона не беше очаквал майка му да го направи и с родния си син.

Главният монах ги отведе в малко преддверие с грубо издялана кръгла маса. Вратата се затвори с нещо като всмукване и те видяха, че са в тайно помещение.

— Да караме поред — нареди Ли Вучен. — Кое е това момче и защо е с вас?

— Казва се Дан Кахил — отвърна бащата на Джона.

— Кахил. — Както седеше на стола, главният монах се наведе напред. — От клана Джанъс ли е?

Джона сви рамене.

— Никой не знае. Внук е на Грейс Кахил.

Това направи силно впечатление на Ли Вучен.

— А, Грейс Кахил. Добро потекло. Опасна жена. Малцина са се доближили повече от нея до разбулването на неразгадаемите трийсет и девет загадки.

— По-кратко с излиянията — отсече твърдо Джона. — Грейс забърка голяма каша, но мама я усети навреме. Според мен точно заради това ни събра с вас. Венеция е на път да възстанови формулата на Джанъс, липсва само една съставка.

Главният монах скочи на крака и изкреця развълнуван нещо на китайски.

— Извинете ме за несдържаната радост — добави той смутен, след като седна отново. — Ние от клана Джанъс в Азия живяхме твърде дълго в сянката на онези тъпанари от клана Томас с техните големи мускули и малки умове.

— Добре казано — съгласи се Джона и си представи семейство Холт.

— От тук нататък можете да смятате, че всичко, с което разполага Шаолинският орден, е изцяло на ваше разположение. Кажете ни сега, каква е липсващата съставка?

— Тъкмо бях стигнал до нея — увери го Джона. — Мама е убедена, че тя е тук, в Китай, ние обаче не знаем какво представлява и къде да я намерим. Затова мъкнем със себе си и малкия Кахил.

Ли Вучен се свъси.

— Това момченце едва ли знае повече от клана Джанъс.

— Не го подценявай — настоя Джона. — Изглежда глупавичък, но двамата със сестра му направиха доста чудеса. Може би защото са потомци на Грейс, знае ли човек!

— Разумно е да не се изпуска нито една възможност — съгласи се без особено желание главният монах. — Може би това да представляваш клана Джанъс не изключва да се появиш и на корицата на „Тайгър Бийт“. Стига да подходим хитро, можем да превърнем потомъка на Грейс в ценно преимущество.



— Хм... благодаря. Това комплимент ли беше?

— Майка ти има всички основания да търси в Китай липсващата съставка — каза му Ли Вучен. — Векове наред императорите от династията Цин са си поставяли за цел да създадат отново серума на Джанъс. И точно заради тази обсебеност — а не заради възхитителната си отдаденост на изкуството — са пренебрегвали народа.

— Но свършили ли са работа? — поинтересува се Джона. — Някой от тези императори възстановил ли е формулата?

— Смятаме, че отговорът е „да“.

Намеси се и Бродерик.

— Как така смятате? Не сте ли сигурни?

Главният монах даде отговора на този въпрос на Джона, а не на баща му:

— Според преданието, съхранило се през десетилетията, последният император Пу Ий е наел частен учител на име Реджиналд Флеминг Джонстън, учен от клана Джанъс, родом от Британските острови. Двамата са получили серума в тайна лаборатория в Забранения град.

От смръщеното лице на баща си Джона разбра, че не му е никак приятно да го пренебрегват. Но темата на разговора беше по-важна от нараненото му честолюбие.

— И какво е станало със серума? — попита нетърпеливо бащата.

— Получило се е много неприятно. Било е 1924 година. Пу Ий е усещал, че скоро ще бъде пратен в изгнание. Естествено се е притеснявал най-вече за сигурността на серума. Джонстън е познавал един свой сънародник от рода Кахил с уникални заложби, позволили му да скрие формулата на място, където тя да се съхранява неограничено. Твърди се, че никой от хората по онова време не е бил в състояние да се справи със задачата.

— Но къде я е скрил? — почти изкрещя Бродерик.

Ли Вучен поклати глава.

— Тук легендата свършва.

— Разкажи ми за важния играч, когото са наели да укрие стоката — настоя Джона. — Как се е казал?

— Никой не знае и това. След като е напуснал Забранения град, Пу Ий не е предприел нищо. Някои твърдят, че преди да умре, е ходил на Великата китайска стена, но това не е потвърдено. Единственото му

голямо постижение е, че е създал серума по формулата на Джанъс. С него не може да се сравнява дори краткото му царуване на Небесния престол. От тук нататък животът на Хенри Пу Ий — като марионетка, затворник, най-обикновен библиотекар — не прави чест на човек от клана Джанъс. — Главният монах стрелна с очи бащата на Джона, после пак се извърна към звездата. — Така би могъл да живее обикновен простосмъртен, дори император. Но не и потомък на Джейн Кахил.

Вратата на помещението се отвори и вътре нахълта друг монах — много развълнуван. Държеше между палеца и показалеца си смартфона на Бродерик така, сякаш очакваше той да избухне всеки момент. Устройството светеше като коледна елха.

Бащата на Джона скочи на крака.

— Търсят ме във връзка с Джанъс... кодът за най-важните съобщения!

Превъзбуденият монах беше страшно щастлив да му го подаде и да се изниже.

Чак след като обезопасената врата се затвори, Джона попита:

— От мама ли е?

Баща му се смръщи.

— Не, не е от майка ти.

Той вдигна смартфона. Малкият екран беше запълнен с китайски йероглифи.

Ли Вучен извади очила.

— Странно. Поредица от цифри. Едно, трийсет и осем, петдесет и три.

Бродерик Уизард направи гримаса.

— Съобщението е от сървър, осъществяващ защитната стена. Не мога да разбера кой го е пратил. — Той започна да натиска отчаян клавиатурата. — Защо трябва да се закодира безсмислено съобщение?

— Защото не е безсмислено, татко — възрази ликуващо Джона. — Първи сектор, трийсет и осми ред, петдесет и трето място — съобщението съдържа информация за място на стадион!

— Но този месец нямаме по програма други концерти — напомни баща му.

— Може би точно това е важното — продължи да упорства звездата. — Ще организираме един... например в Шанхай, и който е

пратил съобщението, знае, че трябва да се яви на това място. Единственото, което трябва да направим, е да сложим до него наш човек.

— Опасно е — заяви умислен Бродерик.

— Какво му е опасното? Аз ще бъда на сцената с микрофон в ръка. Ако нещата загубеят, мога да насъскам срещу този тип петдесет хиляди крещящи фенове. Дори в клана Лусиан нямат такъв здрав тил.

Той се усмихна така, че се видяха всичките му трийсет и два съвършени зъба. Искаше му се майка му да узнае някак за неговия план.

— Много умно, звезда от „Кой иска да е гангстер?“ — каза му Ли Бучен. — Но уви, грешиш.

Джона се обиди.

— Ти грешиш!

Главният монах го погледна неодобрително.

— Монасите в Шаолин не грешат.

— Не че проявявам неуважение — побърза да заяви Джона. — Просто... я ми кажи тогава какво означава съобщението.

— С удоволствие — съгласи се главният монах. — Знаете ли за глинената армия в гробниците в Сиан?

Бродерик сбърчи чело.

— Съобщението от армията ли е?

— Всъщност армията не е истинска — обясни с уморена въздишка Ли Бучен. — Глинените войници се смятат за осмото чудо на Древния свят. Ако за миг забравите за смехотворната кариера на сина си, може би ще се сдобиете с известна мъдрост, която да не се свежда до жълти вестници от рода на „Ентъртейнмънт Тунайт“.

— Хайде да не се палим толкова — предложи Джона, забелязал, че баща му е почервенял.

Само това оставаше — Бродерик да се изпокара с майстор на бойните изкуства от Шаолин. Първо, колкото и дребен и нисък да бе, Ли Бучен вероятно можеше да унищожи цял град. И второ — ако майката на Джона разбереше, го чакаше чудовищно наказание.

Момчето се извърна към главния монах.

— Не сме искали да се отнасяме с неуважение към древното ви чудо. Най-почтително молим за повече информация за тази невероятна армия.

Тук явно много държаха на почитта.

— Точно край град Сиан се намира гробницата на Цин Шъхуан, първия император на обединен Китай. Тя е защитавана от огромна заровена под земята армия от глинени статуи на воители.

— Това ли представлява армията? — учуди се Джона. — Статуи?

— Те са хиляди на брой, по-големи от човешки ръст и изваяни с невероятно внимание към подробностите. Дори сега всеки месец от земята вадят неоткрити батальони.

Бащата на Джона беше скептично настроен.

— Но защо си толкова сигурен, че съобщението е именно за това място?

— В него се посочва съвсем конкретна глинена фигура — обясни Ли Вучен. — Петдесет и третият войник в трийсет и осмата редица в първия трап на археологическите разкопки.

— Ами ако е капан? — добави Бродерик.

— Няма страшно — рече весело Джона. — И да е капан, и да не е капан, съм помислил за всичко.

Монахът го погледна с разширени очи.

— Дори ти не можеш да бъдеш толкова безразсъден! Синът на Кора Уизард ще бъде добра плячка за съперниците ни от другите кланове.

Джона не се смути ни най-малко.

— Няма да ходя на огневата линия — отново грейна усмивката, украсила кориците на толкова списания. — Знаех си аз, че няма да е зле малкият Кахил да ми е под ръка.

## ГЛАВА 14

След първите триста стъпала Дан дишаше тежко. След още двеста имаше чувството, че ще се закашля и ще изхвърли белите си дробове направо върху склона на планината Суншан.

На няколко пъти покрай него с пуфтене притичваха монаси и ученици по кунгфу в оранжеви роби, тръгнали да изкачват безкрайните стъпала. Нищо чудно, че бойците в Шаолин бяха непобедими. Щом тренираха тук, сигурно можеха легнали да вдигнат храма, а с него и цялата планина.

Някъде на седемстотин и петдесетото стъпало Дан се обърка и престана да брой, а статуята на Бодхидхарма пак не се виждаше никъде. От всяка пора по тялото му се стичаше пот.

„Безценната дреха за вушу ще стане на наквасен с пот парцал!“

Дан си погледна часовника: изкачваше се вече близо час. Къде беше Брадатия Буда — на Луната ли?

Покрай него притича поредната група монаси, които този път слизаха. Във въздуха вече определено се долавяше хлад. Дан със сигурност приближаваше върха.

Стъпалата завиха рязко надясно и пред момчето изникна детският му кошмар — беше висок към шест метра. То ахна неволно. Огледа се притеснено. Нямаше монаси, които да тренират, нямаше и разхождащи се туристи. Дан беше сам.

Взря се в огромната основа, сетне плъзна очи по гънките на робата на Бодхидхарма. На камъка не се виждаха знаци или символи, дори пукнатини, където да се скрие съобщение.

„Дали не съм грешал за Брадатия Буда?“

Докато Дан обикаляше грамадата на статуята, погледът му падна върху малко светилище, построено зад нея. Влезе вътре. Навсякъде имаше китайски йероглифи, само на едно място висеше самотна табела на английски, на която пишеше **ДУПКАТА НА ДХАРМА**. Стрелката сочеше към отвор в камъка.

Пещера!

О, как не му се искаше на Дан да влиза вътре. Откакто бяха тръгнали да издирват ключовете към загадката, беше влизал в толкова много тунели, шахти, ями и катакомби, че му стигаха за цял живот. И в някои от тях се беше разминал на косъм със смъртта.

Но Дан, вече изкачил тази стълба към небето, нямаше намерение да се върне с празни ръце. Той застана на четири крака и пропълзя вътре. Беше тъмно и тясно, влажният въздух правеше скалата студена и мокра.

След около пет метра вече не се виждаше нищо. Дан имаше невъобразимото усещане, че е хванат като в капан: отвсякъде го притискаше дъвен камък, видимост — нулева. Сякаш планината Суншан го беше погълнала в търбуха си. Той се запъхтя. Астмата? Не, при задъханото дишане белите му дробове се пълнеха с въздух, но те се свиваха и се разпускаха все по-бързо и момчето нямаше власт над тях.

Какво му ставаше? Дали не беше болен?

„Получил съм пристъп на клаустрофобия!“

Затвори очи и се постара да изчисти съзнанието си от всякакви мисли. Не е притиснат в тази невъобразимо тясна пролука под милиони топове твърда скала. Просто... е премръзнал.

Минаха само трийсетина секунди, но те му се сториха цяла вечност. Накрая Дан отново задиша нормално и беше готов да продължи нататък.

Докато опипваше с ръка, докосна камък и усети с дланта си трептене. След миг коляното му се удари в същото място. Виж ти! Дан се върна няколко сантиметра назад и почука с пръст по камъка. Той издаде странен звук — не като на кухо, просто... различен. „Де да имах електрическо фенерче!“ Изведнъж той си спомни, че всъщност има светлина. Не много силна, но пак беше по-добре от нищо. Дан насочи лявата си китка към камъка и натисна копченцето, с което циферблатът на часовника му започваше да свети.

Сиянието беше мъждиво, но въпреки това Дан видя изумителна гледка. Камъкът не беше от пещерата. След като огледа внимателно краищата, момчето забеляза, че те са оформени така, че да пасват на мястото.

Дан пъкна пръсти и успя да вдигне единия ъгъл. Стана лесно. Той отмести камъка и отново включи светлината на циферблата.

Плисна го въодушевлението, че е направил откритие. Дан съгледа пред себе си издълбана в камъка тайна кухня, която човешки очи не бяха виждали един бог знае откога.

Той се приближи още малко. В кухнята бяха сложени останките от покрито с плесен опърпано одеяло, с което беше увито... какво ли?

Дан издърпа вързопата и се опита да го разгъне. Но не можеше да го направи само с една ръка, докато другата му е заета с копчето за светещия циферблат. Угаси часовника и запуши с камъка празната кухня. После грабна в ръце вързопата и тръгна да се връща мъчително, сантиметър по сантиметър, към изхода на пещерата. Лека-полека отново стана светло и Дан излезе навън.

Огледа набързо светилището и мястото около статуята. Още беше сам. Разгъна нетърпеливо стария плат и се взря в съдържанието на вързопата. Сбърчи чело.

Боклуци. В буквалния смисъл на думата! Делви и чаши, натрошено стъкло, всички опушени до черно и полуразтопени.

„Кой си изнася отпадъците и ги крие като нещо ценно и свръхповерително?“

Дан огледа парчетата. Това всъщност не бяха чаши, а стъкленици. А високите и тънките — счупени епруветки и може би колби. Онова там бяха скоби с овъглени гайки. Във вързопата беше загърнат не боклук, а лабораторно оборудване! И явно нещо се беше объркало, защото всички неща бяха овъглени.

Пожар. Съвсем в стила на рода Кахил! Майката и бащата на Дан, домът на Грейс, само преди някаква си седмица — братовчедката Ирина. Дан още виждаше как тя пада, а обхванатата от пламъците вила край плажа поддава и рухва. Ужасен образ, който след онази страховитата нощ се връщаше като неканен гост отново и отново при Дан.

От погребението на Грейс той се беше нагледал на какво ли не. Но това беше първият път, когато виждаше човек да умира. Спомни си лицето на Ирина и неволно се запита дали и майка му и баща му са изглеждали така в последния си миг.

„Не... не мисли за това...“

Съзнанието му го върна към подземие в Париж. И стенописа с Гидиън Кахил и четирите му деца: Люк, Джейн, Томас и Катрин —

родоначалници на клановете в рода Кахил. На онази рисунка също беше изобразен пожар.

Дан вдигна предпазливо с палец и показалец едно обгоряло парче. Стъклото беше дебело, на мехурчета, почти непрозрачно. Другите неща от оборудването бяха прекалено големи и груби. Сякаш бяха направени от тежък чугун, а не от неръждаема стомана или алуминий. Откога ли бяха, дали от каменната епоха?

Сърцето на Дан заби двойно по-бързо. Я чакай! Гидиън Кахил е бил алхимик! Дали тези неща не бяха от неговата лаборатория и не бяха обгорени от същия пожар, нарисуван върху изображението? Провинция Хънан беше много далеч от Европа, но пет века бяха много време, пък и родът Кахил беше проникнал едва ли не навсякъде.

Дан се зае да пресява обгорените останки с надеждата да открие нещо, което да му подсказва защо тези отломъци са толкова важни, та са пренесени от другия край на света и са скрити.

Ау! В кожата му се заби парче стъкло и той засмука кръвта по пръста си. Сякаш чу гласа на Ейми: „Казвах ли ти аз да не си играеш със счупено стъкло?“. „О, така ли? — отвърна й Дан наум. — Аз го намерих, не ти. И вече дори не участвам в издирването на ключовете!“

Погледна от високото и зърна площадката с телескопите далеч долу. Над един от тях се бяха надвесили две фигурки с размерите на мравки. Дали не бяха Джона и баща му? Дан не можеше да различи. Но те сигурно вече го търсеха.

Първото, което му хрумна, беше да скрие останките от лабораторията на Гидиън. Те явно не съдържаха ключ към загадката, но някой си беше направил труда да ги донесе тук и това означаваше, че те вероятно са важни. Човек не предаваше току-така подобни неща на клана Джанъс.

Дан се зае да увива парчетата. От скъсаното одеяло падна нещо, което се приземи със силен звук в краката му. Той се пресегна и го вдигна. Май не беше от лабораторията. Беше овално на форма, вероятно златно — не можеше да се разбере, защото предметът беше окаден. Но беше с ключалка. Дан натисна копченцето и овалът се отвори.

От вътрешната страна беше покрит с нещо като мораво кадифе. Върху него беше оставена миниатюра от слонова кост, изрисувана до най-малките подробности и вместена в богато украсена рамка.



Дан се взря в лицето на младата жена върху портрета.  
Беше майка му!



Косата и дрехите ѝ бяха съвсем различни, от друга епоха. Това тук не можеше да е Хоуп Кахил.

„Ами лицето ѝ?“

Дан беше само на четири години, когато майка му беше загинала. Въпреки това той не беше забравил лицето ѝ. Поне засега.

Чу в далечината гласове, които пееха в съзвучие. Поредните монаси, които тренираха на стъпалата. Дан разполагаше само с няколко кратки мига да скрие лабораторното оборудване...

Той отново погледна миниатюрата. Нея нямаше да крие. Щеше да я остави у себе си.

Пъхна портрета под ластика на бельото си, вдигна завързаното на вързоп одеяло и тръгна да слиза по стъпалата. Трябваше да го сложи някъде, където, ако се наложи, да успее да го намери. Преброи двайсет и пет стъпала — четиринайсет плюс единайсет, възрастта на Ейми плюс неговите години, и от пътеката отиде в храстите отстрани на стълбата. Намери в земята плитка яма и сложи в нея вързоп, след това го покри с камъни и нападали клони. Не беше най-доброто скривалище, но Дан трябваше да се задоволи с него.

Върна се на стъпалата точно когато пред него изникнаха един монах и трима ученици. Те го подминаха тичешком, без да се обръщат.

Дан заслиза по-бързо. Надолу не се потеше и вървеше много, много по-леко. Щеше да се спусне за още по-кратко време, ако на

моменти не спираше и не се замисляше за миниатюрата под колана си. Уж беше лицето на майка му, но не съвсем.

Дан трябваше да я покаже на Ейми. Каквито и разногласия да имаха за надпреварата, сестра му със сигурност щеше да обърне внимание на това. Беше като удар от мълния.

Веднага щом стъпи на площадката с телескопите долу, Дан видя, че Джона тича към него. Баща му го следваше на няколко крачки — беше му трудно да бяга и в същото време да набира на клавиатурата текст.

— Къде беше, братовчеде? — извика нетърпеливо Джона. — Какво правеше там горе?

— Ами... — поколеба се Дан — не беше сигурен доколко откровен да бъде.

За щастие звездата бързаше много и не изчака отговора.

— Намери си дрехите и я махни тая пижама. Заминаваме.

— Къде? — попита Дан.

— Ще ти обясня в самолета. Имаме среща... с една армия.

## ГЛАВА 15

Великата стена.

Когато я видя от автобуса, Ейми не успя да прецени колко е огромна. Била е построена за защита от монголците и сега опасваше като лента огромната северна граница на Китай.

Докато се разхождаше из укрепленията в участъка Бадалин, Ейми разбра защо дори пълчищата на монголците не са дръзнали да нападнат това място. Като начало Стената беше дебела — в горния си край — широка колкото всекидневната в жилището им у дома в Бостън. Това означаваше, че китайците са могли да разположат там войници. През шестстотин-седемстотин метра имаше кули. Те служели за наблюдателници, за казарми, за оръжейници и складове за хранителни продукти. Защитниците са могли да живеят вечно на Стената.

Освен това тя беше висока — при Бадалин най-малко десет метра. И да я е нападнела някоя войска, войската е трябвало да я изкачи с масиран обстрел от стрели и нажежен катран.

„Дан трябва да я види на всяка цена“, каза си Ейми. Брат ѝ умираше за стрели и нажежен катран. Но тя се замисли за него не само заради военната история на Стената. Почти не минаваше минута момичето да не се сети за грозната караница на площад „Тянанмън“.

А сега Дан беше изчезнал. Е, не точно изчезнал вдън земя. Ейми знаеше с кого е, макар и да нямаше представа къде е.

В съзнанието ѝ изникна неприятен спомен — мътната картина на слузесто туловище с шипове отгоре и с дълга опашка на влечуго. Петметров крокодил, видян на лунна светлина в Нил.

Джона Уизард не беше човек, на когото можеш да се довериш. Никой в рода Кахил не заслужаваше доверие.

Ейми не беше виждала брат си от два, че и повече дни. Най-дългата им раздяла от деня, когато майка им беше донесла от родилния дом малкото глупаче и то беше съсипало живота на Ейми. Чак сега тя започна да проумява, че без Дан за нея живот няма.

Върна се в мислите си към погребението на баба им — деня, когато двамата с Дан за пръв път бяха научили за трийсет и деветте ключа. Бяха се включили в издирването им от уважение към паметта на Грейс, но след като то ги беше отвело в Париж, и двамата вече вярваха, че надпреварата е най-важното нещо под слънцето.

С всеки изминал час Ейми се убеждаваше все повече, че ако не успее да си върне Дан, цялата тази история не означава абсолютно нищо.

„Къде си, Дан? Аз ли съм виновна? Толкова ли си ми сърдит, че няма да се върнеш никога?“

Спомни си точните му думи: „Мразя те!“. Какво по-ясно от това?!

Не можеше да го вини, че я мрази заради онова, което е казала за майка им и баща им. По някакъв странен начин Ейми едва ли не се гордееше, че, обратно на нея, Дан ги е защитил.

Да изпитва облекчение, че родителите им са мъртви. Дори това, че си е помислила такова нещо, вече беше като визитна картичка, на която пишеше МАДРИГАЛ.

— Не мога да те пусна долу, Саладин, престани да молиш — промърмори раздражено Нели. — Виж колко много хора има! Ще се изгубиш.

— Мъър — възнегодува Саладин.

Колко много хора! Ейми потрепери. Меко казано! Оказа се, че освен техния има още стотици автобуси. Туристите се бяха струпали при централния паркинг като напаст от скакалци сред екскурзоводи, продавачи на сувенири и мъже от охраната. Ами *стоката*! Стената сигурно щеше да изглежда като непокътнато древно чудо, ако наоколо не беше изложена толкова много стока, че с нея можеха да се напълнят петдесет мола: хартиени изрезки с какви ли не размери — от пощенска картичка до огромни стенописи — сувенири от орехови черупки, картинки от мидички и пера, копринени хвърчила, играчки, фигурки, хиляди кутии с китайски пъзели. Някои от изложените неща бяха красиви произведения на народните занаяти, други бяха евтини дрънкулки. Навсякъде се бяха скупчили пълчища купувачи, наредили се на опашки с кредитните си карти или с шепи, пълни с юани. В сравнение с блъсканицата тук площад „Тянанмън“ изглеждаше празен. Ейми беше като замаяна. Единственото, което ѝ помагаше да се

съсредоточи, бяха думите, повтарящи се като припев в главата ѝ: „Джона привлича гълпи... намериш ли Джона, ще намериш и Дан...“.

Но засега в гълпите имаше само туристи, дошли да разгледат забележителностите, а не фенове на Уизард. Тук Великата стена привличаше повече хора, отколкото младите магнати — пък били те прекрасният и прославен Уизард.

Нели се взря над парапета към обагрените в мораво планини, които сякаш нямаха край.

— Страхотно! Оттук ще видиш настъпваща армия на трийсетина-четирийсетина километра. Сигурна ли си, че тези императори са били от клана Джанъс? Това място приляга по-скоро на Лусиан.

Ейми поклати глава.

— По онова време не е имало нито Лусиан, нито Джанъс. Строежът на Стената е започнал две хилядолетия преди да се роди дори Гидиън Кахил.

Гувернантката я погледна с крива усмивка.

— Забравих, че на планетата все още има неща, на които вие от рода Кахил не сте сложили ръка. — Слънцето вече се беше снишило на небето и тя трябваше да присвие очи, за да види следващата кула. — Там май има голяма гълпа. Може би е божият дар за хип-хопа.

Ейми кимна, но не каза нищо. За нея залязващото слънце значеше само едно: цял следобед бяха обикаляли Стената, а от Джона и Дан нямаше и следа.

Двете хукнаха покрай древните бойници, които се изкачваха мъчително нагоре. Нели пусна Саладин на земята, който, щастлив, че може да се поразгъпче, заподскача до тях. Задъхани, те се присъединиха към ордата, струпала се пред кулата — бразилска туристическа група.

— Джо... Джо?...

Този път Ейми пелтечеше не само заради многото хора, а и защото беше останала без дъх.

— Джона Уизард — довърши вместо нея Нели, като грабна отново на ръце котарака. — Виждали ли сте го?

— Уизард ли? — оживи се екскурзоводът. — Тук ли е? Чел съм на племенниците в Сао Паулу приказките „O Filho da gangra“<sup>[1]</sup>.

Нели беше направо отвратена.

— Където и да отидеш, когото и да срещнеш, все изниква тоя Джона.

— Но когато той наистина ти трябва, го няма никъде — допълни Ейми — едвам намери сили да вдигне очи от плочника.

Гувернантката долови в гласа на момичето безнадеждност.

— И така — заяви тя, решила да поеме нещата в свои ръце. — Уморени сме. Време е да признаем, че днес няма да намерим Дан. Трябва да измислим къде ще ноцуваме, за да се освежим и утре сутринта да продължим издирването.

Ейми издаде брадичка.

— Не! Не тръгвам отук без брат си.

— Бъди разумна. Скоро ще се мръкне. Ако умрем от умора, вероятността да се доберем до Дан няма да стане по-голяма. Имаме нужда да си починем и да хапнем. Не сме яли от закуска. Знаеш колко кисел става Саладин, когато е гладен.

Котаракът добави към разговора едно жално „мъър!“.

— И без това преяжда — избухна Ейми. — Пресен червен луциан, скариди в тесто... какво ще хапне сега — черен хайвер ли? Нямаме време за почивки. Знае ли човек какво причинява точно сега Джона на Дан? Ако му навреди по някакъв начин, ще го удуша с двете си ръце, така да знаеш!

Тя затаи дъх, стъписана от нотките на насилие в гласа си и още по-лошо — от това, че наистина го мисли. Дали Мадригалът в нея не избиваше на повърхността? Обикновените хора подмятаха съвсем нехайно, че щели да удушат някого, но изобщо не го мислеха. При Мадригалите беше различно. Мадригалите убиваха.

— Имаме толкова притеснения — промърмори вече по-спокойно Ейми, — извинявай, но няма да зарежа всичко само защото Саладин е малко гладен. С тези тлъстини по него може да изкара цял месец. Последното, което му трябва, е пак да яде.

Един турист на няколко метра от тях разгърна сандвич със сардина. С „мъър!“, което всъщност прозвуча като боен вик на излязъл на лов американски рис, котаракът, порода египетска мау, се отскубна от хватката на Нели. Понеже не беше свикнал сам да си лови храната, се изстреля така, че подмина сандвича и се плъзна по парапета в края на Стената, после изчезна зад него.

Ейми и Нели се разпищяха едновременно.

Втурнаха се към ръба на стената и погледнаха надолу, ужасени какво ли ще видят.

Домашният любимец на Грейс Кахил стоеше долу, на десет метра от тях, на мястото, където войските на нашествениците са били спирани и избивани. Беше навирил високо опашка и от възмущение беше настръхнал. Нададе „мъър“, с което им се скара, както никой друг дотогава.

— Знаеш ли — подхвана с треперлив глас Ейми, — май наистина не е зле да отидем да хапнем някъде и да намерим хотел за през нощта.

---

[1] Синът на гангстера (порт.). — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 16

Град Сиан беше много по-малък от Пекин, но от прозореца на самолета Дан почти не забелязваше това. Тук, за разлика от китайската столица, нямаше небостъргачи, сградите обаче се бяха разпрострели докъдето поглед стига, и плетеницата от улици беше задръстена с червените светлини на мигачите. Улично движение.

„И замърсяване на околната среда“, помисли си той, докато самолетът се снишаваше през плътния слой кафеникава мъгла.

— О, не! — Още не бяха кацнали на пистата, а бащата на Джона вече беше погълнат от смартфона. — Помните ли онези плакати „Живей нашироко с поколението Уизард“? Е, познайте как се превежда това на китайски... „Джона Уизард прави предците ви широки.“

Дан му се изсмя в лицето.

— Ще ми запазиш ли един? За колекцията!

На Бродерик не му беше до шегите.

— В такъв случай защо ти не проведеш конферентния разговор със звукозаписната компания?

— Споко! — Джона се прозина, когато кацнаха. — Какво толкова?! Ще заведем на вечеря някой фен, после ще пуснем записа в YouTube и всички ще забравят плакатите.

— Отпечатали са над шестстотин хиляди — напомни със стиснати устни баща му.

— Вечеря и кино — поправи се Джона. — А още по-добре на някой клуб в Сиан. Ще дадем ексклузивно интервю за MTV Азия. Ще се получи жестоко! Веднага щом приключим с глинените приятелчета — добави той и намигна на Дан.

Пред всички агенти, журналисти и хора от охраната в антуража си, дори пред собствения си баща, Джона предпочете да вземе със себе си именно Дан, който да го придружи, докато той се опитва да научи тайната на глинената армия.

Не че сега Дан се вълнуваше особено от издирването на ключовете.



Още нещо за Сиан — тук имаха истински лимузини. На летището ги чакаше дълъг сребърен автомобил, който да ги откара в хотел „Бел Тауър“, където Джона беше наел целия последен етаж.

Баща му се обади по телефона на бара към хотела, за да повика да ги забавляват в апартамента, докато вечерят.

Дан си погледна часовника. Седем и половина.

— Докога е отворено мястото с глинените войници?

Джона го озари с ослепителната си усмивка на успяваща рок звезда.

— Затворили са преди два часа. Още не можем да отидем. Не е достатъчно тъмно.

Дан пошушна:

— Ясно. Трябва да проверим, когато наоколо няма никой.

— Ето как разбирам, че сме роднини — одобри другото момче.  
— Всички в рода Кахил мислим еднакво. Приятно е да работим заедно. Страхотен отбор сме!

Дан си помисли натъжен, че ако Ейми беше тук, щеше да му каже, че е много смотан и да го нарече глупчо, а после щеше да отиде в някоя библиотека, за да провери за глинените воители, изчитайки поне шестстотин книги за тях.

Изведнъж настроението му се развали. А после сестра му е щяла да заяви, че клетите им родители си заслужават съдбата. Как изобщо можеше и да помисли такова нещо за майка им и баща им? Дан се потупа по джоба, където беше скрил рисунката от пещерата на Бодхидхарма.

— Знаеш ли, Джона — каза, — минали са два дни, четири часа и двайсет и една минута...

— Откакто си видял за последен път сестра си — довърши състрадателно вместо него другото момче.

— Не че броя минутите де — побърза да добави Дан.

— Сигурно ти е тежко — съгласи се звездата. — Длъжен съм да ти кажа, братовчеде, изумен съм, че досега не сме я срещнали. Май тя не иска да бъде намерена.

Дан трепна, сякаш го бяха ударили по лицето.

Почувства се нещастен, но точно тогава се почука на вратата. Бяха дошли хората, които да ги позабавляват.

В началото на Дан не му се ядеше. Той седеше на масата и трошеше непохватно с пръчиците за ядене бухтите — почти не се хранеше, само си мислеше смазан, че Ейми може би го е отписала. Беше ли възможно? Доста често тя му натякваше, че я дразни. Но и той ѝ го повтаряше, а ето че сега би дал всичко, само и само да е отново със сестра си.

Оказа се, че ще гледат китайски акробати, които правеха невероятни пирамиди. „Суперски“, както се изрази Джона. Дори Дан започна да се измъква от киселото си настроение, особено за величественния финал: танца на дракона, който акробатите изпълниха с главите надолу, увиснали от тавана.

Бащата на Джона покани няколко местни репортери, отразяващи развлекателната индустрия, за да е сигурно, че рецензиите за Джона в Сиан ще бъдат положителни — не че някой пишеше за него отрицателни материали.

Гастролирацията певец беше в стихията си — бърбеше с журналистите, смееше се и пускаше шегги. На никого не му минаваше през ум, че след като приключи всичко тук, той ще проникне с взлом в най-значимите археологически разкопки в Азия. Но когато не гледаше никой, Дан забелязваше изцъклените очи върху прочутото лице.

„Виж ти... според мен животът на една рок звезда наистина е изумителен, но сигурно е смазващо да живееш така непрекъснато.“ А Джона живееше именно така. Вероятно беше изтощително ден след ден, седмица след седмица да си в такова трескаво състояние, в центъра на прожекторите.

Вече беше минало полунощ, когато акробатите се разотидоха, а репортерите приключиха с интервюта. Дан тъкмо ровеше из минибара, когато някъде отдалеч до него достигна музика. Не музиката на Джона — всъщност мелодията беше класическа. За изумление на Дан той позна произведението. Беше на Моцарт, може би най-великия от роднините на Джона в клана Джанъс.

Дан тръгна към музиката, отиде пред най-малката спалня в апартамента и надзърна вътре. Бродерик Уизард беше приседнал в края на леглото с акустична китара в ръце, а пръстите му върху найлоновите струни се движеха толкова бързо, че се бяха превърнали в размазано петно. Дори за Дан, който не разбираше нищо от музика, беше очевидно, че бащата на Джона свири с голямо умение.

— Страхотен си.

Бродерик вдигна изненадан очи.

— А... ти ли си?!

Той остави китарата върху покривката на леглото, взе смартфона и смутен започна да преглежда един имейл.

— Джона знае ли, че си толкова добър? — попита Дан.

Мъжът се прокашля притеснен и скромно се опита да скрие поруменялото си лице зад джобното устройство.

— В колежа бях направо изгряваща звезда. После обаче се запознах с Кора... е, не свиря зле, но в сравнение с тях...

С тях. С хората от клана Джанъс. Защо изобщо да свириш, ако не можеш да си Моцарт, Скот Джоуплин, Джон Ленън или Джона Уизард? Ето какво мислеха в рода Кахил!

Дан се учуди, че му е домъчняло за бащата на Джона. Каквито и мечти да е имал, сега вече те бяха потъпкани, бяха заменени срещу място върху червения килим, половин крачка зад прочутия му син. Какво беше останало от Бродерик? Може би два палеца, изтръпнали от това, че постоянно набират нещо на клавиатурата на смартфона.

Покрай тези мисли Дан се сети за своя баща. Помнеше съвсем смътно родителите си, но и Артър Трент беше като Бродерик — чужд човек, оженил се за момиче от рода Кахил. Дори беше дал на децата си фамилията Кахил, както Грейс беше направила с дъщеря си. От какво ли още се беше отказал, за да се присъедини към тежката артилерия на рода Кахил?

На вратата зад Дан се появи Джона.

— Вие двамата да нямате тайна среща без мен?

Погледът му падна върху китарата на леглото.

Бащата на Джона се смути.

— Аз такава... само убивах времето.

— Баща ти е невероятен! — възкликна въодушевено Дан. — Наследил си таланта, Джона, не само от Джанъс. Трябва да чуеш как свири баща ти. Толкова е добър, че...

— Чудесно, братовчеде — прекъсна го твърдо другото момче. — Да тръгваме. Колата ни чака отвън.

Баща му кимна примирено.

— Да вървим.

Беше двајсет и пет минути след полунощ, когато сребърната лимузина потегли от хотел „Бел Тауър“.

— Кажи на шофьора да спре малко преди музея с глинените фигури — посъветва Джона баща си. — Ще повървим пеш. Само това оставаше — полицаите да дойдат да оглеждат автомобила.

— Добре — отвърна Бродерик. — Късмет, момчета!

— Късметът няма нищо общо с това — отсече уверено синът му.

Бяха пътували двајсетина минути, когато шофьорът извика, че вече са наблизно.

Дан се взря с присвити очи през прозореца.

— Не се вижда никакъв музей. Я чакай... *това* ли имаш предвид?

Съоръжението, изникнало от мрака, беше ниско и невероятно голямо: дълго колкото разстоянието най-малко между пет пресечки, а назад се разпростираше докъдето поглед стига.

— Над мястото, където провеждат археологическите разкопки, са изградили грамаден хангар като за самолети — обясни бащата на Джона. — Най-големия в света!

— Много яко — отбеляза Джона. — Е, оттук ще тръгнем пеш. Готов ли си, братовчеде?

— Да вървим — отвърна Дан.

Слязоха от лимузината и тръгнаха, като внимаваха да не излизат на светло. Автомобилът даде на заден и спря зад едни храсти.

Двете момчета крачеха бързо и тихо към хангара. Той беше подалеч, отколкото изглеждаше: огромните му размери създаваха илюзията, че е наблизно. И двамата се бяха запъхтели, когато се качиха по стъпалата и се скриха зад будките за билети.

Джона бръкна в джоба на черното си кожено яке и извади устройство, което приличаше на смартфона „Блекбъри“ на баща му, но беше по-голямо.

— Защо го носиш, за да се обадиш на баща си, щом приключим ли? — попита Дан.

— Това е топлинен сензор — обясни Джона, шепнейки. — Тук сигурно гъмжи от охрана. Ще ги наблюдаваме на екрана.

Дан се взря в дисплея. Огромният комплекс тънеше в почти пълен мрак, но вътре и извън сградата се виждаха най-малко седем-осем точки. Няколко бяха струпани на едно място.

Дан се притесни.

— Виждат ли ни?

Джона загледа как около групата започват да мигат мънички, но много ярки светлинки.

— Според мен са в почивка.

— Да, но къде? — продължи на упорства другото момче.

— Отзад. Да вървим, братовчеде, едва ли ще ни се отвори по-добра възможност.

Джона извади две бучки вещество, което приличаше на маджун, и ги закрепил върху ключалката на стъклената врата. После ги съедини. Чу се съскане и момчето дръпна рязко ръка. От мястото се вдигна дим — ключалката се стопи от химическата реакция.

— Мислех, че вие разбирате само от изкуство — каза Дан.

Джона сви рамене.

— Зависи какво разбираш под „изкуство“. Проникването с взлом също може да бъде изкуство. Задигнахме това нещо тук от клана Екатерина.

Той бутна вратата и я отвори. Двамата влязоха вътре.

Дан зяпна от изумление. Пред тях се разкри смайваща гледка. Все едно виждаха огромно множество — може би на бейзболния стадион „Фенуей Парк“. Но хората не бяха истински. Цяла армия от войници, коне и колесници — всички от белезникава глина. Бяха хиляди, подредени в плътен строй — сякаш стояха на вечна стража.

Джона дръпна Дан да приклепне.

— Братовчеде... ние не сме туристи!

— Никога досега не съм виждал такова изумително нещо — ахна другото момче.

— Виждал съм и по-хубави неща, направени от моя клан — отвърна Джона.

— Да, но тези тук са толкова много.

— И така, ето какъв е планът: ти проверяваш петдесет и третия воин в трийсет и осмата редица в първия изкоп.

— Ами ти? — притесни се Дан.

— Аз ще те чакам — обеща Джона. — Ще стоя тук и ще следя мъжете от охраната. Побързай!

Дан реши, че е логично да постъпят така. Пъхна се под перилата и се спусна в огромния трап на археологическите разкопки, където над

него се извисиха воините — всеки неповторим по свой си начин.

Той даде с електрическото фенерче знак на Джона и след като се скри сред високите фигури, се зае да брои редиците. Подробностите бяха смайващи. Ясно личаха чертите на лицата, прическите и платът на дрехите. Дан подмина приклекнал стрелец с лък и с изумление забеляза, че по подметката на обувката му има грайфери. Отблизо видя, че воините са нарисувани, макар че през вековете боите бяха избелели. Според преданието, за модел при извайването на всяка статуя е служил жив войник. Беше страхотно, макар и по свръхужасен начин: да погребеш заедно с императора хиляди воители, които да го охраняват и в задгробния живот. Докато се прокрадваше между фигурите, Дан си представи, че вътре във всяка има скелет — истинско воинство на мъртвите.

„Съсредоточи се! Ако се объркаш, ще се наложи да се върнеш и да започнеш да броиш отначало! Трийсет и едно... трийсет и две... трийсет и три...“

Момчето погледна през рамо, но Джона не се виждаше. Кога ли щеше да свърши почивката на мъжете от охраната? Топлинният сензор на Джона нямаше да им помогне особено, ако пазачите ги откриеха.

Трийсет и осма редица. Дан зави надясно и пак започна да брои войниците. *Един... двама... трима...*

Дръпнатите очи не помръдваха и гледаха изцъклено, докато момчето се движеше между тях. Въпреки това, то не можеше да се отърси от усещането, че някой го наблюдава.

## ГЛАВА 17

Джона лежеше по корем и с едното око гледаше топлинния сензор, а с другото — Дан. Нямахме как да отрече, че момчето си беше смело, макар да бе тъпо и да не усещаше, че го използват.

„Не — поправи се Джона. — Клетото сираче. Просто не му върви — нищо повече.“ Не че Дан и сестра му се опитваха да се изкарат големи играчи. Дума да няма, Джона сам си беше извоювал успеха. Но му беше помогнало и това, че е син на Кора Уизард, която оглавяваше клана Джанъс. Още от раждането на момчето всички врати в изкуството бяха отворени за него.

„Веднъж да намериш трийсет и деветте ключа и вече няма да ти трябват връзки. Сам ще командваш парада.“

Щеше да бъде нещо като Супермен.

За през нощта повечето лампи в хангара бяха угасени и осветлението беше съвсем слабо. Дори и някой да оглеждаше редиците войници, едва ли щеше да забележи сред по-големите глинени фигури niskия слабичък Дан Кахил.

Ама че работа: да създадеш глинена войска, която да охранява мъртвец. Но като човек от рода Джанъс Джона нямахме как да не уважава дребните китайци, сътворили това чудо. То наистина беше страхотно. От мястото над изкопите, където беше залегнал, безкрайните редици войници приличаха едва ли не на публиката в концертна зала — с тази малка подробност, разбира се, че не се бяха захласнали по изпълнението.

Джона погледна екранчето. Почивката на охраната още не беше приключила, но едва ли щеше да продължи още много.

„Побързай, братовчеде...“

Той се взря с присвити очи в сензора. Хубава машинка, ала пак имаше какво да се желае. Виждаха се всички, но беше трудно да прецениш разстоянието. Джона беше почти сигурен, че мъжете от охраната са зад хангара. Върху екранчето обаче те бяха показани така, сякаш бяха точно в средата и отгоре. Други двама пазачи — по

страничните пътеки, а също отзад. Движещата се и мигаща точица беше Дан. Но...

Джона се навъси. Кой ли беше онази ярка точка? Ако се намираше отзад, точката би трябвало да е в горния край при мъжете от охраната в почивка.

Подразнен, той почука с пръст по екранчето. Тъпата джаджа показваше, че точно в средата на глинената армия има още някой!

И точката на Дан Кахил се беше насочила право към него...

\* \* \*

„Двайсет и седем... двамайсет и осем... двамайсет и девет...“

Дан продължаваше да върви през редиците воини и за малко да се спъне в копитото на един глинен кон. След като се изправи, все пак си одра брадичката в лакътя на стрелец с лък от редицата отпред.

Бащата на Джона твърдеше, че в началото всички тези воини са носели истинско оръжие. „Можех да остана без глава!“ Със сигурност щеше да му бъде още по-трудно да върви през тези стегнати редици, ако воините носеха остри като бръснач мечове и насочени копия.

Той се качи с усилие на могила, където още нямаше археологически разкопки. „Четирийсет и седем... четирийсет и осем... сега вече остават съвсем малко.“ Той се взря в опит да различи отпред номер петдесет и трети.

Първо видя боздугана... — тежко шипесто кълбо, прикрепено с верига към дървена дръжка.

„Някои може би още са въоръжени...“

Тази мисъл беше изместена бързо от друга: „Ако този тук е номер петдесет и трети, може би ключът към загадката е именно боздуганът!“

Той забърза нетърпеливо към него. Точно когато му направи впечатление, че фигурата е по-ниска от другите, глинен войник номер петдесет и три се размърда.

За миг Дан се вцепени от изумление. И докато дойде на себе си, боздуганът вече се носеше във въздуха право към главата му. Момчето ахна и се наведе, а смъртоносните шипове изсвистяха точно до ухото



му. Лакътят на един от воините се натроши на парчета. Дланта и китката паднаха на земята.

„Вътре няма кости, няма мъртвец“, помисли си Дан, вместо да се съсредоточи върху това как да се спаси.

Нападателят вдигна оръжието за повторен удар. Макар и ужасен, Дан забеляза, че той е облечен от глава до пети в неопренов костюм, оцветен така, че да се слива с избелялата боя на глинената войска. На лицето беше с гумена маска, наподобяваща изражението на статуите. Отблизо приликата не беше голяма. Но беше невъзможно да различиш човека сред хилядите други войници.

— Кой си ти? — ужасено изхриптя Дан.

В отговор последва още едно нападение с боздугана — унищожителен удар, който се размина на сантиметри от целта. Дан усети как го пронизва болка: веригата се беше плъзнала по ръката му.

В главата му не останаха разумни мисли, освен една: „Бягай!“.

\* \* \*

Капан! Джона се беше втренчил в екранчето, където се гонеха светещите точки на Дан и на неговия нападател. Хората от охраната още не ги бяха забелязали, но докога ли?

„Трябва да се измъкна оттук!“

В миг Джона скочи на крака и се завтече към входната врата с ключалката, която беше разтопил. Оттам през турникета към лимузината и хотела... всичко щеше да бъде наред.

Джона се закова на място. Дан! Как да го зарече в беда? „Остави го Дан! Нали го доведе, в случай че са ви заложили капан?!“

Дан беше малък, едва на единайсет години. Беше слязъл в изкопа само защото го беше пратил Джона.

„Стига де, животът е тежък. Ти си голям играч! Син на Кора Уизард! Единственият шанс на клана Джанъс в издирването на ключовете към загадката...“

Той отвори рязко вратата. Прохладният въздух навън го зовеше. Свобода, безопасност...

„Аууу!“

Джона се завъртя кръгом и след като влезе тичешком вътре, скочи долу в изкопа. Втурна се през редиците воители, като използваше топлинния сензор да го направлява.

В главата му цареше пълен хаос. „Ако ме убият в Китай, вестниците и списанията ще има да пишат и пишат!“ Тази мисъл беше изместена от друга, по-неотложна: „Дръж се, братовчеде! Идвам!“.

Джона се приближи към нападателя и за малко да се блъсне в него отзад. Охо, той беше облечен като статуите! Джона не можа да повярва на очите си. Лъже-воинът размахваше боздуган, който се готвеше да стовари върху главата на Дан.

— Ей! — провикна се Джона.

Нападаателят се обърна рязко и боздуганът натроши лицето на глинения воиник до него.

Дан скочи и се метна върху гърба на насилника. Вбесен, мъжът го ръгна с дървената дръжка на боздугана.

Джона се вкопчи с две ръце в неопреновия костюм и затегли с все сила. Неопренът се разкъса и отдолу се показаха платнени панталони и тениска. Мъжът замахна със свободната си ръка към него и го зашлеви по бузата така, че Джона изгуби равновесие. Свлече се и зашеметен, падна върху една глинена колесница.

Нападаателят се завъртя силно и смъкна от гърба си Дан, после се извърна застрашително. Дан отново се опита да се изправи на крака, но си удари челото в глиненото копито на един боен кон. Мъжът вдигна високо над главата си боздугана, готов да го стовари със смазваща сила.

\* \* \*

Дан изпадна за миг в пълен ужас. Щеше да умре. Беше притиснат, не можеше да се претърколи, нямаше как да спре и нападателя, който беше замахнал с все сила.

„Сила — прокълтя в съзнанието на Дан гласът на главния монах. — Твой най-голям съюзник е силата на противника.“

Точно когато лъже-воинът се надвеси над него с високо вдигната ръка, готова да нанесе смъртоносния удар, Дан срита нападателя в

корема. После пусна в действие и ръцете си и се вкопчи в раздрания неопрен, така че да запрати противника нагоре и над себе си.

Беше изумен, че не се е наложило да прилага голяма сила. Точно както учителят по вушу му беше показал, Дан успя да запрати огромния нападател на пет метра надолу по редицата, а воините западаха като кегли. Мъжът се просна в безсъзнание сред отломъците.

След миг Дан и Джона се надвесиха над него. Певецът издърпа от неопреновата ръкавица дръжката на боздугана.

— Не отстъпваш на Джаки Чан, братовчеде — ахна изумена хип-хоп звездата.

— Да се махаме оттук! — изсъска другото момче.

— Чакай малко — спря го Джона навъсен.

Смъкна с рязко движение маската на пленника и го шляпна леко по лицето, така че да дойде в съзнание.

Мъжът сви неразбиращо рамене.

— Не говори.

Дан бръкна в чантичката отстрани на колана му и извади дебела пачка банкноти от по 100 евро.

— Откъде ги взе?

Джона размаха шипестата топка на боздугана, с цел да сплаши падналия противник.

— Мога да поосвежа паметта ти!

— Деца! — изпелтечи пленникът. — Момче и момиче?

— Някакво име — продължи да упорства Джона.

— Няма име! Говори като Саймън от „Американ айдъл“!

— С британски акцент?! — ахна Дан. — Кабра... заложили са ти капан, Джона!

— Не само на мен, но и на теб — поправи го звездата. — И сега са ни изпреварили, а ние сме в град, където нямаме какво да търсим, и се опитваме да отървем кожата.

— Ще им го върнем тъпкано — закани се Дан. — Но първо трябва да се махнем от това...

Млъкна насред изречението, прекъснат от най-силната аларма, която двамата бяха чували през живота си. Веднага щом тя зави, пленникът им се изправи и побягна, като подскачаше покрай редиците и смъкваше тичешком костюма си.

На Джона и Дан не им трябваше друго подканяне. Те хукнаха право към главния вход.

По пътеките вече гъмжеше от мъже от охраната. Лъчите на електрическите им фенерчета се кръстосваха над изкопите. Включи се и осветлението. Двете момчета нямаше къде да се скрият.

Джона се препъна в една от фигурите и падна. Дан го изтегли да стане. Двамата братовчеди излязоха от трапа при участък, където нямаше разкопки. Сега оставаше да притичат до незаключената врата, да минат през нея и да изхвърчат навън.

Джона прескочи турникета и се озова право в ръцете на един полицаи. Втори полицаи сграбчи Дан.

Двамата бяха заловени.

## ГЛАВА 18

Килията на предварителния арест беше тясна и вътре смърдеше може би защото тоалетната беше точно в средата, изложена, сякаш е красива картина. Дан се надяваше да не се задържи дълго тук и да не му се налага да я използва.

Ако той беше разстроен, Джона беше направо смазан. Феновете му едва ли щяха да познаят своя хип-хоп идол, който седеше все по-унил на дървената пейка. От самоувереността и жизнеността му не беше останала и следа. Той всъщност не казваше и дума. Дан познаваше Джона само като преуспял човек и тази промяна го плашеше не по-малко от тежкото положение, в което се бяха озовали.

Опита се да насърчи братовчед си.

— Баща ти беше съвсем наблизко с лимузината. Сигурно е видял какво се случи. Убеден съм, че точно в този момент урежда по смартфона да ни пуснат от затвора.

— Да, все тая — промърмори другото момче.

Дан се озадачи.

— Не искаш ли да се махнеш отгук?

Джона сви рамене.

— Все ми е едно.

— Ама как така ти е все едно! Трябва да се върнеш отново в живота си, а ти си живееш като цар! Рап и телевизионна звезда си...

— И според теб това означава нещо? — прекъсна го Джона. — В нашия род, ако не откриеш трийсет и деветте ключа, си кръгла нула.

— Добре де — съгласи се Дан. — Иън и Натали ни изпревариха. И какво от това?

Джона беше огорчен.

— И какво като съм успял в онова, за което ме готвят, откакто съм се родил? Слагаш ме в звукозаписно студио и аз вадя двоен платинен албум. Снимаш ме по телевизията и аз ти правя най-гледаната програма. Включваш ме в издирването на ключовете и...

— На кого му пука за ключовете! — прекъсна го този път Дан. — Нима смяташ, че след всичко, което си постигнал, си се провалил само защото не си пръв в издирването им?

— Провалил съм се, и още как! — разфуча се другото момче. — Като представител на рода Кахил и като човек! Толкова ли не разбираш? Тази нощ те подведох!

— Не си! Вероятно ми спаси живота!

— Бях на път да си тръгна, братовчеде — продължи да настоява Джона. — Е, да, върнах се. Но преди това смятах да офейкам.

— Това доказва, че не си лош — отсъди Дан. — Всеки глупак може да постъпи правилно. Знаеш ли кое е трудното? Да постъпиш правилно, когато са те учили да постъпваш неправилно. Едва ли някой го разбира по-добре от един Мадригал.

— В последния момент предадох единайсетгодишно дете, което пратих на сигурна смърт!

Дан отстъпи крачка назад.

— Искал си да умра ли?

Прочутото лице се сгърчи.

— Ти трябваше да ми бъдеш примамка. Ако охраната ни откриеше, щях да те хвърля на акулите и да духна. Не че имам нещо против теб — допълни той, забелязал обидата върху лицето на Дан. — Всичко е заради ключовете. Уж трябва да те направят най-могъщия човек в историята, а според мен те лишават от всичко човешко.

Дан не каза нищо главно защото нямаше какво да каже. Дори не беше чак толкова сърдит на Джона. Знаеше по-добре от всички, че издирването на ключовете може да обърка всичко в главата ти. Беше настроило Ейми срещу родителите им и беше разделило брат и сестра, които от единайсет години бяха почти през цялото време заедно. Дан не можеше да се отърси от все по-силната си уплаха, че тази раздяла не е временна и че е напълно възможно той да не види никога повече сестра си.

В същото време се беше спасил в ръкопашен бой, в който беше приложил уменията, усвоени от учителя в Шаолин — и това беше страхотно!

Чу се как метал се удря леко в друг метал и се появи надзирателят, придружаван от Бродерик Уизард.

— Добре ли сте, момчета?

Прочутият му син дори не го погледна, но Дан му се зарадва. Останал без баща, никога нямаше да види как родителят му се притичва незабавно на помощ.

— Добре сме — каза Дан на Бродерик. — Благодаря ти, че ни измъкна.

Бащата на Джона ги поведе бързо през сградата към чакащата лимузина. Ускорените им крачки, както и злобните погледи на полицаите, показваха недвусмислено, че трябва да се махнат бързо оттук, докато ченгетата не са променили решението си.

— Само не ме питай какво казаха от звукозаписната компания — подметна Бродерик на сина си, след като лимузината потегли и се отдалечи от полицейския участък. — Сигурно ще искат да им се отплащаш за услугата още двацет години напред.

Джона се прегърби върху кожената тапицерия.

— Аз пък си мислех, че образът на „гангстера“ става за продан.

— В Китай тия неща не вървят — изръмжа Бродерик. — Тук гледат много сериозно на глинените си войници. А вие сте направили шест от тях на прах.

— Виновни са Иън и Натали Кабра — започна да се оправдава Дан. — И главорезът, когото са наели.

— Е, той явно е избягал, защото стовариха цялата вина върху вас — отбеляза в заключение бащата на Джона. — И нямате представа колко много ни струваше да ви измъкнем. Във Венеция са бесни. За клана Джанъс не се е писало толкова много по вестниците и списанията още от времето, когато лъвът на Лъфбери<sup>[1]</sup> избягал и тръгнал да се разхожда по „Пикадили“!

В отговор Джона захърка тихо. Не беше мигнал цяла нощ. Дан също, но той не помнеше някога да е бил толкова превъзбуден — дори онзи път, когато изгълта наведнъж няколко кутийки „Ред Бул“. Загледа как слънцето изгрява над километрите жилищни блокове в Сиан от двете страни на стената в Стария град. Започваше нов ден, който той за малко да не доживее. Чувстваше се *страхотно*.

Лимузината спря пред „Бел Тауър“ и Джона се събуди. Тръгна като сомнамбул след другите към частния асансьор за последния етаж.

— В стаята те чака изненада — обеща баща му.

— Аз също имам изненада за теб. Край, не участвам повече. Занапред не искам и да чуя за никакви ключове към загадката. Не са

ми притрябвали и не ми харесва в какъв ме превръщат. Кажи на мама, че се налага да си намери друг глупак.

В този миг вратата на асансьора се плъзна и се отвори направо в апартамента, откъдето се чу силен женски глас:

— Защо не ми го кажеш лично, Джона?

Той я зяпна.

— *Мамо!*

Кора Уизард, световноизвестна скулпторка и изпълнителка. Най-младата носителка на Нобелова награда за история. Легендарна водачка на клана Джанъс.

Жената, която стоеше пред тях, приличаше много на... Дан се поколеба... може би на хипи.

Ами да! Косата ѝ до раменете беше прихваната назад с лента. Тя беше облечена в най-обикновена широка туника. Нима *това* беше майката на Джона?

Но по-отблизо се виждаше, че скромната ѝ външност прикрива дух на пълководец. Черните ѝ очи се движеха като мерник на насочван с лазер гранатомет. На врата ѝ се поклащаше съвременно произведение на изкуството от мед — едно от многото, с които тя беше известна. Под нейно командване беше цяла армия от най-блестящите творци по света: хиляди актьори, музиканти, режисьори, писатели, художници, комици, скулптори, фокусници и какви ли не прочути шоумени.

— Трябва да намериш някой друг, който да спечели надпреварата от името на клана Джанъс — каза жално Джона. — Аз вече не издържам.

— И аз се радвам, че сме заедно, синко, не сме се виждали от три месеца — отвърна заядливо Кора. После насочи пронизващ поглед към Дан. — И не мога да ви опиша колко съм щастлива, че най-последно ще се запозная с внука на Грейс.

— Ти, мамо, не ме слушаш — вметна синът ѝ.

— Аз, скъпи, върша по няколко неща наведнъж — прекъсна го тя с глас, който прозвуча и майчински, и като звън на калена стомана. — Доста скоро ще получиш помощта, от която се нуждаеш. — Сетне се обърна към Дан. — Вие със сестра ти сте гордостта на рода. Всички не могат да ви нахвалят колко добре се представяте в издирването на ключовете. Най-последно разбираме защо.

Дан продължи да чака. Какво изобщо му говореше тази жена?



— През всички тези седмици се чудите към кой от клановете в рода Кахил се числите. Е, тайната е разбулена. Отделът ни по родословия доказва по безспорен начин, че вие със сестра ти сте от клана Джанъс. Добре дошли при нас!

Мъжът ѝ изръкопляска и дори Джона се усмихна.

— Жестоко, братовчеде. Знаех си аз, че си от нашите.

Дан кимна едва-едва. От клана Джанъс ли? Но това беше невъзможно! Той познаваше прекалено добре своя клан. Би дал всичко на този свят да промени ужасната истина, но само с желание нямаше да стане.

Защо ли Кора Уизард го лъжеше? Притесняваше го не това, че тя го мами. Дан го очакваше от всеки в рода Кахил. Но защо го лъжеше точно за това? Дали се опитваше да привлече малките Ейми и Дан Кахил на страната на клана Джанъс, така че те да му помогнат в надпреварата за трийсет и деветте ключа? Тази жена се разпореждаше с хора, които владееха вушу, с майстори на фехтовката и точни стрелци. Можеше да вдигне телефона и Стивън Спилбърг, Джъстин Тимбърлейк и половината Холивуд щяха да се качат на първия самолет за Китай. За какво ѝ трябваша Ейми и Дан? Наистина ли те бяха толкова добри? През половината време се чудеха какво да правят и вършеха глупости, понеже наистина се намираха в ужасно положение. Майка им и баща им бяха мъртви, баба им също, двамата се укриваха от Социални грижи в Масачузетс, а сега им беше отнета и тяхната сила като сплотен отбор — единственото им предимство.

— Е? — подкани го Кора. — Нищо ли няма да кажеш?

Дан я загледа като омагьосан, като обречена муха, хванала се в паяжина. Извърна се от пламналите черни очи и погледът му падна върху медното украшение на огърлицата ѝ.

Виж ти... то му се стори някак познато. Но Дан не проумяваше защо. Виждаше за пръв път майката на Джона.

Когато далечният спомен изникна в паметта му, той сякаш го удари като с чук и Дан чак залитна. По онова време беше едва четиригодишен, но никога нямаше да забрави. Металната скулптура — една от малкото вещи, оцелели в пожара. Произведението на изкуството с бръмбара... с подслушвателното устройство де.

„Украшението върху огърлицата на Кора е мъничко копие на онази скулптура!“

Тя беше получена от Кора, която сама я беше изработила. Вероятно я беше нарекла „подарък“. И през цялото време я бе използвала хитро, за да следи родителите му — част от все по-засиления шпионаж и притискане, приключили с пожара, който беше погълнал Хоуп и Артър и беше оставил децата им сираци.

Не, Кора не беше подпалила онзи пожар. Но само защото Изабел Кабра я беше изпреварила. Всички бяха виновни — всички от рода Кахил, допуснали слепите им амбиции и ламтеж за власт да тласнат напред този влак беглец: издирването на трийсет и деветте ключа към загадката. Именно тази непреодолима сила, която точно както и запалената клечка кибрит не можеше да се спре, бе погубила майка му и баща му.

Когато накрая Дан си върна дар словото, гласът му звучеше като на много по-висок, много по-голям младеж, сякаш за десет секунди той беше пораснал с десет години. Преди беше сляп, но сега всичко му беше пределно ясно. Бащата на Джона изобщо не се беше опитвал да намери Ейми. Те държаха Дан, използваха го като пионка. И сега се беше появила и тази ужасна жена, участвала в сблъсъка, който беше довел до смъртта на родителите му. И тя имаше наглостта да му казва „добре дошъл“ в отровния им клан!

— Джанъс ли?! — подвикна Дан презрително. — Не съм от никакъв клан Джанъс! Знам *точно* от кой клан съм!

Влезе ядосан в отворения асансьор и се обърна да натисне копчето и да си тръгне. Беше толкова развълнуван, че се изпусна още преди да е успял да се спре:

— Аз съм Мадригал!

Последното, което видя, преди вратите да се затворят, беше как първото семейство в клана Джанъс стои като вкаменено и го гледа с отворени от изумление уста.

---

[1] Раул Лъфбери (1885 — 1918) — военен пилот от Първата световна война, държал за домашен любимец лъв. — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 19

Оказа се, че глобата за котка, изпусната от Великата китайска стена, е четиристотин юана — около петдесет и девет щатски долара. Ейми и Нели дадоха и рушвет от сто юана на войника, който слезе да хване Саладин и да им го върне, и още четирийсет и три и малко, за да купят мехлем и бинт за драскотините му.

Хотелът приличаше по-скоро на давана под наем къща — вътре нямаше почти никакви удобства. Казваше се „Златната маймуна“. В стаята нямаше маймуни, затова пък имаше две-три хлебарки — толкова големи, че можеха да минат за мармозетки пигмеи.

Ейми почти не забелязваше занемарената тясна стая и буболечките. Единственото, за което мислеше, беше Дан.

— Провалихме се, Нели — възкликна тя, загледана през нацапания от мухите прозорец към бойниците на Великата китайска стена в далечината. — Рискувахме и изгубихме. По някаква причина Джона се е отказал от пътуването до Стената. Или ние сме отишли в друг участък. И сега той може да е навсякъде. Нищо чудно дори вече да не е в Китай. И ние да сме на друг континент.

Нели се беше надвесила над лаптопа на Дан, сложен върху малкото бюро.

— Ей, ела да видиш нещо.

— Джона ли намери? — попита нетърпеливо другото момиче.

— Не. Но си мислех за онова, което ти хрумна: че преди да го изхвърлят от Забранения град, Пу Йй е работил върху нещо, свързано с рода Кахил. И че ние можем да се досетим върху какво, ако видим кои са били най-важните събития в света през 1924 година.

— Все ми е едно — простена Ейми. — Не искам друго, освен Дан да се върне.

Нели я погледна изпитателно.

— Ей, момиченце, я се стегни. Надпреварата не е приключила и сега това е два пъти по-важно. Не забравяй — Джона още издирва ключовете към загадката и това е най-добрият начин да попаднем на

следите на Дан. И така, направих списък на най-сензационните заглавия по първите страници на вестниците от началото на двайсетте години на XX век. Я виж дали някое от тях не е свързано с Кахил.

След като Нели ѝ се накара, Ейми стана и отиде при нея. Гувернантката, разбира се, беше права. Щом не разполагаха със следа, която да сочи право към Дан, най-доброто, което можеха да направят, беше да продължат с издирването на трийсет и деветте ключа с надеждата, че Дан ще стори същото.

Ейми се взря в екрана:

В Блекстоун, щата Вирджиния, пада 20-тонен метеорит

Египет извоюва независимостта си

Президентът Хардинг издъхва още преди да е изтекъл мандатът му

Започва строежът на стадион „Янки“

Джордж Малори и Андрю Ървин се губят на връх Еверест

Япония е опустошена от голямото земетресение в Канто

В САЩ за пръв път екзекутират човек с отровен газ

Дж. Едгар Хувър е назначен за директор на ФБР

Ейми прочете трите страници на списъка и седна с въздишка.

— Не знам. Грейс може и да е споменала нещо от това тук през годините, но не съм сигурна. Да си призная, тя почина само преди два-три месеца, а на мен вече ми е трудно да си спомня гласа ѝ.

Саладин се отърка о крака ѝ и нададе състрадателно „мъър“.

— И какво ще правим сега? — попита тя разтревожена.

Нели сви рамене.

— Ще се върнем на Стената. Така и така вече сме тук. Защо да не опитаме още веднъж?

Ейми кимна. Нямаха други следи, които да им помогнат в издирването на Дан и на ключовете. Ако и днес не откриеха нищо, щяха да изпаднат в пълна безизходица.

\* \* \*

В слушалката тътнещите пънк рок акорди звучаха така, сякаш дрънчеше тенеке.

— *Здравейте, аз съм Нели. Няма ме, сигурно съм отишла да опитам храна, за каквато не сте и чували, или да послушам музика, от която ще ви се пръсне главата. Какво още чакате? Оставете съобщение.*

Сигналът се заби право в сърцето на Дан. Той се облегна тежко върху стъклото в кабината на уличния телефон — въпреки всичко се надяваше, че проблемът с мобилните телефони е бил отстранен, че съобщението е някаква грешка и той ще чуе познатия глас на гувернантката.

— Аз съм, Дан — изпелтечи. — Извинявайте, че не ви се обадох по-рано. Мислех, че бащата на Джона ви е оставил съобщение. Дълго е за обясняване. Намирам се в... е, всъщност едва ли има някакво значение, защото сега вече трябва да ви открия, хора. Тъъ... до скоро... надявам се. — Той затвори, но веднага грабна отново слушалката от вилката и добави: — Мъчно ми е за вас!

Ала вече беше късно. Връзката се беше разпаднала.

Когато беше излязъл като хала от хотел „Бел Тауър“, улиците в центъра на Сиан бяха безлюдни. Сега вече по тях беше оживено като в Бостън в най-натовареното време. Тротоарите бяха задръстени с улични търговци, от всички магазини миришеше на странни храни, по витрините закланите пилета висяха до мобилни телефони последна дума на техниката. Звуците бяха силни и неприятни. Велосипедите и мотопедите си оспорваха с автобусите пространството по улиците.

Дан беше сам — малко дете сред този хаос в чужда страна — и би трябвало да се уплаши. Но единственото, което чувстваше, беше гняв, насочен най-вече към самия него.

„Какво направих?“

Беше се доверил на Джона, а той беше човек, на когото не бива да вярваш. И беше избягал от Ейми точно когато трябваше да бъде плътно до нея. Сега, докато стоеше на улицата, се чувстваше най-големия глупак: за Дан Ейми беше всичко на този свят, както и той за нея.

А вече беше късно. Дан нямаше как да намери сестра си, нямаше как да разбере по каква следа да тръгнат, нямаше как дори да се предаде на Социални грижи и още по-лошо — на леля Биатрис. И най-опасното вероятно беше, че се бе раздрънкал и бе издал най-съкровената и най-страшната им тайна. Сега вече се знаеше, че те с Ейми са Мадригали. И защо го беше направил? Заради удоволствието да види за две-три секунди стъписването на семейство Уизард ли?

Дан се усмихна неволно. „Затова пък какви две-три секунди!“

Но беше постъпил глупаво. Беше се превърнал в мишена. Ейми също.

„Трябваше да я предупредя.“

Но дали Нели изобщо си проверяваше мобилния, при положение че в Китай той нямаше обхват?

Изневиделица блисна дъжд, който се изля като плътна стена по улиците на Сиан. Търговците се втурнаха да прибират стоката, пешеходците хукнаха да търсят къде да се скрият. Дан се озова в долния край на няколко стъпала, водещи към видеоклуб в сутерен. Какво пък, може би сега му трябваше точно това. Нервите му може би щяха да се поуспокоят, ако разбиеше няколко космически кораба. Нямаше да му дойде зле и да хапне нещо. Китайските му пари все щяха да стигнат поне за това.

Докато разглеждаше шоколадовите блокчета на рафта при касата, погледът му падна върху голям телевизор, настроен на CNN.

\* \* \*

Този път Саладин не недоволстваше, че го носят по Великата китайска стена. Котаракът, порода египетска мау, явно се чувстваше добре и в безопасност в ръцете на Нели.

Навалищата беше точно толкова голяма, каквато беше и предния ден. Ейми се притесняваше от нея, но не толкова, колкото от това, че Джона не е тук и по нищо не личи, че ще се появи скоро. Явно в програмата на звездата имаше промяна. Джона беше поел в друга посока, повлачил след себе си и Дан. Или още по-страшно — беше оставил Дан сам-самичък в чуждата страна. Не за пръв път Ейми се запита дали да не отиде в американското посолство в Пекин. Да, това

означаваше еднопосочно пътуване към Социални грижи в Масачузетс. Но щом тя не беше в състояние да открие в най-многолюдната държава дете на единайсет години, очевидно се налагаше да се обърне към някого, който можеше да го направи.

Въпросът беше кога. Кога да отиде при професионалисти — хора, които можеха да предприемат такова издирване? Бяха минали цели четири дни, откакто Ейми беше видяла за последно брат си.

Вървяха километри, без изобщо да спират, и през цялото време търсеха. След като се отдалечиха от основния туристически район в участъка Бадалин, тълпите пооредяха.

Ейми имаше чувството, че краката ѝ са се превърнали в късове гранит, още по-тежки бяха мислите ѝ. И дума не можеше да става да се откажат, но Стената беше дълга хиляди километри.

Покрай тях мина семейство, което помоли Ейми да ги снима.

— Разбира се.

Тя се взря през визьора на скъпия фотоапарат и се зае да настройва дългия телеобектив. След като го нагласи, хвана на фокус не само позиращото семейство, но и кулата отзад. Навъси се при вида на китайския йероглиф, нарисуван върху дървената врата.



„Защо ми се струва толкова познат? Аз не познавам китайските йероглифи.“

След като щракна две-три снимки и върна фотоапарата, се сети къде е виждала йероглифа.

— Нели, това там не е ли символът, който Алистър рисуваше вчера върху хартиената покривка?

Гувернантката го погледна с присвити очи.

— Според мен си права. Но защо някой ще пише „очарование“ върху стара врата наред Великата китайска стена?

Туристката се намеси.

— Очарование ли? Това не е най-добрият превод. По-подходящата дума е „милост“<sup>[1]</sup>.

На пръв поглед кулата не се различаваше от десетките други, които бяха подминали: каменната обвивка на някогашна бойница по границата с Монголия. Прозорците представляваха малки отвори, предназначени не толкова през тях да влиза светлина, колкото да се изстрелват стрели. Имаше и древна стълба, водеща към сутерена на съоръжението, където навремето вероятно е имало казарми или оръжейница.

Нели засочи:

— Виж, виж!

Показваше други стъпала, които водеха нагоре към кулата. Това беше необичайно. Двете момичета тръгнаха да ги изкачват. На стълбищната площадка се изправиха пред друга врата със същия йероглиф — „милост“.

Заклучено.

— Дръж котарака!

Нели пъкна Саладин в ръцете на Ейми. Извади от джоба на дънките си две фиби, които вкара като шперц в ключалката. На Ейми й мина през ума, че гувернантката е много чевръста в разбиването на ключалки, освен това не носеше фиби. Точно тогава се чу щракване и вратата се отвори.

Двете се озоваха в квадратно помещение без прозорци, ако не броим кръглата капандура точно над тях. Вътре имаше шест дървени маси с различна височина, по които бяха наслагани часовници, кристални вази, огледалца в рамка, фигурки в стъклени кутии и високи чаши за шампанско.

— О, боже! — простена Нели. — Разбихме ключалката, за да попаднем на разпродажба на стари вещи.

Ейми сбърчи чело.

— Не може да е съвпадение. Името на Грейс върху вратата и всички тези неща тук. Но какво ли означават?

— Дрънкулки, каквито ще намериш на тавана на някоя старица. Нима смяташ, че в страната, където се е зародил фън шуй...



— Точно така! — почти извика другото момиче. — Грейс беше много запалена по фън шуй! Все повтаряше колко е важно да подредиш нещата си така, че да оставиш положителната енергия да тече свободно.

— В къщата ѝ винаги беше подредено — съгласи се Нели. — Докато онези откачалки, твоите роднини, не я опожариха де.

— Много повече от това! — настоя Ейми. — Грейс ме обучаваше с часове на фън шуй. Според мен е знаела, че някой ден издирването на ключовете към загадката може да ме доведе в тази стая.

Нели я погледна като ударена от гръм.

— Нима твърдиш, че баба ти е подредила главоблъсканица с помощта на фън шуй на хиляди километри от Масачузетс?

Ейми поклати глава.

— Не, мисля, че докато е обикаляла из Китай, Грейс е намерила главоблъсканицата и е отбелязала мястото, като е нарисувала името си върху вратата.

— Но щом тези неща не са подредени от нея, кой го е направил?

Ейми огледа внимателно безликите стени с надеждата да открие някакъв намек кой би могъл да е авторът на странната главоблъсканица. Засмя се на глас, когато съгледа знаците — бяха издълбани върху камъка и едвам се четяха. С главни букви беше написано едно име: Хенри.

Нели беше озадачена.

— Кой е този Хенри?

— Току-що четохме за него, забрави ли? — обясни задъхано другото момиче. — Хенри е английското име, което Пу Ий е взел! Това е дело не на друг, а на самия последен император! И вещите изглеждат нови, явно ги е подредил вече към края на живота си, след като са го пуснали от затвора.

Гувернантката завъртя очи.

— Съвсем в стила на рода Кахил! Защо да казваш нещо, при положение че можеш да го превърнеш във фън шуй главоблъсканица на Великата китайска стена!

Ейми ѝ върна Саладин и запретна ръкави.

— Чакай — спря я Нели. — Нали няма да се опитваш да пренаредиш всички тези неща?

— О, да, ще направя точно това. Грейс не току-така ме е подготвила толкова добре. Има само един проблем. Тя имаше специален китайски компас — наричаше го *лопан*. А аз нямам такъв.

— А това тук? — посочи Нели право надолу.

С плочки върху пода бяха нарисувани сложни концентрични кръгове със стотици китайски йероглифи.

— Ето го! — ахна Ейми. — *Лопанът* на Грейс беше с подвижни части и човек можеше да го пренася от къща в къща. Този тук е неподвижен, настроен е постоянно на север.

— Едва ли след две хилядолетия някой ще тръгне да мести Великата китайска стена — съгласи се Нели.

Най-напред Ейми се зае с масите, като поглеждаше лопана, така че ъглите да са в хармония със земната плоскост и небесния циферблат. После дойде мъчителното подреждане на по-малките предмети в съответствие с принципите за потока от *чи* — или иначе казано — енергия във *фън шуй*.

Момичето знаеше, че това не е главоблъсканица в обичайния смисъл на думата. И че няма едно-единствено решение. Можеше да подреди предметите по най-различни начини и пак да не сбърка. Но дали щеше да постигне онова, което е имал предвид Пу Йй?

Стигна до фигурките — обърна ги внимателно така, че лицата им да сочат двайсет и четирите посоки върху циферблата на лопана.

Накрая се отдръпна и огледа какво е направила.

— Сега какво? — попита Нели.

Ейми нямаше отговор. Дали не беше сбъркала нещо във *фън шуй*? Или цялата идея беше погрешна още от самото начало?

Нели ѝ се усмихна състрадателно.

— Е, може и да не победиш в издирването на ключовете. Но ако някога ми трябва вътрешен дизайнер, ще възложи работата точно на теб.

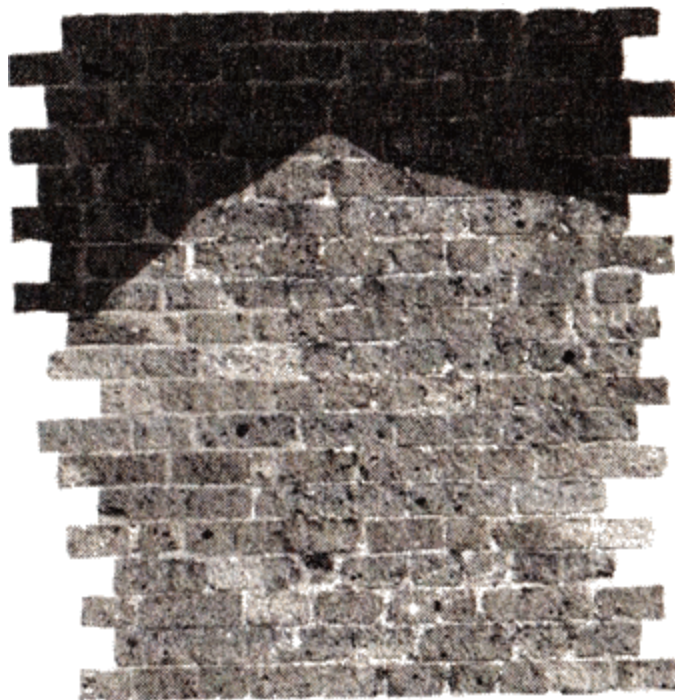
Ейми беше озадачена. Как беше възможно да е сбъркала? Беше съвсем сигурна.

Взря се в предметите и се наведе да изправи едно от огледалата, което се беше наклонило съвсем леко при чертата с червеното кръстче. Ейми отстъпи назад точно когато нещо се случи: през капандурата проникна сноп светлина, който се отрази право в огледалото и

рикошира по другите предмети, подредени наоколо. В миг из сумрачното помещение се кръстосаха ярки лъчи.

— Охо! — възкликна Нели.

Ейми продължи да наблюдава. Тази симфония от отразена светлина се увенча с образ, паднал върху сивата стена, там, където лопанът сочеше север. Беше преобърнато „V“, едната му чертичка беше много по-наклонена.



— Какво е това? — попита Нели.

Ейми разбра веднага какво означават очертанията.

— Знам къде е следващият ключ към загадката! — каза тя задъхана.

Извади изпод тениската си съобщението върху сгънатото парче коприна от Забранения град. Тук, вътре във Великата китайска сетна, тя беше разбрала какво означава стихотворението, което Пу Ий беше написал като много по-млад.

— Където Земята се среща с небето.

---

[1] На англ. „Грейс“, както се казва бабата на момичето. — Б.пр.

## ГЛАВА 20

Върху телевизора във видеозалата показваха наклонен на една стена чисто бял пейзаж. Свистеше ураганен вятър, който тътнеше в микрофона на облечения с дебело зимно яке репортер на CNN, затова се налагаше той да крещи, за да го разберат.

— Есенният алпинистки сезон тук, на връх Еверест, почти приключва и както личи, зимата се задава с пълна сила. В този рунд на несекващата битка между човек и планина победител е планината. Нито един от алпинистите не изкачи върха и разгромени, екипите се отправят към домовете си, с изключение на най-упоритите, които са се скрили от бурята...

Докато мъжът говореше, покрай него бързо мина едър като канара човек, който се беше привел срещу вятъра в пълно снаряжение: пикела за разбиване на лед, огромна раница и алпинистки котки на краката. Въпреки тежкия товар и ужасните условия, алпинистът се движеше леко като спортист. Точно преди да си сложи защитните очила, върху екрана изникна цялото му лице.

Гърдите на Дан изхриптяха, както по време на най-страшния пристъп на астма в живота си.

Хамилтън Холт.

Семейство Холт от рода Кахил, което се беше устремило към следващия ключ — тези типове с напращели мускули от клана Томас изкачваха връх Еверест!

От отчаяние Дан за малко да се свлече направо там — във видеозалата. Сега вече той знаеше къде е следващият ключ към загадката. И какво от това? Не можеше да се свърже с Ейми!

Усещането започна в долния край на гръбначния му стълб и плъзна нагоре, докато не обхвана цялото му тяло. Приличаше досущ на чувството, обзело го след погребението на Грейс, когато Уилям Макинтайър беше съобщил на всички за трийсет и деветте ключа: неотложна цел, неограничени възможности. Шансът да се превърнеш в най-могъщия човек на Земята, да предопределяш историята на

човечеството! Задача толкова невероятна, че двама сираци от Бостън се бяха отказали от два милиона долара, само и само да се включат в издирването.

По онова време главно Ейми настояваше да зарежат всичко и да участват в надпреварата. Оттогава бяха минали само няколко седмици, а Дан беше изживял какви ли не перипетии. Беше обиколил света, беше усетил тръпка, за каквато повечето хора само мечтаят. Поне десетина пъти се беше разминал на косъм със смъртта. От такива неща човек се променя. След като видиш смъртта в лицето, усещаш живота различно.

Той вече не беше някогашният Дан Кахил, който искаше да вземе парите и да си купи картички с бейзболисти. Сега участваше пълноправно в съдбата, предопределена им от Грейс. Можеше ли да е толкова глупав да си помисли, че е в състояние да се откаже?! За нищо на света нямаше да напусне надпреварата за ключовете! Беше роден за нея. Ейми също. Колкото и километри да ги деляха сега, докато и двамата бяха по следите на трийсет и деветте ключа, братът и сестрата пак бяха заедно.

Хора като Кора Уизард и Изабел Кабра нямаше да получат възможност да властват над света.

„Трябва да се кача на връх Еверест!“

Във видеозалата имаше няколко компютъра. Дан се завтече към един и пусна интернет. Собственикът хукна към него и му се разкрещя на китайски. Дан метна върху компютъра топка намачкани китайски банкноти с надеждата, че са достатъчно, за да си купи малко компютърно време.

Връх Еверест... връх Еверест... ето — на границата между Непал и Тибет. И... а, да, Тибет се падаше в югозападния ъгъл на Китай. Не беше особено близо, но Дан поне беше в същата част на света.

Той продължи да търси с Гугъл. Беше му хубаво, че отново е онлайн. Ейми се чувстваше прекрасно, ако беше заобиколена от купчина прашни книги, докато Дан обичаше най-много да сърфира из нета.

Върху екрана изникна разписание на влакове. Ето... влак от Пекин в Китай чак до Лхаса в Тибет. Сред спирките някъде по средата беше Сиан. Дан се навъси срещу разписанието. Трийсет часа ли?

„Ще превъртя!“

Помисли си, че със самолет ще стане много по-бързо. Но той нямаше паспорт, парите му бяха съвсем малко.

„И на самолет не можеш да се качиш без билет.“

\* \* \*

„... Намирам се в... всъщност едва ли има някакво значение, защото сега вече трябва да ви открия, хора. Тъж... до скоро... надявам се.“

Нели се отдръпна от телефонния автомат на Пекинското летище и въздъхна от облекчение. Съобщението беше отпреди десет часа, но Дан беше жив! Говореше малко объркано, иначе беше добре. Нели изгаряше от нетърпение да каже на Ейми.

Маратонът, довел ги на това място, беше зашеметяващ. Единайсеткилометров спринт по Великата китайска стена до мястото, където спираха автобусите, един час път с автобус, който всъщност пъпли цели три часа в задръстването в Пекин, и такси до летището. И всичко това заедно с изнервен котарак.

Ейми излезе от дамската тоалетна и си запроправя път през тълпите в чакалнята.

— Взе ли билети?

Нели кимна мрачно.

— Стегни се, моето момиче. Можем да пристигнем там чак утре.

— А? Защо?

— За да отидем в Тибет, ни трябва специално разрешение — обясни гувернантката. — Пускат ни само до Ченгду — ще отидем там довечера. Утре сутринта ще ни дадат разрешението и ще се качим на следващия самолет за Лхаса. Но има по-важна новина. Получили сме съобщение от Дан.

Ейми изкрещя от радост така, че прокънтя по извисилите се извивки на летището. Някои от пътниците се обърнаха да ги погледнат. Един служител от охраната изви врат, за да види какво става.

Нели прегърна бързо Ейми през рамото и я поведе към телефонния автомат, та и тя да чуе записата. Пуска го цели четири пъти и накрая затвори, разтреперана от вълнение.

— Стори ми се уплашен.

— Ей, това е *добра* новина, забрави ли — отвърна мило, но твърдо Нели. — Разбира се, че е уплашен. Явно се е разделил със семейство Уизард. Това също не е лошо. Нима им вярваш на тия палячовци?

— Но сега е съвсем сам — започна да го окайва сестра му. — Защо не ни е казал къде да отидем и да го приберем?

— Не е бил сигурен, че ще получим съобщението. И е смятал, че нищо чудно да чака хора, които няма да се появят. Трябва да му повярваме, че се опитва да ни намери. — Тя поклати безпомощно глава. — Един бог знае как ще го направи.

— Като продължи да издирва ключовете — отсъди оптимистично Ейми.

Налагаше си да мисли логично и това ѝ помагаше да овладее чувствата си и да се съсредоточи в разсъжденията си.

— Да, но тук става въпрос за качване на връх Еверест!

Ейми кимна мрачно.

— Планината, която се очерта от стаята с фън шуй, всъщност беше връх Еверест: стръмен от едната страна, по-полегат от другата! Помниш ли списъка със заглавия от първите страници на вестниците от началото на двайсетте години? През 1924 година Джордж Малори е загинал високо на северния склон на Еверест. Мнозина са убедени, че всъщност се е качил на върха и е издъхнал не докато е вървял нагоре, а докато е слизал.

— Чела съм за него — каза ѝ Нели. — Той е човекът, заявил, че изкачва Еверест просто защото го има.

Другото момиче кимна.

— Според мен се е изкачил и по друга причина. Ами ако и той като Пу Йй е бил от рода Кахил? През 1924 година Пу Йй е направил пробив в издирването на ключовете. Ала е знаел, че дните му в Забранения град са преброени. Затова е уредил друг човек от рода Кахил да скрие вместо него ключа там, „където Земята среща небето“. С други думи — на върха на най-високата планина в света. Нима е невъзможно?

— *Абсолютно* невъзможно! — отсече Нели. — Това е най-безумната небивалица, която някога съм чувала! — Върху лицето ѝ се появи странно изражение. — Всъщност е толкова налудничаво, че

може да се случи само във вашия род. Вие не сте наред: не ви стига какво да е скривалище, а искате да използвате връх Еверест!

— Може да е имало и други причини — предположи Ейми. — На Еверест е много студено, въздухът е рядък, атмосферното налягане е ниско. Ами ако на Пу Йй му е трябвало скривалище, където ключът да се запази дълго?

— Е, има нещо, за което вероятно не си се сетила — заяде се Нели. — Едно е да отидеш на Еверест. И съвсем друго — да се качиш на върха. Не можеш просто да се озовеш там и да започнеш да се катериш. И да не те спре планината, ще го направи височината. Хората се аклиматизират със седмици. Тръгнеш ли, преди да си свикнал — труп си!

Ейми не се усмихна — не беше убедена.

— Хрумна ми нещо!

\* \* \*

По време на издирването на трийсет и деветте ключа бяха преследвали Дан Кахил, за малко той да се удави, да литне във въздуха, да бъде погребан жив и да го отровят. Но сега бе настъпило най-ужасното.

Дан се отегчаваше до смърт. И не му се виждаше края.

Хиляда и шестстотин километра с най-бавния влак в Азия, който пъплеше по континента като костенурка.

В началото, на гарата в Сиан, всичко мина добре. Докато пътниците се качваха на предните вагони, Дан успя да се метне на един товарен вагон и да се скрие зад чували с ориз. Носачите продължиха да товарят още неща, а той се спотаи — не смееше и да диша.

„Не допусчай да те заловят.“ Ако го изхвърлеха от влака, следващият беше чак на другия ден. Дан нямаше време за губене. И бездруго щеше да пътува много дълго.

Малко след това обаче влакът потегли и той осъзна каква е грубата действителност. Щеше да бъде трийсет часа като вързан в този вагон, в компанията на чували с ориз, на куче, което спеше в клетката



за домашни любимци, и на... какво ли беше онова там? О, ужас, ковчег! Негов спътник беше мъртвец.

С времето ковчегът престана да му се струва толкова страшен и го загложди любопитство. На четвъртия час Дан вече се чувстваше длъжен да окаже на покойника последна почит, като надзърне в ковчега.

Беше празен. В началото момчето изпита облекчение, после разочарование и накрая отново скука. Погледна си часовника. Оставаше му да пътува двайсет и пет часа и половина.

Най-неприятното — още по-неприятно и от смазващата скука — беше, че докато той полудяваше в този пъплец като костенурка експрес, семейство Холт катереха връх Еверест в търсене на ключа към загадката.

По едно време влакът започна да изкачва постепенно Тибетското плато. Дан всъщност не виждаше, че се изкачват, но го усещаше по други признаци: главоболие, от което щеше да се пръсне, умора и ужасна жажда. В електронната страница на железниците предупреждаваха за това. Последната спирка Лхаса в Тибет беше на около три хиляди и седемстотин метра надморска височина. Трябваше да мине време, докато момче от Бостън свикне — Дан бе живял почти на морското равнище.

Освен това умираше от глад до такава степен, че бръкна в клетката на заспалото куче и му открадна една от бисквитките. Беше отвратителна, с вкус на месо и с тонове сол, от които момчето ожадня още повече.

Бавното изкачване стана още по-бавно и влакът изтрака и спря на поредната гара. След миг Дан чу гласове и някой започна да си играе с ключалката на плъзгащата се врата.

Той нямаше никакво време да умува. Изпаднал в паника, се пхна в ковчега и затвори плътно капака. Точно навреме. Вратата на товарния вагон изскърца и той се огласи от стъпки и разговор. Дан продължи да лежи окаян и нещастен и да се моли да не получи астматичен пристъп.

Всичко продължи най-много няколко минути, но на него му се сториха повече. Накрая тежката врата на товарния вагон се плъзна и се затвори и влакът отново потегли. Дан се опита да вдигне капака на ковчега.

Той не се помръдна.  
„Заклучили са ме тук, вътре!“

## ГЛАВА 21

Плисна го сляпа паника. Той застана с усилие на колене и натисна с все сила капака.

Изведнъж се чу трясък и капакът поддаде. Дан изхвърча като изстрелян с ракетоносител от ковчега. Приземи се върху един чувал с ориз, едновременно подпрян на капака на ковчега.

Момчето се опита да се засмее. Но не беше смешно.

Огледа се. Кучето го нямаше. Край на кучешките бисквити. На мястото на клетката за домашни любимци имаше три високи гюма от неръждаема стомана. Вътре в тях се плискаше нещо. Дан реши да го изпие, стига да не е сярна киселина.

Отвори един от гюмовете. Вътре имаше мляко. Вероятно козе, а може би и от як. Определено непастьоризирано. Супер.

Той не беше опитвал през живота си нищо по-вкусно.

\* \* \*

Със своите осем хиляди седемстотин и седемдесет метра Южното седло се извисяваше над почти всички планини по света. Тази брулена от халите гола скалиста площадка в небето се бе образувала на мястото, където Еверест се съединява със съседния връх Лхотце и представляваше най-високата, най-студената и най-негостоприемната долина върху лицето на Земята.

Ноцта беше като всички останали на Южното седло — двайсет и седем градуса под нулата с умерени ветрове, които навсякъде другаде щяха да се смятат за ураганни.

— Красиво е, нали, Хам? — ревна Айзенхауър Холт, за да надвика халите. — Такъв вятър ще събори от планината всеки от клана Екатерина или Лусиан! Най-последно издирването на ключовете да ни отведе при нещо, в което ние, семейство Холт, сме добри!

След малко щяха да тръгнат нагоре към върха. Алпинистите се отправяха към Еверест посред нощ, за да го изкачат някъде по обяд и да разполагат с достатъчно време, за да се върнат, преди да се е мръкнало.

Семейство Холт очакваха изкачването с радостта на истински спортисти, предчувстващи огромно физическо предизвикателство. Почти през цялата надпревара другите съперници излизаха пред тях благодарение на хитри маневри и ум. В клана Томас обаче отдавна знаеха, че когато през 1924 година легендарният алпинист Джордж Малори е изчезнал на Еверест, той е работел съвместно с император Пу Ий. Никой от тези умници в другите кланове така и не се беше досетил, че частният учител на Пу Ий Реджиналд Флеминг Джонстън е бил не само учен от клана Джанъс, но и хитър шпионин на клана Томас. Прекалено хитър — така и не беше разкрил на никого, дори на хората в клана Томас, за които работеше, какво е отнесъл Малори на върха. Наложил се семейство Холт да прибегне до типичните за него доводи, за да накара внука на Джонстън да изплюе камъчето. Наградата беше предостатъчна, за да изстреля Холт на първо място в издирването на ключовете.

— Вече не ме свърта! — ревна Хамилтън и бащата и синът си надянаха алпинистките каски. — Рейгън! — извика той към палатката.

Включи електрическото фенерче и светна с него през отвора. Сестра му Рейгън — и тя почти толкова едра и мускулеста като него — изпъзля на Южното седло и вдигна ципа на грейката.

— Хайде да вървим! — каза весело тя и веднага се задави. — Съжалявам само, че клетата Мадисън не може тази нощ да е с нас.

— Друг път съжаляваш — избоботи Айзенхауър. — Умираш си от радост, че сестра ти не издържа на височината, и сега ще ѝ го натякваш през цялото време!

— Не е умряла — започна да се оправдава Рейгън. — Ще полежи два-три дни в хипербарична камера и ще бъде като нова.

— Стига си дърдорили — посъветва я баща ѝ. — Няма да ти остане въздух. Наричат това място тук Зоната на смъртта. На височина седем хиляди и петстотин метра умираш бавно... клетка по клетка.

При тези думи синът и дъщеря му извикаха весело. Всички в семейство Холт обичаха да живеят на ръба, беше им в кръвта! А едва

ли имаше по-страшен ръб от Южното седло: ако стъпиш накриво, ще се озовеш на километър-два по-надолу.

— Кислород!

Тримата си сложиха на носовете и устата маските и тръгнаха към извисилата се пирамида на Еверест, като дращеха с алпинистките котки на обувките си по голата скала.

Горе ги чакаше величие. Леденият вятър беше невъобразим, от височината всяка крачка беше съпроводена с мъчително усилие и задъхване. Но Айзенхауър сякаш вървеше с танцова стъпка през градина със зюмбюли. Вече не се чувстваше унижен, че са го изритали от Уест Пойнт. Беше се разсеял и митът, че всички в семейство Холт са глупави и не могат да се мерят с другите в знаменития род. Тази нощ те се пресягаха към небето. И никой — бил той от рода Кахил или друг — не стоеше между тях и най-високата точка на света.

Още не бяха излезли при склона на върха с формата на пирамида, когато ги подмина друга група алпинисти, напредващи бързо по Южното седло. Четирима от тях бяха шерпи, яки водачи хималайци, които живееха в долината Кхумбу, областта около Еверест откъм страната на Непал. Придружаваха човек в нещо като космически скафандър.

Придружаваха ли? Направо си го носеха! Когато тръгнаха по склона, го сграбчиха под мишниците и продължиха нататък. Високотехнологичният му костюм се хранваше с кислород и поддържаше атмосферно налягане като на равнището на морето. Без него всеки, несвикнал с редкия въздух на Еверест, щеше да умре за броени минути.

Алпинистът с космическия костюм се обърна и махна с ръка на изумените Холтови. Лицето му се видя ясно през плексигласа на каската.

Иън Кабра.

\* \* \*

Летището в Лхаса беше съвсем мъничко в сравнение с пекинското и със сигурност не беше последна дума на техниката. Бе много по-малко дори от летището в Ченгду, където Ейми и Нели бяха

прекарали нощта в нещастни опити да поспят върху редиците пейки, докато чакат да им издадат разрешително за Тибет.

Нямаше ръкав, по който да слязат от самолета. Пътниците минаха направо по пистата. Докато влязат в летището, Нели вече едвам си поемаше въздух, задъхана от усилието да носи раницата и клетката на Саладин.

— Ужас, щом надпреварата приключи, на всяка цена трябва да се върна във физкултурния салон. Излязла съм от форма!

— Не е от това — възрази Ейми — и тя леко задъхана. — От височината е. Лхаса е на три хиляди триста и шейсет метра. А Тингри е още по-високо. Не е убийствено като Еверест, но пак ще го усетим.

Нели изглеждаше разтревожена.

— А няма ли... да се разболеем наистина?

— Надявам се да не стоим там дълго и това да не се случи. Според пътеводителя е хубаво да се пие много вода. Едно от най-опасните неща е обезводняването.

— Ще се постарая — заяви раздражена Нели. — Но я да те видя как ще го обясниш на Саладин. И без това е вкиснат. Сега сигурно съвсем ще излезе от кожата си.

Спряха само на телефонния автомат — от Дан нямаше съобщения — после отидоха унило при наредените на опашка таксите, за да попитат дали ще ги закарат до необикновеното място.

Ейми се притесняваше, че никой няма да се съгласи да ги качи до село Тингри, което беше на близо три часа път. Но около летището имаше много таксите, които търсеха клиенти. Когато Нели предложи за пътуването триста щатски долара, между водачите се разгоря ценова война, при която сумата беше смъкната до двеста двацет и пет долара.

Не след дълго те вече пътуваха с шофьора, предложил най-ниска сума, вечно ухилен младеж, който поназнайваше английски. Според картата за самоличност върху светлинното табло името му беше дълго трийсет и една букви. Той обаче се представи като Чип.

— Тингри. Ама разбира се. При Чомолунгма. Вие му викате Еверест. Ще го катерите ли?

— Надявам се, че не — промърмори разпалено Нели. Тя се извърна към Ейми. — Сигурно имаш план. Нали няма да ходим чак на Еверест, колкото да го погледаме отдолу, без да се качим при ключовете?

— Няма да е никак лесно.

— Ето какво не исках да чувам — вметна гувернантката.

— Една от причините Еверест да е толкова опасен е, че планината като цяло е много висока и спасителните хеликоптери не могат да стигнат дотам. Въздухът е рядък и витлото не може да се завърти и да издигне машината. Но през 2005 година французите разработиха свръхлек вертолет, „А Стар“, който за няколко минути кацна на върха. Намира се на пистата край Тингри.

Нели я изгледа с нещо средно между възхищение и изумление.

— Ти си луда... дори за човек от рода Кахил. Кой ще я управлява тази чудесия?

— Ти имаш пилотско разрешително. Реших, че двете все ще се справим.

— Управлявам самолети, а не експериментални хеликоптери като от „Междузвездни войни“, с които да се качвам на връх Еверест! — избухна Нели.

— Знам, че звучи налудничаво, но според мен се предвижда да се случи точно това — помоли се другото момиче. — През 2005 година, когато французите кацнаха с вертолета на върха, Грейс говореше само за тази машина. Взе ни с Дан за края на седмицата и през цялото време обсъждахме хеликоптера, четяхме за него, гледахме клиповете по YouTube. Грейс е знаела, че един ден вероятно ще ни се наложи да летим с него. А когато става дума за трийсет и деветте ключа към загадката, Грейс не е грешала никога.

— Освен веднъж — поправи я мрачно Нели. — Мислела е, че ще живее по-дълго и няма да се налага вие, клетите деца да преживеете сами всичко това.

## ГЛАВА 22

Теглената от як каруца скрибуцаше надолу по черния път в покрайнините на село Тингри в префектура Ксигазе. Караше съчки за подпалки, изсъхнала тор на якове за огрев и Дан Кахил.

Той слезе от каруцата и подаде на каруцаря последните си монети. Едвам дишаше в редкия въздух, краката му бяха изтръпнали и почти не го държаха. Момчето се беше озовало наред пущинака.

Но беше успял! След трийсет часа пътуване с влака, четири часа в смрадливия автобус и двайсет минути в компанията на съчките и на тора беше стигнал при площадката за хеликоптери, за която беше разказвала баба му.

Хангарът всъщност беше в стара плевня. Човек можеше да се досети само по френското знаме, което се въртеше като ветропоказател, че „Екюрей А Стар-350“ — хеликоптерът, кацнал на най-високата точка в света — е прибран в това далечно поле.

Еверест се извисяваше над Дан, докато той приближаваше плевнята. Тук този гигант беше само една от подробностите на титаничния хоризонт, но затова пък беше най-могъщият, повелителят и властелинът. Беше достатъчно да го погледнеш, за да ти спре дъхът... а и без това на тази височина човек си поемаше трудно дъх.

Дан надзърна през прозореца на плевнята и за миг усети паника. Ами ако хеликоптерът не беше там? Само това оставаше — да бие толкова път, за да разбере, че машината е на ремонт или някъде другаде.

Но не, хеликоптерът си беше тук и беше точно като на картинките, които Грейс беше показвала на Дан — футуристичен, с изчистени линии. Някой беше отворил кабината и се взираше в уредите.

„Защо ли вътре е толкова тъмно? Защо този там просто не включи осветлението?“

Дан тъкмо се канеше да почука на вратата, когато забележа разбития катинар, увиснал на халките.



„Този тип ми краде свръхлекия вертолет!“

Без да се колебае и миг, Дан нахълта в плевнята и се метна върху натрапника. Дватама паднаха върху циментовия под и сплетени на кълбо, продължиха да се боричкат. Онзи замахна с лакът и удари Дан по устата, след което той усети вкуса на кръв. Вбесен, се пресегна и притисна длан в лицето на противника си. Беше насърчен от това, че той не беше много по-висок от него и силите им бяха приблизително равни.

Най-неочаквано Дан ревно стъписан — беше усетил как в ръката го пронизва болка.

„Ухапа ме!“

Продължиха да се борят, като се претъркулваха отново и отново, докато Дан почувства, че е притиснал лице в метална мрежа и гледа...

— *Саладин!*...

Противникът разхлаби хватка.

— Дан!

— *Ейми!*

— О, боже!

Нели пусна лоста, който се канеше да стовари върху главата на Дан.

Ейми и брат ѝ се изправиха и се зяпнаха, сякаш виждат мираж. После се хвърлиха радостни в обятията си.

— Я по-полека! — започна да негодува момчето. — Ще вземеш да ме удушиш.

Но не пусна сестра си.

От много време Ейми се притесняваше за Дан и сега, след като напрежението се беше изпарило, сякаш остана без кости. Още малко и да се свлече на земята.

— Мислех, че съм те загубила! Точно както загубихме мама и татко!

— Защо не ме потърсихте? — промърмори Дан.

— Търсихме те, как да не сме те търсили?! Не сме спирали!

— Виж ти! Какво тогава правите тук?

— Ами явно е трябвало да дойдем точно на това място — тросна се Ейми. — Ето че се появи и ти!

— Аз видях семейство Холт по телевизията — не ѝ остана дължен Дан. — Стига си ми крещяла! Само да знаеш колко ми беше

мъчно за теб! Мислех си, че няма да те видя никога вече! — Той огледа хангара. — И ако си ми изгубила компютъра...

Ейми се постара да си върне самообладанието.

— Изглеждаш по-висок — каза накрая, като го пиеше с очи.

— Я не изглупявай. Минали са само пет дни.

— Знам... — Гласът ѝ трепереше. — Но много дълги пет дни. Ужасно съжалявам, Дан... — Чак сега тя разбра какво ѝ е казал брат ѝ. — Я чакай! Значи са давали семейство Холт по телевизията, така ли?

— Изкачват връх Еверест! — възкликна Дан. — Ей в този момент! Там горе сигурно има ключ към загадката.

Ейми се извърна отново към хеликоптера.

— Можем да ги изпреварим и да стигнем първи на върха. Нали, Нели?

— Не, не можем — отвърна натъжена гувернантката. — Съжалявам, хора, но и дума не може да става да подкарам това нещо тук. Прилича по-скоро на котешка люлка, отколкото на летателно устройство. Заради мен ще се пребием всички.

Ейми и Дан се спогледаха натъжени. Нима съдбата ги беше довела на това място в селцето в подножието на Еверест, за да осуети плановете им?

Точно тогава осветлението се включи и някой попита рязко с кънтящ глас:

— Que faites-vous ict?<sup>[1]</sup>

Тримата се стреснаха и се извърнаха към новодошлия — нисък изпит мъж на средна възраст в пилотски комбинезон.

Срамежливата Ейми не можеше да каже и дума. За разлика от Дан.

— Трябва да се качим на връх Еверест — заяви той.

Мъжът се засмя.

— Нямам туристическо бюро. Ако искате красиви картинки, в селото се продават пощенски картички.

Ейми си върна дар словото.

— Не, той искаше да каже, че се налага да отидем на върха. Още сега.

Мъжът присви очи.

— А, значи знаете какво може хеликоптерът. Alors<sup>[2]</sup>, това е невъзможно. Напуснете незабавно плевнята.

— Ще си платим — намеси се и Нели.

Мъжът се навъси.

— По света няма хеликоптер като този. Не можете да го вземете под наем за един час, сякаш е джет на плажа.

Личеше си, че Ейми и Дан са много разочаровани. Дотук бяха успявали да намерят изход, да импровизират, да преодоляват препятствията. Сега беше различно. Имаше само един начин да се качат бързо на връх Еверест, като прескочат месеците обучение, подготовката на провизиите, аклиматизацията и катеренето. И това беше този хеликоптер. Точка по въпроса! Законите на науката и на природата не предполагаха план Б. Ако пилотът откажеше да ги закара, тогава какво?

Нели посочи сателитния телефон в ъгъла на плота.

— Може ли да се обадя на шефа си? Той сигурно ще измисли нещо.

Ейми и Дан се спогледаха озадачени. Поне доколкото знаеха, шеф на Нели беше леля им Биатрис, сестрата на Грейс, която се водеше тяхна настойница. Тя беше толкова стисната, че отказа да се охарчи за кабелна телевизия, къде ти ще плати за хеликоптер, който да ги откара на най-високия връх на света!

Пилотът беше отвлечен.

— Вие, американците, си мислите, че всичко се купува с пари.

— Само един разговор — настоя Нели.

В гласа ѝ имаше увереност и властност, каквито Ейми и Дан не бяха чували дотогава. Тяхната гувернантка им беше помагала винаги, понякога им беше спасявала и живота. Но в издирването на ключовете към загадката постоянно стоеше на заден план. Сега в нея имаше нещо различно.

— Изслушайте шефа ми — допълни Нели. — Наистина смятам, че си заслужава.

Мъжът явно се подразни, но все пак махна с ръка към сателитния телефон.

Момичето набра номера и зачака сателитът да я свърже.

— Извинявайте, господине, че ви будя. Да, знам колко е часът при вас. — Тя разказа набързо за какво става въпрос, след това подаде слушалката на французина. — Искате да поговорите с вас.

Ейми и Дан загледаха напрегнато как пилотът слуша гласа на хиляди километри от тях. Очите му се разшириха, върху лицето му постепенно се изписа страхопочитание. Той не каза и дума, само върна слушалката на Нели и оповести:

— Заминаваме след десет минути.

Зае се с подготовката, а Ейми пошушна на гувернантката:

— На кого се обади?

Нели сви рамене.

— На чичо. Много е убедителен.

— Но какво каза? Подкупи ли пилота?

— Откъде да знам — отвърна гувернантката. — Не съм участвала в разговора.

Тя ги изгледа, сякаш ги предупреждаваше да не я разпитват повече. Ейми и Дан не бяха толкова глупави, че да притискат човека, уредил им да отидат с хеликоптера на Еверест. Въпреки това Ейми не се сдържа:

— Ще ни кажеш ли някога коя всъщност си?

Нели се поколеба.

— Вашата бавачка...

— Гувернантка — поправи я по инерция Дан.

Тя ги прегърна и двамата.

— И ваша приятелка — довърши изречението. Но върху лицето й, кой знае защо, се четеше вина. — Не е зле да се пригответе. Това е първият ви опит.

Пилотът помогна на брата и сестрата да облекат екипировката от гортекс, даде им ботуши и ръкавици. Дори ако не броим вятъра със скорост средно двеста километра в час, температурата на Еверест можеше да достигне минус петдесет градуса.

Следваше дихателният апарат — маски за лицето, свързани с кислородни бутилки, които бяха прикачени за гърбовете им. Оборудването беше тежко и неудобно. Дан не можеше да се отърси от усещането, че е получил лек астматичен пристъп, който обаче не му минава, а Ейми се изнерви от звука на собственото си дишане, който кънтеше в ушите й. Но не можеха да минат без това оборудване. На 8710 метра въздухът съдържаеше само една трета от кислорода на морското равнище. Без кислородни маски Ейми и Дан нямаше да издържат и трийсет секунди.

Накрая пилотът ги премери внимателно на кантара. Всеки килограм беше важен в невъзможно редкия въздух и ниско налягане. Ако тежестта се увеличише с няколко килограма, нямаше да успеят да излетят и щяха да заседнат на място, където никой не може да остане за дълго жив.

Напред излезе и Нели.

— Аз съм на ред.

— Това е прочутото чувство за хумор на американците, нали? — възкликна невярващо французинът. — Не можем да качим и милиграм повече. Тях мога да ги кача, без да рискувам живота на всички, само защото са деца.

— Работата ми е да се грижа за безопасността им! — възрази гувернантката.

— В такъв случай сте страшно неподготвена за тази работа — заяви ѝ без колебание пилотът. — Там, където отиваме, думата „безопасност“ е напълно безсмислена. Е, ще вървим ли все пак?

— Да — отвърна Ейми с надеждата, че го е казала решително и не е проличало колко е уплашена. — В противен случай ще преотстъпим на семейство Холт ключа към загадката.

Отвориха вратата на хангара и хеликоптерът беше изтеглен на площадката. Беше толкова лек, че пилотът го издърпа сам — най-вече защото не искаше да го докосва никой друг — нямаше доверие на никого. Металите и полимерите с ниска плътност бяха толкова крехки, че „някое тромаво дете току-виж застрашило целостта на летателния апарат“.

Седалките заемаха по-малко място от коланите, с които децата бяха пристегнати. Пространството в хеликоптера беше съвсем тясно, вътре нямаше почти нищо.

Нели се извърна към поверените ѝ деца.

— Обещайте, че нямате да правите дивотии.

Ейми и Дан бяха много уплашени, не им беше до разговори. Пък и времето за обещания беше отминало. Едва ли можеше да има по-голяма дивотия от онова, което се канеха да предприемат.

Нели отстъпи назад и витлото се завъртя в началото бавно, после все по-бързо. „Екюрей“ се издигна над Тибетското плато.

Следваща спирка: зенитът на планетата — назъбен остър връх от лед и скала на около пет километра над тях.

---

[1] Какво правите тук? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Е (фр.). — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 23

Стъпалото на Хилари представляваше шестнайсетметров зъбер в небето — последната жестока шега, която връх Еверест си правеше с останалите без дъх изтощени премръзнали алпинисти. На по-ниска височина то едва ли щеше да затрудни опитния катерач. Но на близо осем хиляди и седемстотин метра — много над К-2, втория по височина връх в света — и най-лекото движение сякаш беше обиколка с екскурзовод из света на болката.

Тримата капнали от умора Холт загледаха посърнали как шерпите на Иън Кабра влачат техния съперник от клана Лусиан през Стъпалото на Хилари, направо го носят, докато се изкачват покрай плетеницата прихванати за земята въжета, останали през десетилетията от други експедиции.

— *Не е честно!* — ревна Хамилтън.

Но крясъкът му почти не се чу през пластмасата на кислородната маска.

— Измамник! — простена задъхана Рейгън.

Благодарение на силата, присъща на клана Томас, тримата от семейство Холт бяха успели да се аклиматизират из стръмните склонове на Хималаите много по-бързо от останалите. Въпреки това бяха подвластни на безпощадния нрав на Еверест. Изтощени, премръзнали, обезводнени, не им достигаше кислород. За разлика от тях, Иън се чувстваше удобно в неговия топъл космически костюм. И благодарение на носачите шерпи сигурно дори не усещаше и умора.

Хребетът на върха беше покрит със сняг до кръста, донесен наскоро от бурните ветрове. Тримата от семейство Холт сякаш плуваха, а не катереха планината. Сега вече Рейгън завиждаше на сестра си за леглото ѝ в болницата. Имаше чувството, че не може да направи и крачка повече.

Развълнуван, Айзенхауър Холт нададе вик, който събори на Стъпалото на Хилари малка лавина. Този път нямаше за нищо на света

да бъдат победени от тия Кабра! Когато заговори, си пролича, че въпреки смазващата умора, е съсредоточен като спортист шампион.

— Деца, останалите в рода не ни уважават особено. Но ние сме част от велика традиция, която води началото си отпреди цели пет века, още от самия Томас Кахил. Ти, Хам, стой при сестра си. Наближава да покажа на света на какво е способен един представител на клана Томас!

Самото въплъщение на решимостта и на необузданата сила, той закричи през дълбоките преспи. Излезе при въжетата отстриани на Стъпалото и след като се хвана за тях, продължи нататък, без да спира, за да си почине. Всеки алпинист би заявил, че подобно нещо е невъзможно.

Но в речника на Холт такива думи не съществуваха.

На върха той изчезна сред фъртуната, но те чува тътнещия му глас:

— *Пукайте се от яд, Кабра!*

— Изпревари го! — викна пресипнало Рейгън.

Хамилтън кимна възхитен и горд. Почти през целия си живот беше смятал баща си за смотаняк. Но тук, на връх Еверест, всеки би искал да има до себе си смотаняк като Айзенхауър Холт.

— Сега вече никой не може да го изпревари — той ще се качи пръв на върха!

\* \* \*

„Екюрей А Стар-350“ се издигаше все по нависоко и нависоко в редкия въздух и се изкачваше там, докдето не можеше да достигне никой друг хеликоптер по света.

За Ейми и Дан, които вече се бяха нагледали на какво ли не, не можеше да има по-ужасно нещо. Вертолетът беше толкова мъничък и безтегловен, че те се чувстваха съвсем незащитени, сякаш това тук беше някакво превъртяло влакче на ужасите на девет хиляди метра над морското равнище.

Безпощадните хималайски ветрища блъскаха свръхлекия летателен апарат и го подмятаха като топче за пинг-понг в ураган.



Ейми и Дан се бяха вкопчили един в друг, защото в буквалния смисъл на думата нямаше за какво друго да се хванат.

Колкото повече се приближаваха до планината, толкова повече Еверест се открояваше сред съседите си: беше по-висок и масивен, а от върха му излизаше ярка бяла струя.

— Това облак ли е? — попита Дан с крясък, за да го чуят през дихателния апарат.

Пилотът отговори:

— Върхът на Еверест опира в струйните течения — извика той. — Онова, което виждате, са милиони ледени кристалчета, издухани от върха. Казах ви, че това не е туристическа обиколка. Пригответе се за още премеждия.

Мъжът не преувеличаваше. Колкото повече се приближаваха до върха, толкова повече хеликоптерът се тресеше и се въртеше.

— Как ще се приземим? — изписка ужасена Ейми. — Ще се блъснем в планината!

Тялото на пилота от кръста нагоре се разтресе, сякаш летателните уреди управляваха него, а не обратното. Ако не броем турбуленцията, сега те почти не се движеха и се опитваха да се закрепят над върха. Минаха през струята ледени кристали и най-неочаквано светът изчезна. Летяха слепешката на самия край на атмосферата. Краят на земната атмосфера, бележещ началото на самия Космос!

Изведнъж се снишиха рязко и се разтресоха, а Ейми и брат ѝ се разпищяха.

— Какво стана? — проплака Дан.

— Искахте да отидете на върха, ето че сте там — съобщи пилотът.

Той посочи висотомера: 8710 метра. Повече от това не можеше да покаже. Поне на Земята.

— Значи... значи успяхме? — изпелтечи Ейми.

Беше очаквала да се разбият на парчета и да пропаднат дълбоко надолу.

— Vite!<sup>[1]</sup> — нареди пилотът. — Разполагаме най-много с пет минути! Не мога да изключа двигателя, току-виж после не запалил!

Той отвори вратата на кабината, която изпука.

Ейми и Дан изгубиха ценни секунди, докато разкопчаваха коланите и слизаха с усилие от хеликоптера. Изобщо не бяха очаквали да стигнат чак тук, затова нямаха конкретен план какво да правят от този момент нататък. Трябваше да мислят бързо!

Докато издирваха трийсет и деветте ключа към загадката, се бяха озовавали на какви ли не изумителни места, но никое от тях не можеше да се сравнява с връх Еверест. Беше неописуемо студено, не спираше да духа брулещ вятър. Уж бяха с кислородни маски, но от усилието се задъхаха.

Въпреки това нищо не можеше да отклони мислите на Ейми от това невероятно място.

— Всичко е под нас! — ахна тя изумена. — Горے няма нищо! Дори облаци!

Върхът на света! Каквито и проучвания да беше правила, пак нямаше да бъде подготвена за приказната гледка. Накъдето и да се обърнеше, се извисяваха грамадни върхове. Ала там, където стояха двамата с Дан, беше най-високата точка, издигнала се над най-внушителната планина в света. Лхотце, със своите осем хиляди петстотин четирийсет и пет метра, изглеждаше много по-нисък. Небето беше невероятно, неестествено наситено кобалтовосиньо.

Ботушите на Дан заскърцаха по снега върху покрива на света, а той подметна през рамо на пилота:

— Ако ни оставите тук, онзи от телефона ще се вкисне много!

Нямаше представа кой е „онзи“, но той със сигурност не беше чичото на Нели. Въпреки това нямаше и съмнение в неговата власт и влияние.

— Можеш ли да повярваш къде сме? — извика Ейми, та брат ѝ да я чуе през тътена на струйното течение.

— Жестоко! — Дан откъсна очи от гледката и насочи вниманието си към терена по върха. Настръхна целият. — Ей, това тук е истинско бунище!

Будистките молитвени знаменца се пъстрееха като обвивка на спагети и плющяха от яростния вятър. Имаше и десетки национални знамена. Навсякъде бяха нахвърляни празни кислородни бутилки. Под снега лежаха погребани какви ли не предмети и дрънкулки, като се започне от семейни снимки в рамки и се стигне до накити и дори играчки.

Дан се изуми.

— Кой е качил всичко това тук?

— Това са сувенири — обясни запъхтяна сестра му. — Всеки алпинист иска да остави на върха нещо като свидетелство, че е бил там. Въпросът е какво е оставил Малори?

Дан вдигна един медальон и го отвори: вътре имаше избеляла моментална снимка на тантуресто бебе.

— Как ще разберем кой от тези боклуци е ключът към загадката? Разполагаме само с пет минути, Ейми! Сигурно вече са останали четири!

Сестра му се замисли.

— Малори се е качил тук пръв! Значи онова, което е донесъл, е най-отдолу. Трябва да копаем.

Двамата започнаха да ровят из преспите и да разчистват плътния слой рохкав сняг отгоре, осеян със стотици предмети. Отдолу снегът се беше слегнал и беше малко по-твърд, затова Ейми грабна голяма рамка от снимка — да ѝ служи за лопата — а Дан загреба с празна кислородна бутилка, която му беше нещо като чук. За щастие нямаше плътен лед, струйните течения бяха изсмукали почти цялата влага.

На такава височина се искаше човек да е силен като чукохвъргач — толкова трудно беше и най-простото движение. След броени секунди и двамата вече се задъхваха и се надпреварваха да кашлят. Човешкото тяло не бе създадено да издържа на такива условия — особено ако в допълнение имаше и тежък труд. Ейми усети как полезрението ѝ се стеснява — мозъкът ѝ плачеше за кислород. Тя прехапа до болка устата си отстрани, за да се съсредоточи и да не се разсейва. На Еверест душевното изтощение беше не по-малко смъртоносно от физическото.

— Ако продължим да копаем, нищо чудно К-2 да изпревари Еверест като най-високата планина — заяви Дан, като дишаше трудно.

— Едва ли се налага да се притесняваме за това — отвърна запъхтяна сестра му. — Виж... нещата, заровени под преспите, вече са много по-малко. Скоро ще стигнем до пластове от най-ранните експедиции на Еверест.

— Две минути! — екна вик откъм свръхлекия вертолет.

Те впрегнаха всичките си сили и продължиха да копаят с пълна пара. Дан блъскаше като обезумял с бутилката, а Ейми пресяваше в

ледени пръсти предметите, като махаше амулетите и значките със свети Христофор<sup>[2]</sup>. Беше им струвало много усилия да се доберат дотук. Не можеха да си позволят времето им да изтече и те да не намерят ключа към загадката.

— *Стой!* — изпищя тя внезапно.

Дан застина, както държеше кислородната бутилка само на сантиметри от мъничка стъкленница, заровена до половината в преспите.

Ейми разчисти внимателно снега около нея и я извади. Беше от дебело стъкло, запушена здраво с коркова тапа, а съдържанието ѝ намери замръзнало.

Върху едната плоска страна имаше китайски печат, който момичето позна на мига. Смъкна ципа на якето, бръкна под тениската си и извади сгънатото парче коприна от Забранения град. Вятърът за малко да го отскубне от ръката ѝ, но тя го държеше здраво. Заедно с Дан успя да го отвори.

— Печатът на Пу Ий — последния император! — кресна момичето, за да надвика халите. — Съответства напълно, виждаш ли? Пу Ий го е дал на Джордж Малори, за да го скрие!

— Но какво има в шишенцето? — попита брат ѝ.

— Помниш ли стъкленницата от Париж, която Иън и Натали Кабра откраднаха? Според мен това тук е нещо подобно.

Тя обърна шишенцето. От другата страна беше изобразен символът с изправения на задни крака вълк: гербът на клана Джанъс.

От откритието кръвта нахлу в ушите на Ейми и заглуши воя на струйното течение.

— Дан, разбрах за какво става въпрос! — Тя посочи картинките върху парчето коприна, „уравнението“, съставено от символите на клановете. — Това не означава, че родът е равен на сбора от клановете. Погледни очертанията около гербовете! Това са стъкленници като тази тук и като шишенцето от Париж! Има четири химически формули — по една за всеки клан. И когато ги смесиш, се получава серум. Ето какво всъщност са трийсет и деветте ключа: съставките на серума.

— Една минута! — ревна пилотът.

Дори това, че времето им изтичаше, не можеше да отклони вниманието им от истината за трийсет и деветте ключа, която беше започнала да им се разкрива.

— Хайде да помислим в какво са добри клановете в рода! — продължи момичето. — Хората в Лусиан са ненадминати стратеги, всички в Джанъс са творци и обичат драматизма, в Томас са спортисти и притежават сила, а в Екатерина могат да изобретят всичко. И тези черти се предават от поколение на поколение, затова химическото въздействие всъщност се е превърнало в съставна част на твоето ДНК. Със серума ще бъдеш всички тези неща закуп! И ще станеш непобедим!

Двамата продължиха да разговарят само с погледи. Ако такава мощна формула се озвеше в неподходящи ръце...

— Трийсет секунди! — Пилотът направо беше изпаднал в истерия. — Ако ще идвате, направете го *сега*!

Дан помогна на Ейми да напъха развятото от вятъра парче коприна в грейката и хукна. Тя понечи да се затича след брат си, когато отразеното от снега слънце проблесна върху още един надпис по шишенцето, много по-ситен от другите. Ейми го приближи до очилата си и присви очи, за да разчете какво пише върху дъното на стъкленницата.

Съобщението беше издълбано върху стъклото вероятно с джобно ножче, но може би и с пикела за разбиване на лед. То гласеше:



Д. М. — Джордж Малори. Поколения пътешественици бяха черпили вдъхновение от легендарните думи, че той изкачва Еверест просто „защото той е тук“. А Малори всъщност изобщо не е говорил за върха. Имал е предвид серума на Джонас — и единственото място на света, където той е щял да бъде в безопасност.

Ейми беше останала почти без сили, изсмукани от височината и от херкулесовия подвиг да копае на осем хиляди и седемстотин метра. Тя стисна с разтреперани ръце стъкленницата — безспорно

доказателство за сътрудничеството между двама представители на рода Кахил, разделени от хиляди километри. Едва ли беше възможно съзаклятниците да се различават много помежду си. Единият беше император — последният представител на славна династия, водеща началото си отпреди столетия. Вторият беше най-обикновен английски учител с хоби да катери планините. И какво ги беше събрало заедно? Не друго, а трийсет и деветте ключа към загадката.

— *Десет секунди!!!*

— Идвай, Ейми! — Дан я сграбчи за ръката и я изтръгна от унеса.

Двамата паднаха на снега, после се изправиха с усилие под въртящото се витло на свръхлекия хеликоптер и се пъкнаха в отвора на кабината.

— Хайде! Хайде! Хайде! — ревна момчето.

Пилотът дръпна ръчките. Чу се стържене. За миг хеликоптерът не поддаде, а витлото се опита да се извиси в несъществуващия въздух. Накрая машината започна да се издига от най-високия връх на света.

— Не мога да повярвам, че успяхме! — ахна задъхана Ейми.

Точно тогава една много голяма ръкавица се впи в левия ротор на „Екюрей“.

---

[1] Бързо! (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Покровител на пътешествениците. — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 24

Вертолетът спря да се издига и се разклати силно.

— Каква е тази повреда? — кресна пилотът.

Айзенхауър Холт ревна от усилието и продължи да натиска надолу ротора, за да попречи на хеликоптера да полети.

— Не е повреда, Холт е! — отвърна Дан. — Не спирайте! И да не иска, ще се пусне!

— Много е тежък за тази височина — настоя французинът. — Хаби ни горивото! Ако изобщо искаме да се приберем здрави и невредими, трябва да тръгнем незабавно!

Както се беше хванал с една ръка за ротора, Айзенхауър замахна с пикела, който стискаше в другата ръка, и направи дълбока вдлъбнатина в уплътнението по вратата на кабината. После започна да натиска с цялата сила, която му беше останала, докато плексигласът се отвори. След стотна от секундата точно над тях изникна огромната му заскрежена глава с очи, които гледаха обезумяло.

— *Ключът!* — ревна Айзенхауър.

Докато Ейми седеше, вцепенена от страх, нейният братовчед от семейство Холт грабна от безчувствените ѝ пръсти стъкленицата. После се отдръпна назад и пусна хеликоптера.

Отдалечи се на три крачки. От ледения шлейф изскочиха четирима шерпи, които го сграбчиха по двама за всяка ръка. Изникна и пети силует — Иън Кабра в космическия скафандър — вървеше срещу вятъра и след като дойде при тях, изтръгна шишенцето от ръкавицата на Айзенхауър.

Онова, което се разигра след това, щеше да се вреже в паметта на всички. Изви се бурен вятър, който понесе хеликоптера, завъртя го и го наклони на една страна. Дан падна от седалката и си удари главата в плексигласовата врата. Ейми отхвърча и се приземи право върху снега. Опашката на хеликоптера се завъртя по върха на земята, удари с все сила Иън по гърба и го събори от скалата.

Той размаха ръце, за да се хване за нещо, и заби ръкавите на скафандъра в един снежен корниз. Разпищя се от ужас и след като се вкопчи в ръба, увисна над склона на масива Каншун — ако паднеше от него, щеше да се приземи чак на три хиляди и триста метра долу.

Ейми посегна да го хване за ръката, но видя, че стиска не Иън, а шишенцето със серума на Джанъс.

Първо я обзе усещане за триумф.

„Върнах си го!“

Но след това погледна ужасеното лице на тийнейджъра под космическия шлем.

Не щеш ли, ръбът втвърден сняг, на който Иън се крепеше, поддаде под тежестта му.

Под него на цели три километра нямаше нищо.



## ГЛАВА 25

Ейми взе решението мигновено. Изпусна серума на Джанъс и се вкопчи с две ръце в Иън. Шишенцето запада от урвата и се скри от поглед много преди да се е натрошило долу. На помощ на Ейми се притекоха шерпите и Иън се намери изтеглен обратно на върха в безопасност.

Ейми беше останала без въздух. Хукна към свръхлекия хеликоптер, но знаеше, че вече е късно. Едвам се държеше на крака — още малко и да се строполи. А снегът по върха се носеше към нея — да я посрещне...

Дан впи ръце в сестра си и я завлече до хеликоптера. След като двамата се качиха със сетни сили, пилотът се пресегна и затвори вратата. Малкият летателен съд се разклати и се отдалечи от Еверест.

— Серумът! — възкликна разтревожен Дан.

Ейми поклати глава, вече се беше окопитила.

— Счупи се. — Тя погледна брат си така, сякаш му се извиняваше. — Не можех да оставя Иън да умре. — Още щом думите излязоха от устата ѝ, Ейми осъзна колко важно е онова, което току-що е казала. — Дан... Трябваше да избирам! И предпочетох да спася сина на Изабел Кабра!

— Не ми напомняй — изсъска през зъби брат ѝ. — Следващия път, когато Иън и Натали ме натикат на конвейер за близалки, ще знам на кого да благодаря.

— Толкова ли не разбираш? — настоя момичето. — Ако Мадригалите наистина бяха чак такива злодеи, каквито ги описват всички, щях да спася шишенцето, а не Иън! Проявих човещина. — Тя го погледна угрижено. — Не е задължително да сме злодеи само защото сме Мадригали. Мадригалите са ужасни... ние обаче можем да променим съдбата си.

— Ами мама и татко? — попита брат ѝ.

— Не знам...

Ако Ейми беше извлякла някаква поука от издирването на ключовете и многото измами и предателства по време на търсенето, то това беше да цени най-вече истината. Би дала всичко, само и само да повярва, че майка им и баща им са били добри хора. Но погледът ѝ срещна очите на Дан и като по радар между тях се понесе името Нудълман.

— Аз също нямаше да оставя Иън да умре — призна си Дан, след като помълча и помисли. — Просто ми е неприятно, че сме изгубили серума. Още повече, че не разбрахме от него какъв е ключът.

Ейми грейна в усмивка.

— Как така да не сме разбрали? Разбрали сме! И той е бил у нас още от Забранения град — каза му тя. — Просто досега не знаех какво означава. Алистър преведе стихотворението на Пу Йй:

*Каквото търсиш, държиш го в ръце,  
скрепено навеки от рождение,  
където Земята среща небето.*

— Разбирам какво означава това „където Земята среща небето“ — каза Дан. — Но какво е „държиш го в ръце“? Единственото, което можеш да държиш, е стихотворението.

— А то е върху коприна — допълни със светнали очи сестра му. — Коприната се прави от копринената буба, която всъщност е...

— Гъсеница на *Bombyx mori* — довърши вместо нея момчето, сетило се за закуската в храма на Шаолин. — На вкус е като пиле.

Ейми го изгледа странно и продължи:

— Гъсениците отделят течност, която при допир с въздуха се втвърдява на копринени нишки. Но съставката е „скрепена навеки от рождение“. С други думи — коприната в течния ѝ вид... суров секрет на копринената буба.

Дан поклати изумен глава.

— А Пу Йй не е разполагал с фризер, затова е пратил Малори да занесе вместо него стъкленицата на връх Еверест. Ау!

Ейми кимна.

— Представяш ли си какво му е минавало на Малори през ума, когато преди осемдесет и шест години е оставил шишенцето на върха?

Току-що е покорил Еверест... и го е направил двайсет и девет години преди сър Едмънд Хилари, който се е качил през 1953 година. — Тя замълча покрусена. — Клетият той, не е знаел, че докато се спуска, ще загине. Още е на планината. Тялото му е замръзнало — значи винаги ще бъде тук.

— Супер — каза Дан. — Не това, че е загинал де. А че... мястото на най-голямата му победа се е превърнало в място на вечния му покой. Логично е.

Ейми го изгледа неодобрително.

— Бях забравила колко си странен.

Пилотът се намеси в разговора им.

— Вие, драги американци, сте луди глави, дори не попитахте дали горивото ще ни стигне да кацнем, но отговорът е — да. Ще ни стигне. На косъм.

— Страхотна новина! — възкликна смутена Ейми. — Благодаря ви за... хм... за разходката, така да се каже!

— De rien, mademoiselle.<sup>[1]</sup> Имате могъщи приятели. Ако не вие, то спътницата ви с обицата на носа.

— Да, наистина — съгласи се замислен Дан. — Колко гувернантки могат да звънат по телефона и да ти уредят билет за Еверест с експериментален вертолет?

— Тя със сигурност не е само обикновена гувернантка — потвърди и Ейми. — Да я беше видял на Великата китайска стена! Разби като касоразбивач една ключалка. — Лицето ѝ поомекна. — Но каквато и да е Нели, тя е на наша страна. Струва ми се.

Те се извърнаха назад към Еверест — притихнал и суров в могъщото си великолепие.

— Мечтал ли си някога да се озовеш там горе? — попита през шепот момичето.

— Естествено — отвърна въодушевен Дан. — През цялото време. Някой ден ще изкача върха.

Ейми се навъси.

— На всяка цена да ми пратиш картичка!

Вече се бяха спуснали достатъчно, за да различат селцето Тингри с неговите древни постройки върху огромното Тибетско плато. На около километър и половина — два от него се показва и площадката за

хеликоптери. Нели стоеше край нея и затулила с длан очи, оглеждаше небето. Недалеч се мержелееше и сива точица — Саладин.

Бяха като роднини, които ги чакаха, за да ги посрещнат у дома. За двама сираци това наистина беше безценно.

---

[1] За нищо, госпожице (фр.). — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 26

Джона Уизард слезе от лимузината в подземния паркинг на хотел „Бел Тауър“ в Сиан, Китай, точно когато двама униформени работници качваха на камион двуметрова глинена фигура на войник.

— Ей, откъде го взехте?...

Тъкмо го каза, когато работниците донесоха внимателно втори войник — този път под зоркия поглед на Кора Уизард.

— Мамо... откъде се появиха тези войници?

— Ние сме от клана Джанъс — напомни тя. — Нима наистина смяташ, че не е по силите ни да намерим няколко статуи и да заменим с тях онези, които ти счупи? Внимателно — подвикна жената, когато един от носачите закачи с хълбок колоната. — Би трябвало да изглежда на две хиляди, а не на два милиона години! — Тя се извърна отново към сина си. — Помислих върху молбата ти да те освободим от отговорността в издирването на ключовете.

— Е, и? — попита той нетърпеливо.

В отговор майка му замахна и го шляпна през лицето толкова силно, че Джона се просна на земята. Той скочи на крака.

— Какво те прихваща, а?

— Не ми викай „а“! — изсъска през зъби Кора Уизард. — Аз съм тази, която оглавява клана, а той е по-голям от теб, от мен, от Моцарт и дори от самата Джейн Кахил, нали така? Бъдещето на клана, като се започне от Спилбърг и се стигне до най-изпадналия палячо в цирка, зависи от трийсет и деветте ключа и няма да допусна синът ми или който и да е друг да извади Джанъс от надпреварата за наградата. Особено пък сега, след като разбрахме, че в нея участват и Мадригалите.

— Сигурна ли си? — попита предизвикателно Джона. — Ами ако хлапето само ни хвърляше прах в очите?

— Трябваше да се досетя още преди години — каза майка му с укор към самата себе си. — Нищо чудно, че Грейс и съвършената ѝ дъщеричка отказваха да се съюзят с някой от клановете. Всички

смятахме, че просто се държат високомерно... мислеха се за нещо повече от другите, никога не си мърсяха ръцете. А се оказва, че през цялото време са били по-ниско и от най-ниските.

— Не съм създаден за издирването на ключовете. Нямам качества, мамо — замоли се момчето. — Не ставам за тази работа.

— Ти си от клана Джанъс — отсече твърдо майка му. — Поталантлив и умен си от всички в клана Лусиан, Томас и от онези троглодити от клана Екатерина, взети заедно. Векове наред свирим втора цигулка заради касапите от клана Лусиан. Човек да си каже, че не притежаваме никакви качества. И искаш ли да знаеш защо?

Той я гледаше напълно объркан.

— Защото в клана Лусиан не се спират пред нищо, само и само да постигнат целите си. Лъжат, мамят, крадат. — Сякаш насочвани с лазер, очите й се впиха в Джона. — И убиват.

Цял живот Джона Уизард беше служил на клана Джанъс, по чиито указания беше станал рапър, телевизионна звезда и световен магнат.

Не се и съмняваше какво се очаква от него от тук нататък.

Есента беше отминала, алпинистите се бяха разотишли и Тингри не беше чак такава туристическа забележителност. Затова хотелът беше изцяло на разположение на Ейми, Дан и Нели. Те седяха край камината в кухнята, бяха капнали от умора, но толкова развълнувани, че не им се спеше. Саладин не страдаше от такива проблеми. Беше се свил на кравай край огъня и от часове не се беше помръднал.

— Направо *приказка*! — прошепна доволна Нели. — Топъл огън, студен сух въздух. Защо някой не направи в Тингри курорт? Дори димът е с по-наситена миризма — като на пръст. Може би е от височината.

Дан се засмя не особено весело.

— Или от торта на якове. Тук се отопляват с него.

— И готвят с него? — попита притеснена Ейми.

Тя отмести чашата сладък дъхав чай.

Цяла вечер си бяха разказвали кой какви премеждия е изживял из Китай и не можеха да се начудят, че двата съвсем различни маршрута са ги довели почти едновременно в подножието на Еверест.

Дан се запревива радостно от смях, когато сестра му описа как Саладин се е метнал от Великата китайска стена. Тя се смя не по-малко, когато Дан се опита да я убеди, че братовчед им Джона не е чак толкова лош.

— Наистина — настоя той, — как да не съжалиш човек, който се опитва да достигне по слава хора като Моцарт и Рембранд. Ами майка му! Той и трилион компактдиска да продаде, тя пак няма да е доволна. Прилича на кръстоска между леля Биатрис и Медуза. Ужас, направо щеше да си глътне главата, когато ѝ казах, че сме Мадригали.

Ейми ахна.

— Това ли си ѝ казал?

— Не се сдържах. Бях бесен.

Сестра му кимна.

— Чух. Но знаеш какво мислят за Мадригалите всички от рода Кахил. Другите отбори ще се настроят два пъти повече срещу нас. Нямаме представа къде да търсим следващия ключ към загадката. И занаятчийски кой от драгите ни братовчеди ще пожелае да размени с нас информация? Никой няма да се съюзи с Мадригали.

Дан се умърлуши, после най-неочаквано скочи на крака.

— Я чакай малко! Може би не всичко е изгубено. Помниш ли Братията Буда в къщата на Грейс? Е, истинският е на планината Суншан. В една пещера отзад намерих допотопно обгоряло лабораторно оборудване. Нали лабораторията на Гидиън Кахил е била унищожена от пожар?

Заинтригувана, Ейми кимна.

— И къде е сега всичко това?

— Нещата бяха много, не можех да ги взема със себе си, затова ги скрих отново. Но имаше една вещ, която не можех да оставя.

Той бръкна в джоба на дънките си и извади рисуваната миниатюра със златна рамка. Ейми направо онемя.

— Портрет на мама?

— Вгледай се по-добре. Облеклото, прическата. Не е мама. Портретът е стар. Може би на няколко века.

Сестра му взе миниатюрата, за да я разгледа по-внимателно.

— Значи жената е от нашите предци.

— От предците на рода *Кахил* — поправи я брат ѝ. — А когато си имаме работа с някой Кахил...

— Той обикновено е замесен в издирването на трийсет и деветте ключа.

Ейми извади внимателно от рамката овалната миниатюра. Под портрета нямаше дата и подпис. Но от вътрешната страна на рамката беше гравирано: „НА АН БОНИ“.

— Ан Бони! — повтори момичето. — Била е пиратка в Карибско море... най-прочутата пиратка на света! И тя ли е от рода Кахил?

— Има само един начин да разберем — отвърна Дан. — Както личи, заминаваме за Бахамските острови.

Нели беше задрямала, но при тези думи изправи гръб на стола.

— Някой май каза Бахамските острови?

— Следващият ключ към загадката май е там — потвърди Ейми. — Купонът приближава!

— Ето това вече е работа! — възкликна Нели. — Плажно масло със защитен фактор номер трийсет и пет, бански, плаж, напитки, поднесени в кокосови орехи... умирам си за всичко това!

Навън над тях се беше надвесила мрачната грамада на Еверест — тайните, които той пазеше, бяха станали с една по-малко.



**Издание:**

Гордън Корман. Императорският шифър

ИК „Егмонт България“, София, 2010

Редактор: Йорданка Генчева

Коректор: Танка Симеонова

ISBN: 978-954-27-0554-3

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.